WAR

COMANDO · URMARIRI
TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

BILL CURTIS

MOGADISCIO ÎN FLĂCĂRI

Colecţia „WAR”
92

BILL CURTIS

MOGADISCIO ÎN FLĂCĂRI

V.1.0

Traducere de RADU TIMNEA

EDITURA BOGDANA
2001

PARTEA ÎNTÂI
ASALTUL

1

La decolare, Matt Eversmann spuse un *Ave Maria.* Stătea ghemuit pe scaunul dintre cei doi şefi de echipaj, cu genunchii ridicaţi în dreptul umerilor. În faţa lui, îngrămădiţi pe ambele părţi ale elicopterului Black Hawk, stăteau cei din echipa lui, doisprezece tineri îmbrăcaţi cu veste antiglonţ, puse peste costumele de camuflaj pentru deşert.

— Roagă-te pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre, Amin.

Era după-amiaza zilei de 3 octombrie 1993. Chalk Four, echipa lui Eversmann, făcea parte dintr-o forţă de atac formată din trupe Rangers şi Delta Force ale armatei americane, care urmau să năvălească, neinvitaţi, asupra unei adunări a conducătorilor clanului Habr Gidr, în mijlocul oraşului Mogadiscio, Somalia. Acest clan, condus de căpetenia războinică Mohamed Farrah Aidid, se declarase inamic al Statelor Unite ale Americii şi trebuia înfrânt. Ţintele din această zi erau doi locotenenţi ai lui Aidid. Ei trebuiau arestaţi şi închişi alături de un număr tot mai mare de alţi conducători ai clanurilor războinice, pe o insulă aflată la sud de oraşul de coastă somalez Kismayo. Rolul lui Chalk Four în această acţiune era simplu. Fiecare dintre cele patru echipe de rangeri avea desemnat un colţ al cvartalului din jurul casei-ţintă. Oamenii lui Eversmann trebuiau să coboare pe corzi, din elicoptere, în colţul nordic, şi să organizeze acolo o poziţie de blocare. Cu rangeri în toate cele patru colţuri, nimeni nu avea să intre în zona în care acţiona Delta şi nimeni nu avea să iasă.

Făcuseră asta de zeci de ori, fără probleme, la antrenamente şi în cele şase misiuni anterioare ale grupului de atac. Tiparul era clar în mintea lui Eversmann. Ştia în ce parte să o ia când atingea pământul, ştia exact unde aveau să se afle soldaţii lui. Cei de pe partea stângă a elicopterului urmau să se adune pe partea stângă a străzii. Cei de pe dreapta, pe partea dreaptă a străzii. Apoi urmau să se desfăşoare în ambele direcţii, cu

sanitarii şi băieţii mai tineri la mijloc. Soldatul clasa întâi Todd Blackburn era „bebeluşul” din elicopterul lui Eversmann, un puşti care abia terminase liceul în Florida şi care nici măcar nu fusese încă la *Rangers School.* Puştiul trebuia urmărit. Sergentul Scott Galentine era mai vârstnic, dar nici el nu avea experienţă acolo, în Mogadiscio. Era înlocuitorul altui om şi abia venise din Benning. Responsabilitatea pentru acei tineri rangeri apăsa greu pe umerii lui Eversmann. De data aceasta, erau oamenii *lui.*

Ca şef al unei echipe, primise căşti, în momentul când se aşezase pe scaunul din cabină. Îşi scoase casca de protecţie şi îşi puse la urechi căştile de recepţie, conectate la o mufa din tavan printr-un cordon negru, lung.

Unul dintre şefii de echipaj îl bătu pe umăr.

— Să nu uiţi să ţi le scoţi, înainte să pleci, Matt.

— *Roger*[1]*.*

Aşteptaseră pe tarmacul fierbinte al pistei aproape o oră, respirând gazele înţepătoare şi transpirând groaznic sub vestele antiglonţ şi restul echipamentului, pipăindu-şi nervoşi armele, în timp ce fiecare se gândea că misiunea urma să fie anulată, înainte să se ridice de la sol. Aşa se întâmpla de obicei. Pentru fiecare misiune reală erau douăzeci de alarme false.

O adunare formidabilă de oameni şi maşini aşteptau cuvântul de cod pentru decolare, care în acea zi era *Irene.* Erau acolo patru AH-6 Little Bird uimitoare, elicoptere de atac cu un singur loc, care puteau zbura practic oriunde. Acum, pentru prima dată, aceste Little Bird erau înarmate cu rachete. Două dintre ele aveau să execute zborul de recunoaştere deasupra ţintei, iar celelalte două să asigure protecţie, din spate. Erau apoi patru MH-6 Little Bird, cu banchete montate pe ambele laturi, pentru transportarea capului de lance al forţei de atac, Escadronul C Delta, unul dintre cele trei elemente operaţională ale unităţii de comando ultrasecrete a armatei. În spatele acestei forţe de atac, se aflau opt elicoptere lunguieţe, transportoare de trupe, Black Hawk. Două dintre ele îi duceau pe atacatorii din Delta şi comandamentul lor de la sol, patru erau pentru transportul rangerilor (Compania Bravo din Batalionul 3 al Regimentului 75 de rangeri al armatei, din Ft. Benning, Ga.), unul pentru o echipă CSAR (de recunoaştere şi prim ajutor în luptă) şi în ultimul se aflau cei doi comandanţi ai misiunii, locotenent-colonelul Tom Matthews, care îi coordona pe piloţii din 160 SOAR (Regimentul

[1] Înţeles, recepţionat, (lb. engl.).

de Aviaţie pentru Operaţiuni Speciale, din Ft. Cambell, Ky.), şi locotenent-colonelul Delta Gary Harrell, care avea responsabilitatea oamenilor de la sol. Convoiul de teren, care era aliniat, cu motoarele pornite, lângă poarta principală, era format din nouă Humvee-uri late şi trei camioane de cinci tone. Camioanele trebuiau să-i recupereze pe prizonieri şi forţa de atac. Humvee-urile erau pline cu rangeri, operatori Delta şi patru membri ai Echipei 6 SEAL, ramura de Forţe Speciale ale Marinei. Punând la socoteală şi cele două elicoptere de supraveghere şi avionul de spionaj care zburau la altitudine mare deasupra zonei, erau nouăsprezece aparate de zbor, douăsprezece vehicule şi aproximativ o sută şaizeci de oameni. Era o adevărată *armada* modernă.

Semnele că de data aceasta aveau să pornească apăruseră imediat. Comandantul Forţei de Atac Rangers, generalul-maior William F. Garrison, venise să asiste la plecarea lor. Nu mai făcuse niciodată asta înainte. Era un bărbat înalt, zvelt, cu păr cărunt, îmbrăcat în pantaloni scurţi, negri, de gimnastică, şi un tricou cafeniu, cu o jumătate de trabuc neaprins atârnând în colţul gurii. Generalul trecuse de la elicopter la elicopter şi se oprise lângă fiecare Humvee.

— Ai grijă, spuse el, pe tonul lui tărăgănat de texan.

Apoi trecu la omul următor.

— Baftă.

Apoi la următorul.

— Ai grijă…

Vuietul tuturor acelor motoare ambalate făcea pământul să se cutremure şi pulsurile oamenilor să o ia razna. Era tulburător să participi la aşa ceva, să faci parte din elita celor mai buni militari ai Americii. Vai celor care le stăteau în cale!

Ştiau cu toţii că misiunea era periculoasă. Era vorba de un atac îndrăzneţ în timpul zilei, în „Black Sea”, inima teritoriului Habr Gidr, în centrul oraşului Mogadiscio şi al fortăreţei căpeteniei Aidid. Ţinta lor era o casă cu trei etaje, din piatră, văruită şi cu un acoperiş plat. O casă modulară, modernă, într-unul din cele câteva grupuri de clădiri mari rămase intacte din oraş, înconjurată de cvartale întregi de colibe cu pereţi din pământ. În acel labirint de străzi murdare, întortocheate şi poteci mărginite de cactuşi trăiau sute de mii de membri ai clanului. Nu existau hărţi corecte. Era un adevărat teritoriu indian.

La 3:32 p.m., comandantul echipei din elicopterul Black Hawk din frunte, *Super Six Four,* auzi prin intercom vocea plăcută a

pilotului, ofiţerul subaltern Mike Durant, spunând, cu o plăcere evidentă:

— Blestemata de *Irene.*

Şi *armada* pornise, decolând de pe aeroportul ponosit de lângă mare, pe fondul albastru al cerului şi Oceanului Indian. Traversaseră o pistă acoperită de nisip alb şi înaintaseră rapid şi jos peste valurile cu creste mici, paralele cu ţărmul. Viraseră apoi în formaţie strânsă şi porniseră în lungul coastei, spre sud-vest.

În depărtare, Mogadiscio strălucea în soarele după-amiezii. De la acea distanţă, oraşul-port vechi avea o nuanţă cafeniu-roşcată, cu străzile lui pline de nisip şi acoperişurile de ţiglă spaniolă şi tablă ruginită. Singurele structuri înalte încă în picioare după anii de război civil erau turnurile albe ale moscheilor, Islamul fiind singurul lucru sacru în întreaga Somalie.

Când grupul de elicoptere ajunse deasupra lui, apropiindu-se dinspre ocean, virând la dreapta şi accelerând spre nord-est, în lungul. Marginii vestice a oraşului, Mogadiscio se întinse sub ei în întreaga lui realitate îngrozitoare – o adevărată catastrofa. Era ca şi cum oraşul ar fi fost distrus de o boală urbană fatală. Cele câteva străzi asfaltate erau pline de gropi şi de munţi de gunoaie, dărâmături şi schelete ruginite ale maşinilor arse. Zidurile şi clădirile care nu fuseseră transformate în grămezi de moloz erau marcate de gloanţe şi obuze. Stâlpii de telefon erau înclinaţi în unghiuri ciudate, ca nişte totemuri *voodoo.* În spaţiile publice se vedeau platformele de piatră uriaşe, pe care se aflaseră odată statui, în vremurile eroice ale dictatorului Mohamed Siad Barre. Cele câteva clădiri guvernamentale şi universităţi rămase în picioare erau ocupate în mare parte de refugiaţi. Tot ce avea valoare fusese furat. Noaptea, la ferestrele de la etajele trei şi patru ale Institutului Politehnic, ardeau focuri de tabără. Toate spaţiile libere erau pline de sate improvizate, aglomerate, ale celor dezmoşteniţi, colibe rotunde din beţe, acoperite cu straturi de zdrenţe, şi cocioabe făcute din lemne adunate din gunoaie şi bucăţi de tablă ruginită.

În elicopterul lui, *Super Six Severi*, Eversmann repeta planul în minte. În momentul când ajungeau la stradă, băieţii din Delta aveau să atace deja casa-ţintă, să-i prindă pe prizonierii somalezi şi să împuşte pe orice nebun care încerca să riposteze. Se spunea că în acea casă erau doi dintre oamenii importanţi ai lui Aidid, care erau identificaţi de echipa de atac drept „personalităţi de rangul întâi”. În timp ce băieţii din Delta îşi făceau treaba şi rangerii îi ţineau pe curioşi la distanţă, convoiul de camioane şi

Humvee-uri trebuia să intre în oraş şi să meargă direct la casa-ţintă. Acolo, prizonierii urmau să fie urcaţi în camioane, iar echipa de asalt şi forţa de blocare săreau în spatele lor, după care îşi încheiau cu toţii acea după-amiază frumoasă pe plajă. Totul urma să dureze aproximativ o oră.

În elicopterele Black Hawk, din care fuseseră scoase băncile, pentru a fi mai încăpătoare, oamenii stăteau în pragul uşilor, pe cutii de muniţie sau pe panouri de kevlar aşezate pe podea. Purtau cu toţii uniforme de camuflaj pentru deşert, veste de kevlar şi căşti, precum şi aproximativ douăzeci şi cinci de kilograme de muniţie şi echipament prinse de harnaşamentele de luptă fixate pe veste. Toţi aveau ochelari de protecţie şi mănuşi groase de piele. Toate acele straturi de echipament îi făceau chiar şi pe cei mai zvelţi să pară mătăhăloşi, ca nişte roboţi impunători. Dacă ar fi rămas în tricourile maronii şi în pantaloni scurţi, aşa cum îşi petreceau cea mai mare parte a timpului în hangar, majoritatea ar fi arătat ca nişte adolescenţi obişnuiţi (vârsta medie era de nouăsprezece ani). Erau extraordinar de mândri de statutul lor de rangeri. Acesta îi scutise de rutina năucitoare, care-i înnebunea pe mulţi dintre recruţii din armată. Rangerii se antrenau numai pentru luptă. Ei aveau o condiţie fizică mai bună, erau mai rapizi şi erau întotdeauna primit. Motto-ul lor era: „Rangerii merg întotdeauna în frunte!”. Unii erau soldaţi de carieră, ca locotenentul Larry Perino, absolvent în 1990 la West Point. Alţii se aflau acolo în căutarea provocării, ca specialistul John Waddell din Chalk Two, care se înrolase după ce terminase liceul, în Natchez, Mississippi. Unii erau aventurieri în căutarea solicitării fizice. Iar alţii erau auto-perfecţionişti, tineri care se treziseră în derivă la terminarea liceului sau avuseseră probleme cu drogurile, băutura, legea, sau cu toate trei. Mulţi dintre ei avuseseră probleme în trecut, simţiseră gustul eşecului. Dar nu erau nişte novici. Fiecare muncise ca să ajungă acolo, probabil, mai mult ca oricând în viaţă.

Rangerii se considerau superiori soldaţilor obişnuiţi. Mulţi dintre ei încercau să intre în Forţele Speciale, poate chiar să fie selectaţi în Delta unitatea de super-soldaţi secretă, care conducea acum atacul în această misiune. Numai unul din zece dintre cei selectaţi reuşea să intre în Delta. În această veche ierarhic masculină, rangerii erau cu câţiva paşi mai sus pe scară, dar băieţii din Delta se aflau pe treapta cea mai de sus.

Rangerii ştiau că cel mai bun mod de a ajunge la acea înălţime

era experienţa de luptă. Până atunci, Mogadiscio fusese mai mult o amăgire. Războiul era mereu pe punctul de a începe. *Pe punctul* de a începe. Somalezii, pe care ei îi numeau *skinnie*[2] sau *sammie* (din cauza asemănării vizibile cu răposatul Sammy Davis Jr.), trăgeau din când în când în ei focuri de armă răzleţe, care declanşau un adevărat torent de foc ca ripostă, dar nimic care să poată fi calificat drept o luptă adevărată.

Iar ei asta doreau. Toţi. Mulţi dintre ei începuseră cu aceeaşi teamă de război a oricărui om, dar frica fusese eliminată, depăşită. Mai ales prin antrenamentul de ranger. Cam un sfert dintre cei ce se înrolau voluntari erau excluşi pe parcurs. Cei slabi erau eliminaţi. Cei puternici mergeau mai departe. Apoi veneau săptămâni, luni, ani de antrenament continuu.

Ca băieţii aceia din cărţile de istorie, care fuseseră testaţi şi îşi dovediseră valoarea. Acum era rândul unei noi generaţii de rangeri. Era rândul *lor.*

Lui Eversmann îi plăcuse întotdeauna să fie ranger. Nu ştia sigur dacă-i plăcea să fie şi la comandă, chiar dacă asta era doar temporar. Sergentul lui de pluton fusese învoit din cauza unei boli în familie, iar apoi tipul care-l înlocuise avusese un atac de epilepsie. Şi ei fusese trimis acasă. Eversmann era următorul în grad. Acceptase sarcina cu ezitare. În acea dimineaţă, la slujbă, se rugase.

Acum, în sfârşit, în aer, pieptul i se umfla de energie şi mândrie, în timp ce privea acea adevărată *armadă.* Era o forţă militară de elită. Deasupra ţintei, la mare înălţime, se învârtea deja cel mai bun sprijin informaţional pe care-l putea oferi America, superior chiar şi sateliţilor – avionul de spionaj P3-17 Orion şi cele trei elicoptere de observare OH-58D, care arătau ca nişte aparate Little Bird cu un singur loc, dar aveau deasupra un polip de doi metri lungime. Elicopterele de observare erau echipate cu camere video şi echipament radio care aveau să transmită acţiunea în direct generalului Garrison şi celorlalţi ofiţeri superiori din Centrul de Operaţiuni Reunit (JOC), aflat pe plajă. Creatorii de filme şi autorii de romane se chinuiau să-şi imagineze cele mai bune echipamente ale armatei SUA, dar în jurul lui se aflau cele reale, gata de lovitură. O maşină de luptă bine unsă şi echipată complet, a sfârşitului de secol XX. Cei mai buni oameni ai Americii porneau la război, iar Matt Eversmann se afla în rândurile lor.

[2] Slăbănog, (lb. engl.), (n. tr.).

2

Erau la numai trei minute de zbor de ţintă. Cu căştile la urechi, Eversmann putea auzi majoritatea frecvenţelor folosite. Era reţeaua de comandă, care făcea legătura între comandanţii de la sol şi Matthews şi Harrell, care se aflau în Black Hawk-ul de comandă şi control (sau C-2), precum şi cu Garrison şi ceilalţi ofiţeri superiori din JOC. Piloţii aveau o frecvenţă proprie de legătură cu comandantul aerian Matthews, iar cei din Delta şi rangerii aveau fiecare frecvenţa lor radio internă. Pe durata misiunii, toate celelalte transmisii din oraş erau bruiate. Eversmann auzea în căşti o suprapunere năucitoare de voci, toate elementele pregătindu-se pentru asalt.

Când elicopterele Black Hawk coborâră deasupra oraşului pentru apropierea finală dinspre nord, aparatele Little Bird din faţă se apropiau deja de ţintă. Încă mai era timp ca misiunea să fie anulată.

Nişte cauciucuri care ardeau pe o stradă, în apropierea ţintei, erau gata să declanşeze alarma. Somalezii foloseau deseori focurile ca să semnalizeze pericolul şi să alerteze trupele de ordine. Oare se îndreptau spre o ambuscadă?

— *Cauciucurile acelea ard demult sau abia au fost aprinse? Terminat!* întrebă unul dintre piloţii de pe Little Bird.

— *Cauciucurile ard de azi-dimineaţă, de când am ajuns noi aici,* răspunse un pilot dintr-unul din aparatele de zbor de observare.

— *Două minute,* îl anunţă pilotul lui *Super Six Seven* pe Eversmann.

Elicopterele Little Bird intrară în poziţia de atac. Pregătindu-se pentru o ascensiune rapidă şi apoi o coborâre care urma să-i ducă direct peste casa-ţintă, cu rachetele şi tunurile îndreptate în jos. Unul câte unul, unităţile repetară: *Lucy,* cuvântul de cod pentru începerea atacului: în *Romeo Six Four,* colonelul Harrell, în *Kilo Six Four,* căpitanul Scott Miller, comandantul Forţei de Atac Delta, în *Barber Five One,* pilotul veteran ofiţer subaltern Randy Jones, aflat în primul elicopter de luptă AH-6, în *Juliet Six Four,* căpitanul Mike Steele, comandantul ranger din elicopterul lui Durant, iar în *Uniform Six Four,* locotenent-colonelul Danny McKnight, care comanda convoiul de la sol ce urma să-i

recupereze pe toţi. Convoiul oprise la câteva străzi depărtare.

Era 3:43 p.m. Pe ecranul din JOC. Comandanţii văzură cartierul aglomerat din Mogadiscio, aflat într-o stare mai bună decât majoritatea celorlalte. Cel mai vizibil reper era hotelul „Olimpic”, o clădire albă, cu cinci etaje, care semăna cu nişte cvartale rectangulare stivuite unul peste celălalt, cu balcoane la fiecare nivel. Mai exista o clădire similară, pe aceeaşi parte a străzii, cu un cvartal mai la sud. Amândouă aruncau umbre mari peste Hawlwadig Road, strada largă, asfaltată, care trecea prin faţa lor. La intersecţiile unde aleile murdare traversau Hawlwadig, pământul fusese aruncat de vânt peste strada asfaltată. Clădirea-ţintă era pe cealaltă parte a lui Hawlwadig faţă de hotel, cu un cvartal mai la nord. Era construită în acelaşi stil de cvartale stivuite, în formă de L, şi avea trei etaje în partea din spate şi un acoperiş drept, deasupra celor două etaje din faţă. Încercuia o curte sudică mică, în partea din spate, şi era mărginită de un zid înalt de piatră. Prin faţa ei, pe Hawlwadig, treceau maşini, oameni şi căruţe trase de măgari. Era o după-amiază normală de duminică. Zona ţintei era la câteva străzi depărtare de mărea Piaţă Bakara, cea mai aglomerată din oraş. Obişnuiţi deja cu elicopterele, oamenii nici măcar nu ridicară privirile, când primele două Little Bird apărură deasupra lor, dinspre nord, şi apoi virară brusc spre est şi dispărură de pe ecran.

Nici unul dintre elicoptere nu trase.

— *Un minut,* îl informă pilotul lui *Super Six Seven* pe Eversmann.

Cei din Delta trebuiau să intre primii şi să atace clădirea. Rangerii veneau în spatele lor, coborând pe corzi din Black Hawk-uri, ca să formeze un perimetru în jurul cvartalului-ţintă.

Delta se afla pe lateralul celor patru elicoptere MH-6 Little Bird, fiecare aparat ducând câte o echipă de cinci oameni. Purtau veste antiglonţ negre, mari, şi căşti de hochei din plastic, peste casca de recepţie din ureche, şi un microfon prin care păstrau în permanenţă legătura vocală unii cu ceilalţi. Uniformele lor nu aveau nici un fel de însemne.

Primele două Little Bird aterizară exact la sud de clădirea-ţintă, pe o alee îngustă, ridicând în aer nori groşi de praf. Praful era atât de des, încât piloţii şi oamenii de pe bănci nu vedeau nimic dedesubt. Unul dintre elicoptere îşi găsi locul iniţial de aterizare ocupat de primul elicopter, aşa încât viră la stânga, execută un ocol rapid spre vest şi ateriză exact în faţa ţintei.

Sergentul clasa întâi Norm Hooten, conducătorul echipei din al

doilea Little Bird, avu senzaţia că elicea aparatului de zbor răzuia efectiv zidul clădirii. Presupunând că elicopterul se deplasa la mică înălţime, Hooten şi echipa lui de pe partea stângă îşi împinseră corzile afară şi soriră, vrând să coboare pe ele restul drumului. A fost cea mai rapidă coborâre pe coardă din lume. Erau la numai jumătate de metru de pământ.

În câteva secunde erau în casă. Asta era specialitatea celor din Delta. Viteza era esenţială. Când o casă aglomerată se umplea brusc cu explozii, fum şi fulgere luminoase, cei din interior erau înspăimântaţi şi dezorientaţi, pentru câteva clipe. Experienţa arată că cei mai mulţi se aruncă la pământ şi se târăsc spre colţuri. Dacă Delta îi prindea în acele momente de năuceală, majoritatea se supuneau comenzilor simple şi hotărâte fără să comenteze. Dar era o problemă de secunde. Cu cât cei dinăuntru aveau mai mult timp ca să realizeze ce se întâmpla, cu atât erau mai greu de învins.

Cei din echipa de atac ce aterizaseră pe aleea sudică, conduşi de sergentul clasa întâi Matt Rierson, aruncară în curte grenade de panică inofensive şi deschiseră o poartă de metal ce conducea înăuntru. Urcară în fugă treptele din spate şi se năpustiră în casă, strigându-le celor dinăuntru să se arunce la pământ. Echipa de cinci oameni a lui Hooten, împreună cu cea condusă de sergentul clasa întâi Paul Howe, năvăliră pe uşile deschise de pe partea vestică a clădirii, care dădeau în Hawlwadig Road. Echipa lui Hooten intră într-un magazin plin cu afişe cu maşini de scris, creioane, stilouri şi alte articole de birou, magazinul de papetărie „Olimpic”. Înăuntru erau şase sau şapte somalezi, care se aruncară imediat la pământ şi îşi întinseră braţele în faţă, când li se ordonă asta. Hooten auzea deja afară focuri sporadice de armă, mult mai multe decât auzise în misiunile precedente. Echipa lui Howe pătrunse pe următoarea uşă de pe stradă. Sergentul seceră picioarele unui somalez năucit de lângă uşă, trântindu-l la pământ. Howe acoperi toată camera, rotind carabina CAR-15, o armă neagră, cu aspect futurist, cu o carabină ce avea ataşată o baionetă în capăt. Era important să prea imediat controlul. Se afla într-un depozit plin cu saci şi cu alte nimicuri.

Amândouă echipele căutau o reşedinţă, aşa că se întoarseră rapid pe stradă. Alergară spre sud pe Hawlwadig şi cotiră la stânga, îndreptându-se spre curtea în care camarazii lor pătrunseseră deja. Elicopterele Black Hawk se apropiau.

Primul, în care se aflau comandantul de la sol al Delta şi un

grup de sprijin, rămase în aer la o distanţă de un cvartal nord faţă de ţintă, pe Hawlwadig, în timp ce căpitanul Miller şi ceilalţi luptători de comando de la bord coborau pe corzi. Ei, împreună cu un alt Black Hawk plin de atacatori, reprezentau al doilea val ce urma să se năpustească asupra casei-ţintă. În spatele lor, veneau rangerii, în patru Black Hawk-uri, coborând în poziţie în cele patru colţuri ale cvartalului-ţintă, pentru a forma perimetrul exterior al asaltului.

Din Black Hawk-ul *Super Six Six,* care se afla deasupra colţului sudic, Chalk Three aruncă corzile şi începură să coboare pe stradă în perechi, câte un om pe fiecare parte a elicopterului. Un şef de echipaj striga: „Fără teamă!" fiecărui om care ieşea pe partea lui. Sergentul Keni Thomas îi replică în gând, în timp ce prindea coarda cu mâna: „Să te ia dracu', amice! Nu tu eşti cel care intră în luptă."

În timp ce zburau la înălţime deasupra străzii Hawlwadig, cu două cvartale mai la nord, pilotul lui *Super Six Seven* îi spuse lui Eversmann:

— Pregătiţi-vă să aruncaţi corzile!

Chalk Four se afla cam la două sute de metri înălţime, distanţa cea mai mare pe care o coborâseră pe coardă până atunci, şi totuşi praful străzii ajungea la uşile deschise. Aşteptau ca celelalte patru Black Hawk să ajungă în poziţie, iar Eversmann avea senzaţia că stătea pe loc de prea mult timp. Chiar şi peste sunetul elicei şi motoarelor, puteau să audă răpăitul carabinelor. Un Black Hawk care stă pe loc, la înălţime, este o ţintă perfectă. Corzile de trei ţoii grosime erau bobinate lângă uşi, în ambele părţi. Specialistul Dave Diemer aştepta la uşa din dreapta, alături de sergentul Casey Joyce. La capătul liniei de pe partea stângă, era puştiul, Blackburn. La comanda pilotului, lăsară corzile să cadă, dar una ajunse pe o maşină. Asta îi întârzie şi mai mult. Elicopterul Black Hawk se smuci în faţă, încercând să desprindă frânghia.

— Suntem puţin deviaţi faţă de poziţia dorită, îl informă pilotul pe Eversmann.

Se aflau cam la un cvartal nord faţă de ţinta lor. Sergentul consideră că aveau să fie mai în siguranţă la sol.

— Nici o problemă, spuse el.

— Suntem cam la o sută de metri distanţă, îl avertiză pilotul.

Sergentul îi făcu semn cu degetul mare ridicat.

Oamenii începură să sară. Trăgătorii de la uşi strigau:

— Acum! Acum! Acum!

Eversmann era ultimul. Îşi scoase căştile şi pentru o clipă, fu asurzit de zgomotul elicopterului, al exploziilor şi focurilor de armă de dedesubt. De obicei, purta astupătoare de urechi în misiuni, dar de această dată nu şi le pusese, pentru că ştia că urma să poarte căşti de recepţie. Le prinse de bidon şi întinse mâna după dispozitivul de vedere. Depăşi orice senzaţie de incitare şi confuzie, toate mişcările lui devenind controlate. Trebuia să-şi pună ochelarii la ochi şi apoi, amintindu-şi de instrucţiunea şefului de echipaj, să lase căştile pe scaun, înainte să plece. Dar blestemata de cureluşă a ochelarilor de protecţie plesni. Eversmann umblă la ei câteva clipe, încercând să-i fixeze cumva, în timp ce ultimul dintre oamenii lui cobora. Văzând că era rândul lui să coboare pe coardă, aruncă ochelarii şi sări, rupând cordonul din tavan şi luând căştile din elicopter cu el.

Nu realizase cât de sus erau. Alunecarea pe coardă era mult mai lungă decât erau obişnuiţi de la antrenamente. Frecarea îi arse mănuşile groase de piele şi îi roase palmele. Se simţea extrem de vulnerabil, atârnând pe coardă un timp parcă de două ori mai lung decât de obicei. Când se apropie de pământ, îl văzu pe unul dintre oamenii lui întins pe spate, la capătul corzii. Îşi simţi inima sărind. „Cineva fusese împuşcat deja!” Strânse coarda mai tare, ca să nu aterizeze peste el. Era puştiul. Picioarele lui Eversmann atinseră strada chiar lângă el, şi şefii de echipaj aruncară jos corzile. Când elicopterul se îndepărtă, zgomotul şi praful se reduseră şi simţiră duhoarea oraşului.

Blackburn sângera la nas şi urechi. Soldatul clasa întâi Mark Good, sanitarul, se ocupa deja de el. Puştiul avea un ochi închis şi unul deschis. Din gură îi curgea sânge şi scotea un şuierat din gât. Era inconştient. Good făcuse un curs de intervenţie de urgenţă, dar asta îl depăşea. Era cea mai gravă rană suferită de forţa de atac în Somalia.

Blackburn nu fusese împuşcat, căzuse. Nu prinsese coarda. O cădere de douăzeci de metri, până în stradă. Tocmai fusese desemnat ajutor al trăgătorului cu mitraliera-60 a echipei şi căra multă muniţie, aşa că era mai greu ca oricând. Asta, incitarea, înălţimea mare de la care coborau… indiferent care ar fi fost motivul, nu se prinsese de coardă. Eversmann se îndepărtă de el. Îşi numără rapid oamenii.

Hawlwadig avea cincisprezece metri lăţime şi era plină de dărâmături, ca întregul Mogadiscio. Norul de praf se risipi şi îi văzu pe oamenii lui răspândindu-se, conform planului, pe lângă zidurile de pe ambele părţi ale străzii. Eversmann rămăsese în

mijlocul drumului, cu Blackburn şi Good. Se trăgea asupra lor, dar imprecis. Gloanţele care treceau pe lângă ei scoteau un pocnet puternic. Eversmann nu mai fusese niciodată sub foc inamic până atunci. „Deci, aşa este.” Se gândi că ar fi fost bine să se adăpostească. Împreună cu Good. Îl luară pe Blackburn de subsuori şi cap, încercând să-i ţină gâtul drept, şi îl traseră spre partea vestică a intersecţiei, unde se ghemuiră în spatele a două maşini parcate.

Eversmann îl strigă pe operatorul lui radio, soldatul clasa întâi Jason Moore, şi îi ceru să ia legătura cu căpitanul Mike Steele, pe reţeaua companiei. Steele şi doi locotenenţi, Larry Perino şi Jim Lechner, coborâseră pe coardă cu restul lui Chalk One, în colţul sud-estic al ţintei. Chalk Four era la colţul nord-vestic. Minutele treceau. Moore strigă că nu reuşea să ia legătura cu Steele.

— Cum adică nu reuşeşti să iei legătura?

Moore ridică din umeri. Tipul dur din Princeton, New Jersey, purta o cască de recepţie sub casca de protecţie, şi asta îi permitea să vorbească fără să-şi ocupe mâinile. Înainte să coboare, prinsese comutatorul microfonului pe carabină – o idee bună, după părerea lui. Dar, în timp ce cobora pe coardă, prinsese în palmă, din greşeală, cordonul care lega comutatorul de cască. Acesta arsese, din cauza frecării. Moore însă nu observase şi se întreba de ce nu erau auzite apelurile lui.

Eversmann încercă din nou cu *walkie-talkie-ul* lui. Steele nu răspunse, dar după câteva încercări îl auzi pe locotenentul Perino. Sergentul ştia că acesta se afla pentru prima dată în luptă, aşa că făcu un efort ca să vorbească rar şi clar. Explică cum căzuse Blackburn şi că era rănit grav. Trebuiau să-l scoată de acolo. Eversmann încercă să sugereze că era o stare de urgenţă, dar nu o alarmă.

— *Repetă,* spuse Perino.

Vocea sergentului se auzea cu întreruperi. Eversmann repetă. Apoi auzi din nou vocea lui Perino.

— *Repetă totul, terminat.*

Eversmann începu să strige.

— *Om căzut, TREBUIE SĂ-L EXTRAGEM CÂT MAI RAPID POSIBIL!*

— *Calmează-te,* spuse Perino.

Asta îl scoase din sărite pe Eversmann. „Al naibii moment ai găsit să mă pui la punct.”

În urma apelului radio, doi sanitari din Delta veniră în fugă pe Hawlwadig. Sergenţii clasa întâi Kurt Schmid şi Bart Bulloch. Cei

doi, mai experimentaţi, începură imediat să-l ajute pe Good. Schmid introduse un tub pe gâtul lui Blackburn, ca să-l ajute să respire. Bulloch înfipse un ac în braţul puştiului şi prinse de el un tub IV[3].

Focul creştea în intensitate. Ofiţerii care priveau ecranele din centrul de comandă aveau senzaţia că înfipseseră un băţ într-un cuib de viespi. O mulţime de somalezi ridicau baricade şi aprindeau focuri în zonă, ca să cheme ajutoare. Mii de oameni ieşeau pe străzi, înarmaţi până în dinţi. Alergau din toate direcţiile spre Piaţa Bakara, unde grupul mare de elicoptere semnalase faptul că se dădea lupta principală. Din părţile mai îndepărtate ale oraşului veneau maşini pline cu oameni înarmaţi. Se părea că cei mai mulţi veneau din nord, direct spre poziţia lui Eversmann şi a lui Chalk Two, care coborâseră în colţul nord-estic.

Oamenii lui Eversmann se răspândiră şi trăgeau în toate direcţiile, cu excepţia celei a clădirii-ţintă. Peste drum de locul în care era îngrijit Blackburn, sergentul Casey Joyce îşi îndreptase mitraliera M-16 spre o mulţime din ce în ce mai numeroasă, din nord. Somalezii se apropiau în grupuri de peste zece oameni fiecare. Rangerii trebuiau să respecte regulile stricte ale luptei. Trebuiau să tragă numai spre cei care îndreptau arma spre ei, dar asta părea deja ceva imposibil. Era clar că se trăgea în ei şi vedeau pe stradă somalezi cu arme, dar printre cei înarmaţi erau amestecaţi alţii fără arme, inclusiv femei şi copii. Somalezii erau ciudaţi, din acest punct de vedere. Majoritatea necombatanţilor care aud focuri de armă şi explozii fug. În Mogadiscio, de câte ori se trăgea, oamenii se repezeau grămadă în acel loc. Bărbaţi, femei, copii, chiar şi bătrâni şi invalizi. Părea un imperativ naţional să fii de faţă, să vezi totul.

Lucrurile nu mergeau conform scenariului clar din mintea lui Eversmann. Echipa lui era încă la un cvartal nord de poziţia corectă. El se gândise că puteau ajunge rapid acolo, după ce coborau la sol, dar căderea lui Blackburn şi volumul neaşteptat de focuri de armă împiedicaseră acest lucru. Timpul le juca renghiuri. Era greu de explicat asta cuiva care nu era acolo. Nu avea idee cât timp trecuse. Două minute? Cinci? Zece?

Ştia că băieţii din Delta lucrau repede. Se uita mereu în spate ca să vadă dacă apărea convoiul de camioane. Era prea devreme pentru asta, dar el se uita oricum, sperând, pentru că acela ar fi

[3] Dispozitiv de transfuzie intravenos, (n. tr.).

fost un semn că lucrurile mergeau bine. Se uită poate pentru a douăsprezecea oară, când văzu primul Humvee apărând de după colţ. La trei cvartale depărtare. Ce uşurare! „Poate că băieţii din Delta au terminat şi putem pleca de aici!”

Schmid, sanitarul Delta, îl examinase pe Blackburn mai atent şi era alarmat. Puştiul avea cel puţin o rană gravă la cap şi o umflătură mare la ceafă.

— Este urgent, sergent. Trebuie să-l scoatem chiar acum, altfel moare.

Eversmann luă din nou legătura cu Perino.

— Trebuie să-l luăm de aici pe tipul ăsta, altfel moare. Nu puteţi trimite pe cineva?

Nu, Humvee-urile nu puteau înainta. Eversmann îi spuse vestea sanitarului Delta.

— Trebuie să-l scoatem de aici, sergent, repetă Schmid.

Aşa că Eversmann îi chemă pe doi dintre sergenţii din echipa lui, Casey Joyce şi Jeff McLaughlin, care veniră în fugă. Eversmann îi strigă lui McLaughlin, peste zgomotul din ce în ce mai puternic al luptei:

— Trebuie să-l duceţi pe Blackburn la Humvee-uri, în direcţia clădirii-ţintă.

Despachetară o targă pliantă şi îl puseră pe Blackburn pe ea. Cinci oameni plecară cu el, cu Joyce şi McLaughlin în faţă, Bulloch şi Schmid în spate şi Good alergând pe lângă targă şi ţinând tubul IV conectat la braţul puştiului. Alergau încovoiaţi. McLaughlin nu credea că Blackburn va supravieţui. Strigau cu toţii la el:

— Rezistă! Rezistă!

Dar, după cum arăta, puştiul era deja pierdut.

Erau obligaţi să lase mereu targa jos, ca să riposteze la focurile de armă.

— Trebuie să facem Humvee-urile să vină la noi, spuse Schmid. Dacă îl mai ridicăm şi îl lăsăm jos de multe ori, o să-l omorâm.

Joyce se oferi voluntar să aducă un Humvee şi o luă la fugă singur spre convoi.

3

Pe ecranele şi difuzoarele din JOC, totul părea să meargă bine.

Centrul de comandă era o clădire de două etaje adiacentă hangarului din baza aeriană a Forţei de Atac Ranger. Era atât de plină de antene şi fire, încât oamenii îi opuneau „porcul spinos”. La primul etaj era centrul de comandă, trei camere pe un coridor lung, unde stăteau ofiţerii superiori, purtând căşti şi privind ecranele TV. Generalul Garrison stătea în partea din spate a camerei de operaţiuni, mestecându-şi trabucul şi observând totul. Imaginile color ale luptei veneau de la camerele video din avionul de spionaj Orion şi din elicopterele de observare. Garrison şi statul lui major aveau probabil mai multe informaţii despre lupta care se desfăşura decât oricare alţi comandanţi din istorie, dar nu puteau face altceva decât să se uite şi să asculte. Cât timp lucrurile mergeau normal, deciziile trebuiau luate de oamenii din teren. Sarcina generalului era să menţină controlul situaţiei şi să încerce să gândească cu un pas sau doi înainte, dacă lucrurile mergeau prost. În caz de urgenţă, putea chema Divizia 10 Montană din partea cealaltă a oraşului, de la complexul ONU, trei companii de armată regulată. Dar deocamdată nu era nevoie, în afară de acel ranger rănit, misiunea mergea bine.

Fusese riscant să pătrundă în cartierul „Black Sea” al lui Aidid, la lumina zilei. Piaţa Bakara, aflată în apropiere, era centrul lumii Habr Gidr. Garrison avertizase Washington-ul, cu câteva săptămâni înainte:

— Dacă intrăm în vecinătatea Pieţei Bakara, sunt sigur că vom câştiga lupta, dar s-ar putea să pierdem războiul.

În plus, forţa de atac a lui Garrison prefera să acţioneze noaptea. Elicopterele erau pilotate de ofiţeri din Regimentul de Aviaţie pentru Operaţiuni Speciale 160, care se autointitulaseră „invadatorii nopţii” *(„Night Stalkers”).* Erau experţi ai zborului pe întuneric. Totodată, întunericul făcea viteza şi precizia celor din Delta şi a rangerilor şi mai mortale. Pe lângă faptul că era mediul lor de luptă preferat, noaptea le mai oferea un avantaj. Mulţi bărbaţi somalezi, mai ales tinerii, erau dependenţi de *khat,* o amfetamina care semăna cu măcrişul de baltă. Mijlocul după-amiezii era momentul de vârf ai ciclului zilnic. Cei mai mulţi începeau să o mestece la prânz şi, până seara, erau agitaţi, nervoşi şi gata de acţiune. Noaptea era exact invers. Consumatorii de *khat* se prăbuşeau. Aşa că misiunea din acea zi se desfăşura în cel mai rău loc din Mog şi în cel mai prost moment posibil.

Totuşi, şansa de a prinde doi dintre oamenii importanţi ai lui

Aidid în acelaşi timp era prea bună ca să fie ratată. Executaseră alte trei misiuni în timpul zilei, fără probleme deosebite. În plus, riscul era o parte a meseriei. Ei erau oameni îndrăzneţi. De aceea se aflau acolo.

Somalezii văzuseră şase raiduri până atunci, aşa că ştiau oarecum cam la ce să se aştepte. Forţa de atac făcuse tot posibilul ca să-i deruteze.

Garrison avusese grijă să varieze tacticile. De obicei, veneau cu elicoptere şi plecau cu vehicule, dar uneori veneau în vehicule şi plecau în elicoptere. Alteori veneau şi plecau în elicoptere sau în vehicule. Aşa că tiparul se schimba mereu. Şi, în primul rând, soldaţii erau buni. Erau experimentaţi şi bine antrenaţi. Cam în acelaşi timp în care aflaseră de căderea lui Blackburn, băieţii din Delta din clădire transmiseseră că-i găsiseră pe oamenii pe care-i căutau. Misiunea aceasta avea să fie un succes.

4

Ali Hassan Mohamed alergă la uşa din faţă a magazinului de hamburgeri şi dulciuri al tatălui său, când auzi elicopterele coborând şi primele focuri de armă. Era student, un adolescent înalt şi zvelt, cu pomeţi proeminenţi şi o bărbiţă rară. Studia engleza şi comerţul, dimineţile, iar după-amiaza servea în magazin, care se afla chiar lângă hotelul „Olimpic”. Uşa din faţă se afla vizavi de Hawlwadig Road, în diagonală faţă de casa lui Hobdurahman Yusef Galle, unde se părea că atacau rangerii.

Uitându-se pe uşă, Ali îi văzu pe rangeri coborând pe corzi în aleea care pornea din Hawlwadig spre vest. Magazinul lui era în colţul acelei străzi, iar poarta spre casa familiei lui era puţin mai jos. Americanii începură să tragă cum atinse pământul, în toate direcţiile. Erau şi somalezi care trăgeau în ei. Ali ştia că acei soldaţi erau diferiţi de cei care veniseră ca să-i hrănească pe somalezi. Aceştia erau rangeri. Erau oameni cruzi, care purtau veste antiglonţ şi armele prinse la piept, iar atunci când veneau noaptea, feţele lor vopsite îi făceau să arate şi mai înspăimântători. Mai sus, pe Hawlwadig, în stânga lui, la vreo două cvartale distanţă, un alt grup de rangeri era prins într-o luptă încrâncenată. Văzu cum doi dintre ei îl trăgeau din stradă pe un al treilea, care părea mort.

Rangerii de vizavi intrară într-o curte şi începură să tragă de

acolo. Apoi un elicopter coborî mai jos şi o mitralieră din el începu să tragă rafale nimicitoare. Arma pulverizã partea străzii pe care se afla el. Fratele mai mic al lui Ali, Abdulahi Hassan Mohamed, căzu mort lângă poarta casei familiei lui, cu capul zdrobit. Abdulahi avea cincisprezece ani. Ali văzu totul. Apoi rangerii ieşiră în fugă din curte şi traversară Hawlwadig spre casa lui Hobdurahman Yusef Galle, unde se aflau majoritatea celorlalţi.

Ali o luă la fugă. Se opri ca să se uite la fratele lui şi văzu că avea capul despicat ca un pepene. Apoi începu să alerge cât de repede putea. Fugi spre stânga, pe stradă, departe de rangeri şi de casa pe care o atacau aceştia. La capătul aleii murdare o luă la stânga şi alergă în spatele hotelului „Olimpic”. Peste tot, oamenii luptau. Străzile erau pline cu femei şi copii care urlau, şi văzu oameni morţi şi animale moarte. Unii alergau spre luptă, alţii fugeau de ea. Unii păreau să nu ştie în ce parte să meargă. Văzu o femeie alergând dezbrăcată, fluturându-şi mâinile şi strigând.

Miliţia lui Aidid ieşise deja pe străzi cu megafoane, strigând:

— *Kasoobaxa guryaha oo iska celsa cadowga!* (Ieşiţi şi apăraţi-vă casele!).

Ali nu era un luptător. Existau războinici, ei le spuneau *mooryan,* care trăiau pentru orez şi *khat* şi făceau parte din armatele private ale oamenilor bogaţi. Ali era un simplu student şi vânzător care intrase în miliţia din cartier ca să-şi protejeze magazinul de *mooryan.* Dar aceşti rangeri îi invadau casa şi tocmai îi uciseseră frăţiorul. Alergă în spatele hotelului, furios şi îngrozit, şi apoi coti la stânga, întorcându-se pe Hawlwadig Road, la casa prietenului lui, Ahmed, unde îşi ascunsese carabina AK-47. După ce îşi recuperă arma, se întâlni cu câţiva dintre prietenii lui. Alergară înapoi la hotelul „Olimpic”. Ali le spuse de fratele lui şi îi conduse înapoi la casa lui, hotărât să se răzbune.

Se ascunseră după un zid, în spatele hotelului, şi începură să tragă în rangerii de la colţ. Apoi o luară spre nord, adăpostindu-se după maşini şi clădiri. Ali ţâşnea afară şi trăgea spre rangeri, după care alerga la adăpost. Apoi, unul dintre prietenii lui făcea la fel. Uneori împingeau doar ţevile puştilor după colţ şi trăgeau fără să se uite. Nici unul dintre ei nu era luptător experimentat.

Rangerii trăgeau mai bine. Prietenul lui Ali, Adan Warsawe, ieşi în faţă să tragă şi fu lovit în stomac de glonţul unui ranger, care-l doborî pe spate. Ali şi un alt prieten îşi riscară vieţile şi ieşiră să-l tragă pe Adan la adăpost. Glonţul îi făcuse o gaură în stomac, iar

prin rana mare din spate ţâşnea sângele, împroşcând praful de pe drum. Când îl târâră mai departe, lăsară o dâră roşie în urma lor, pe stradă. Adan părea atât mort, cât şi viu, ca şi cum s-ar fi aflat undeva între cele două hotare.

Ali se duse pe strada următoare, lăsându-l pe Adan cu prietenii lui. Trebuia să împuşte un ranger sau să moară încercând. De ce făceau ei asta? Cine erau aceşti americani care veneau în cartierul lui, ca să împrăştie în jur gloanţe şi moarte?

5

După ce năvăliseră în depozitul de lângă Hawlwadig, sergentul Paul Howe şi echipa lui de patru oameni din Delta alergară după colţ şi intrară în clădirea-ţintă pe uşa sudică din curte. Erau ultimii membri ai forţei de asalt care intrau în clădire. O echipă condusă de un amic al lui Howe, Matt Rierson, prinsese deja douăzeci şi patru de somalezi la primul etaj, printre care şi pe cei doi căutaţi: Omar Salad, ţinta principală, şi Mohamed Hassan Awale, purtătorul de cuvânt la lui Aidid (nu Abdi „Qyebdid” Hassan Awale, aşa cum se raportase, dar un şef de clan de aceeaşi importanţă).

Somalezii erau întinşi pe jos, docili, şi echipa lui Rierson le lega încheieturile cu cătuşe de plastic.

Howe îl întrebă pe sergentul Mike Foreman dacă urcase cineva la etaj.

— Nu încă, spuse Foreman.

Howe îşi luă cei patru oameni şi merseră la etajul al doilea.

Era o casă mare, după standardele somaleze, cu ziduri văruite şi ferestre fără geamuri. În capul scării, Howe îi strigă unuia dintre oamenii lui să arunce o grenadă de panică în prima cameră. Aceasta explodă şi echipa ţâşni înăuntru, aşa cum era antrenată, fiecare om acoperind o direcţie diferită de foc. Nu găsiră decât o saltea, pe podea, în timp ce se învârteau prin cameră, o rafală de mitralieră izbi tavanul şi zidul, trecând milimetric pe lângă capul unuia dintre oamenii lui Howe. Se aruncară cu toţii la pământ. Gloanţele intraseră pe fereastra dinspre sud-est, şi era clar că veneau dinspre poziţia de blocare a rangerilor, aflată exact sub fereastră. Unul dintre soldaţii tineri de afară văzuse ceva mişcându-se şi trăsese. În mod evident, pentru unii dintre acei puşti nu era clar care clădire era ţinta.

De asta se temuse. Howe era dezamăgit de rangeri. Ei erau elita infanteriei americane? În ciuda renumelui, îi considera pe tineri slab antrenaţi şi potenţial periculoşi în luptă. Mulţi dintre ei abia terminaseră liceul! În timpul exerciţiilor de antrenament, avusese impresia că ei întorceau mereu capul ca să-i vadă pe el şi pe oamenii lui, în loc să fie atenţi la partea lor din misiune, care era la fel de importantă.

Iar în misiune erai solicitat cu adevărat. Trebuia să dai tot ce puteai şi chiar mai mult... pentru că preţul eşecului era deseori moartea. De aceea iubeau asta Howe şi, ceilalţi soldaţi din Delta. Asta îi diferenţia de alţi oameni. Războiul era ceva urât şi drăcesc, bineînţeles, dar încă era modul în care se rezolvau problemele în cea mai mare parte a planetei. Statele civilizate aveau moduri neviolente de rezolvare a disputelor, dar pentru asta era nevoie ca toţi cei implicaţi să o dorească. Aici, în Lumea a Treia, oamenii nu învăţaseră să fie raţionali, cel puţin nu înainte să curgă sânge. Victoria aparţinea celor dispuşi să lupte şi să moară. Intelectualii puteau să-i ţină oricâte teorii voiau, dar, în lumea reală, puterea se câştiga încă prin ţeava armei. Dacă voiai ca masele înfometate din Somalia să mănânce, atunci trebuia să-i anihilezi pe oamenii de genul acelui Aidid, cărora le convenea *înfometarea.* Puteai să-ţi trimiţi binefăcătorii cu inimi sângerânde, puteai să strângi mâini, să te rogi şi să cânţi la petreceri, să invoci marii zei CNN şi BBC, dar singurul mod ca să deschizi un viitor acelor copii cu ochi mari era să le arăţi că ai arme mai multe. Şi, în această lume reală, nimeni nu avea arme mai multe sau mai bune ca America. Pentru ca idealurile umanităţii să învingă, era nevoie de oameni care să facă acest lucru posibil. De cei din Delta.

Ei operau întotdeauna în secret. Armata nu rostea niciodată cuvântul „Delta”. Dacă se referea la ei, le spuneau *operatori* sau *temutul D.* Rangerii, care-i venerau, le spuneau *băieţii D.* Secretul, sau cel puţin aparenţa acestuia, era esenţial pentru scopul lor. Dacă trebuia să moară vreun terorist din Lumea a Treia sau vreun boss al drogurilor columbian, şi asta se întâmpla brusc, ce coincidenţă fericită! Soldaţii întunericului dispăreau înapoi în umbre. Dacă-i întrebai cum se întâmplase asta, nu spuneau nimic. Ei nici nu existau, nu? Ei erau nobili, tăcuţi şi invizibili. Ei făceau cele mai importante treburi ale Americii şi, totuşi, refuzau recunoaşterea oficială, faima şi averea. Ei erau adevăraţii cavaleri moderni.

Howe nu se chinuia prea mult să-şi ascundă dispreţul faţă de

celelalte tipuri de soldaţi, ceea ce însemna, de fapt, faţă de aproape întreaga armată americană. El şi restul operatorilor trăiau ca civili, şi asta spuneau că sunt, dacă erau întrebaţi, chiar dacă nu era greu să-i vezi la Fort Bragg. Se strigau unii pe alţii pe numele mic şi nu ţineau la saluturi sau la alte reglementări ale vieţii militare obişnuite. Ofiţerii şi subofiţerii din Delta se tratau unii pe ceilalţi ca egali. Ei erau mai presus de grade. Aveau părul mai lung decât reglementa armata. În unele misiuni trebuiau să se dea drept civili, şi era mai uşor să facă asta dacă aveau tunsori normale, dar era şi un punct de mândrie pentru ei. Li se permitea un grad de libertate personală şi iniţiativă neauzite în altă parte în armată, mai ales în luptă. Preţul plătit pentru aceasta erau, bineînţeles, pericolul la care erau supuşi şi faptul că se aştepta de la ei să facă ceea ce soldaţii obişnuiţi nu puteau să realizeze.

Howe nu era deloc impresionat de armata regulată. Ei şi alţi oameni din unitatea lui se plânseseră căpitanului Steele, comandantul, referitor la nivelul de pregătire al soldaţilor lui. Nu le folosise la nimic. Steele avea propriul lui mod de a trata astfel de lucruri, şi anume stilul tradiţional al armatei. Howe considera că masivul căpitan, un fost jucător de fotbal american din Georgia, era un bufon arogant şi incompetent. Howe fusese şi el la *Rangers School* şi o absolvise, dar trecuse peste statutul de ranger, când se calificase pentru Delta. Din cei o sută douăzeci de oameni din clasa lui care fuseseră propuşi pentru Delta (o sută douăzeci de soldaţi excepţionali şi extrem de motivaţi), numai treisprezece trecuseră de selecţie şi antrenament. Howe avea statura şi alura unui culturist şi o minte analitică. Mulţi dintre rangeri îl considerau înfiorător.

Acum, lipsa de încredere a lui Howe faţă de trupele de sprijin mai tinere era confirmată. Rangerii trăgeau în oamenii lui! Howe şi echipa lui ieşiră din camera cu salteaua şi apoi înaintară, ca să verifice acoperişul plat din partea din faţă a casei. Partea din spate avea trei etaje, aşa că acel acoperiş era, de fapt, o terasă la etajul al doilea. Era încercuit de un zid de beton de un metru înălţime, cu şipci verticale decorative. Când cei din echipa Delta ieşiră în lumina soarelui, văzură mingea de foc mică şi portocalie a unei AK-47 erupând de pe un acoperiş de la nord. Doi dintre oamenii lui Howe ripostară cu focuri de armă, adăpostindu-se după zidul mic.

Apoi se auzi o altă rafală de mitralieră. În zidul împrejmuitor erau nişte despicături de doi centimetri lăţime. Howe şi oamenii

lui se ghemuiră în spatele lui, rugându-se ca nici un glonţ să nu pătrundă printr-o astfel de deschizătură sau să ricoşeze din peretele exterior al casei. Urmară alte câteva rafale lungi. După sunetul şi impactul gloanţelor, îşi dădură seama că erau trase de o mitralieră M-60, de data aceasta din poziţia de blocare de la nord-est. Rangerii erau sub foc inamic, erau agitaţi şi speriaţi, aşa că trăgeau în toţi oamenii înarmaţi pe care-i vedeau. Howe era furios.

Luă legătura prin radio cu căpitanul Scott Miller, comandantul la sol al echipelor Delta, aflat în curte. Îi spuse să-l apeleze imediat pe Steele prin staţie şi să-i spună să-şi oprească rangerii să mai tragă în oamenii lui!

6

Specialistul John Stebbins începu să alerge imediat ce picioarele îi atinseră pământul. Chiar înainte să se urce în elicopter, căpitanul Steele îl bătuse pe umăr.

— Cunoşti regulile luptei, Stebbins?

— Da, domnule, să trăiţi…Le cunosc.

— OK. Vreau să ştii că voi fi pe coardă chiar în spatele tău, aşa că ar fi bine să te grăbeşti.

Perspectiva ca masivul comandant, încărcat cu tot acel echipament de luptă greoi, să-i cadă în cap, îl bântui pe Stebbins tot timpul zborului. După ce coborâse pe coardă, se îndepărtă atât de repede de baza acesteia, încât se izbi de mitraliorul lui Chalk One şi căzură amândoi. Stebbins rămase întins o clipă, aşteptând ca praful să se aşeze, şi apoi zări restul echipei lui lipită de un zid, în dreapta.

Era speriat, dar incitat. Nu putea scăpa de senzaţia că totul era prea frumos ca să fie adevărat. Iată-l acolo, un veteran în Compania Rangers, la cei douăzeci şi opt de ani ai lui, după ce îşi petrecuse ultimii patru ani din viaţă încercând să intre în luptă, să facă *ceva* interesant său important, şi acum, nu ştia cum, printr-un lanţ incredibil de rugăminţi, manevre şi capricii ale sorţii, ajunsese efectiv în luptă – el, Johnny Stebbins, cafegiul-şef al companiei şi omul care plimba hârtiile prin sala de antrenament, la război!

Călătoria lui până pe aleea din Mogadiscio începuse dintr-o brutărie de acasă, din Ithaca, New York. Stebbins era un puşti

îndesat şi solid, cu ochi albaştri, păr blond şi o piele palidă şi pistruiată. Mersese la Universitatea St. Bonaventure, îşi luase diploma în comunicaţii, sperând să lucreze ca reporter radio, ceea ce şi făcuse, pentru un salariu minim, la câteva staţii Mom & Pop, în New York. Când brutăria îi oferise postul de brutar-şef, salariul zilnic era suficient ca să-l facă să renunţe la cariera de reporter. Aşa că făcea pâini şi visa aventuri. Acele reclame „Fii ceea ce vrei să fii”, din timpul meciurilor de fotbal, îi mergeau direct la suflet. Stebbins mersese la colegiu la un curs de ofiţeri în rezervă, dar armata era atât de plină de locotenenţi când terminase el, încât nu reuşise să fie numit în serviciul activ. La izbucnirea Furtunii Deşertului, în 1990, contractul lui cu Garda Naţională se încheiase. Începuse să caute un mod de a scăpa din bucătărie şi a intra în luptă. Se înscrisese pe trei liste de voluntari pentru serviciul militar în Golf şi nu primise niciodată răspuns. Apoi se căsătorise, soţia lui născuse şi, brusc, salariul zilnic de la brutărie nu mai acoperea cheltuielile. Avea nevoie de un plan nou. Şi de acţiune. Armata le oferea pe amândouă. Aşa că se înrolase ca soldat.

— Ce vrei să faci în armată? îl întrebase cel de la centrul de recrutare.

— Să sar din avioane, să trag o mulţime de gloanţe şi să cumpăr de la magazinele armatei, îi răspunsese Stebbins.

Îl trecuseră din nou prin instructajul de bază – pe care îl făcuse şi în cadrul programului de rezervişti. Apoi fusese nevoit să facă programul RIP (Programul de îndoctrinare Ranger) de două ori, pentru că se rănise la una dintre săriturile din final şi fusese reciclat. Când absolvise, crezuse că va ajunge să sară, să se antreneze şi să coboare pe coardă din elicoptere, alături de băieţii mai tineri, numai că cineva de sus observase că în dosarul lui personal erau trecute o diplomă de colegiu şi, mai important, faptul că ştia să scrie la maşină. Fusese trimis într-un birou, în camera de instructaj a Companiei Bravo. Stebbins devenise secretarul companiei.

Îi spuseseră că va fi numai pentru şase luni. Rămăsese blocat acolo timp de doi ani. Ajunsese să fie cunoscut ca un ranger bun pentru „camera de instructaj” şi căzu pradă tuturor tentaţiilor muncii de birou, în timp ce ceilalţi rangeri escaladau stânci, săreau din avioane şi încercau să-şi depăşească propriile recorduri la marşul forţat prin teren inamic, bătrânul Stebby stătea în spatele unui birou, fumând ţigară de la ţigară, mâncând gogoşi şi, practic, inhalând cafea. Era cel mai avid băutor de

cafea al companiei. Ceilalţi făceau glume pe seama lui: „Oh, da, specialistul Stebbins, el ar arunca cu cafea fierbinte în inamic”. Ha! Ha! Când compania fusese solicitată pentru Somalia, nimeni nu fusese surprins că bătrânul Stebby era unul dintre cei lăsaţi în urmă, în Ft. Benning.

— Vreau să ştii că nu e vorba de ceva personal, îi spusese sergentul, deşi nu putea să ascundă insulta nerostită. Pur şi simplu, nu putem să te luăm. Avem un număr limitat de locuri în elicopter şi avem nevoie de tine aici.

Cum ar fi putut declara mai clar că, atunci când era vorba de război, Stebbins era cel mai puţin valoros om din regiment?

Era din nou ca în Furtuna Deşertului. Cineva de acolo, de sus, nu voia ca John Stebbins să meargă la război. Îşi ajută prietenii să-şi facă bagajul şi, când se anunţă că în ziua următoare compania ajunsese la Mogadiscio, se simţi şi mai mult lăsat pe dinafară decât cu doi ani înainte, când urmărise la CNN reportajele din fiecare noapte despre acţiune. Măcar acum avea companie. Sergentul Scott Galentine fusese lăsat şi el în urmă. Asta dură câteva zile. Apoi veni un fax din Somalia.

— Stebby, ar fi bine să-ţi strângi lucrurile, îi spuse ofiţerul comandant. Pleci la război.

Galentine primise aceeaşi veste. Nişte rangeri suferiseră câteva răni minore într-un atac cu mortiere şi trebuiau înlocuiţi.

În drum spre aeroport, Stebbins se oprise acasă să-şi ia la revedere în fugă de la soţia lui. Urmase scena plină de lacrimi care era de aşteptat. Apoi, când ajunse la aeroport, îi spuseră că putea să se întoarcă acasă, plecau abia a doua zi. O jumătate de oră după despărţirea lor lacrimogenă, domnul şi doamna Stebbins erau din nou împreună. El petrecuse toată noaptea temându-se de un telefon care să schimbe ordinul.

Dar nu se întâmplase asta. A doua zi, stătea împreună cu Galentine pe pista din Mogadiscio. În onoarea sosirii lor, li se ordonă să facă cincizeci de flotări, un ritual de bun venit la intrarea într-o zonă de război. Stebbins era în al nouălea cer. Reuşise!

Nu erau suficiente veste kevlar (vestele antiglonţ ale rangerilor), aşa că primi una dintre vestele negre, mari, ale băieţilor din Delta. Când şi-o puse, se simţea ca o broască ţestoasă. Fu avertizat să nu iasă afară fără armă. Amicii lui îl puseră la punct pe scurt cu situaţia. Îi spuseră să nu-şi facă probleme în privinţa mortierelor. Somalezii nimereau foarte rar ceva. Ei mai fuseseră în cinci misiuni în acel loc, şi toate fuseseră

o nimica toată. „Pătrundem în forţă, îi spuseră ei, ne mişcăm rapid, elicopterele spulberă practic totul în jur, îi lăsăm pe *băieţii D* să intre şi să-şi facă treaba. Noi nu facem altceva decât să asigurăm protecţie.” Îi spuseră să fie atent la somalezii care se ascundeau în spatele femeilor şi copiilor. Stebbins era nervos şi agitat.

Apoi primise vestea. Da, erau bucuroşi să-l aibă acolo, dar el nu mergea efectiv cu restul băieţilor în misiune. Sarcina lui era să rămână la hangar şi să-l păzească. Să menţină siguranţa perimetrului. Era esenţial. Cineva trebuia să o facă.

Cine altcineva?

Apoi, în acea dimineaţă, chiar în clipa în care un mesager de la JOC apăruse strigând: „Pregătiţi-vă!”, unul dintre conducătorii echipelor veni cu o veste nouă:

— Stebbins. Specialistul Sizemore are un cot infectat. Tocmai s-a întors de la biroul doctorului. Tu îi iei locul.

Urma să fie ajutorul soldatului clasa întâi Brian Heard, care deservea mitraliera M-60. În sfârşit, reuşise. Ceea ce îşi dorise tot acest timp. Toţi băieţii ştiau că mergeau într-o parte deosebit de rea a oraşului. Probabil avea să fie una dintre cele mai grele misiuni ale lor de până atunci, iar pentru el era prima! Avea în stomac aceeaşi senzaţie ca înaintea primului salt cu paraşuta. „O să trec cu bine prin asta, îşi spuse. Nu o să mor.”

Acum, stând pe stradă, lângă clădirea-ţintă, asculta focurile îndepărtate de armă şi ştiu că totul era real. Se dezmetici după ciocnirea cu mitraliorul dinaintea lui şi alergă spre zid. I se desemnase un colţ spre sud, paza unei alei ce părea goală. Era doar o cărare de pământ îngustă, atât cât să încapă o maşină, care cobora pe ambele părţi spre zidurile de piatră pătate de noroi. Din când în când, auzea nişte pocnituri în aer şi presupuse că era sunetul focurilor de armă de la câteva cvartale depărtare, deşi zgomotul părea mai apropiat. Poate că aerul îi juca feste. Mai auzi şi un sunet deosebit, un fel de ţiuit… Brusc, înţelese că era sunetul gloanţelor care zburau pe stradă. Iar pocniturile? Acelea erau gloanţe care treceau suficient de aproape de el ca să audă micul bubuit sonic produs de ele.

Mai sus de Stebbins, pe aceeaşi stradă, căpitanul Steele reperă sursa majorităţii gloanţelor care ţiuiau prin poziţia lor. Un cvartal mai la vest, pe hotelul „Olimpic”, se afla un lunetist. Era cea mai înaltă clădire din zonă.

— Smith! urlă Steele.

Caporalul Jamie Smith veni în fugă. Era cel mai bun trăgător din Chalk. Steele îi arătă lunetistul inamic şi îl plesni pe Smith pe spate, încurajator. Ochiră amândoi. Ţinta era departe, la peste o sută cincizeci de metri. Nu puteau să vadă dacă-l nimeriseră, dar, după ce traseră, somalezul de pe acoperiş nu mai fu auzit.

Dincolo de alee, sergenţii Mike Sergeant şi Aaron Williamson stăteau ghemuiţi, ascunşi în spatele carcasei răsturnate a unui vehicul ars. Îşi ţineau armele sprijinite pe aceasta. Toate aleile erau mărginite pe ambele părţi de zidurile curţilor şi de case mici de piatră. În spatele lor erau copaci mici şi chiar la nord se profila silueta casei-ţintă cu trei etaje. Goodale simţea mirosul şi gustul colbului, amestecat cu cel al prafului de puşcă. Auzi împuşcături în cealaltă parte a cvartalului, dar colţul lor era relativ liniştit.

Goodale nu se simţise niciodată mai departe de ţară şi avu câteva clipe liniştite. În care, stând ghemuit în acea poziţie, se întrebă cum ajunsese acolo. Chiar înainte să plece spre Somalia, se logodise cu o fată numită Kira. Pe care o cunoscuse la Universitatea din Iowa. Evadaseră amândoi din micul Pekin, Illinois. Pentru unul dintre marile campusuri din Midwest, fuseseră exmatriculaţi după scurt timp şi apoi hotărâseră să se îndrepte. Mike se înrolase în armată, Kira îşi luase o slujbă la o agenţie de publicitate. Se vedeau des când Mike era în Benning, dar, cum rangerii plecaseră la antrenamente în Texas înainte să fie convocaţi în Somalia, nu se mai văzuseră de peste două luni. Din ziua în care hotărâseră să-şi petreacă viaţa împreună. Cu o zi înaintea declanşării misiunii, reuşise să-i telefoneze pentru prima dată după plecarea din Ft. Benning, dar îi răspunsese robotul telefonic. Avea să o sune din nou în acea seară, şi îi lăsase mesaj ca ea să-i aştepte telefonul.

„Kira, te iubesc atât de mult”, îi scrisese chiar în acea dimineaţă, „îmi vine greu să te sun din nou, pentru că ştiu că asta mă va face să-ţi simt şi mai mult lipsa. Pe de altă parte, vreau mult de tot să-ţi aud vocea”.

Un somalez scoase capul din spatele unui zid, la vreo o sută de metri depărtare pe stradă, şi trase o rafală cu o AK-47. Praful ţâşni în sus, în jurul lui Goodale şi Williamson. Acesta din urmă ocoli carcasa prin partea ei nordică. Goodale, care era cel mai aproape de trăgător, se nelinişti pentru o clipă, sări în sus şi alergă departe de maşină, ţopăind, în timp ce gloanţele muşcau pământul în jurul lui, şi încercând să găsească o poziţie mai bună. Nu avea unde să se adăpostească. Se aruncă în spatele

unei conducte care ieşea din drum. Avea cam optsprezece centimetri lăţime şi cincisprezece înălţime şi se simţea ridicol ascunzându-se în spatele ei, dar nu exista alt loc. Când împuşcăturile se opriră pentru o clipă, sări în sus şi se duse din nou lângă Williamson, în spatele maşinii arse, chiar în clipa în care somalezul începuse să tragă din nou.

Goodale văzu o rafală de gloanţe măturând marginea maşinii, trecând peste patul armei lui Williamson şi retezând în drum degetul prietenului lui. Sângele ţâşni pe faţa lui Williamson, şi acesta începu să urle şi să înjure. Goodale se aplecă, cercetând mai întâi sângele de pe faţa lui Williamson şi apoi mâna acestuia.

În ciuda durerii, Williamson părea mai mult furios, decât rănit.

— Dacă scoate iar capul, îl lichidez, zise el.

În ciuda degetului retezat, Williamson îşi ridică cu calm carabina M-16 şi aşteptă nemişcat minute întregi.

Când omul de pe alee scoase capul, Williamson trase, şi capul somalezului păru să explodeze. Apoi îşi plesni palma nerănită de a lui Goodale şi scoaseră amândoi câteva strigăte de victorie.

Câteva clipa mai târziu, împuşcară mortal un alt somalez. Omul ţâşnise pe alee şi se îndepărta în fugă de ei. În timp ce alerga, cămaşa i se umflase la spate şi văzuseră o AK, aşa că îl împuşcară. Alţi cinci rangeri traseră în acelaşi timp. Omul era acum întins pe stradă la numai jumătatea distanţei faţă de cvartal şi Goodale se întrebă dacă-l uciseseră. Îl întrebă pe sanitar dacă n-ar trebui să vadă dacă era mort sau să-l ajute dacă era doar rănit, dar acesta clătină din cap şi zise:

— Nu, e mort.

Asta îl uimi pe Goodale. Ucisese un om sau, oricum, contribuise la moartea lui. Gândul îl deranja. Somalezul nu încercase să-i ucidă, atunci când trăseseră, aşa că, practic, nu fusese autoapărare. Aşa că în ce fel putea justifica ceea ce făcuse? O viaţă, ca şi a lui, se încheiase. „Era oare corect?”

În colţul lui, la vreo zece metri est de Goodale şi Williamson, locotenentul Perino se uita la nişte copii somalezi care se apropiau pe stradă de oamenii lui, indicând poziţiile lor unui trăgător ascuns după un alt colţ, mai departe. Oamenii lui aruncară grenade de panică şi copiii se împrăştiară.

— Hei, domnule, se întorc! strigă mitraliorul sergent Chuck Elliot.

Perino era la staţia radio, vorbind cu sergentul Eversmann despre Blackburn, rangerul care căzuse din elicopter.

Locotenentul transmitea informaţiile şi întrebările lui Eversmann căpitanului Steele, care se afla pe cealaltă parte a străzii. Îi spuse lui Eversmann să aştepte o clipă, ieşi pe stradă şi trase o rafală spre copii, ţintind la picioarele lor. Aceştia fugiră din nou.

Câteva clipe mai târziu, o femeie începu să se strecoare pe alee, spre mitralieră.

— Hei, domnule, văd un individ în spatele femeii, cu o armă trecută pe sub braţul ei, strigă Elliot.

Perino îi spuse să tragă. Mitraliera M-60 scoase un sunet jos, răguşit. Oamenii o numeau „porcul”.

Bărbatul şi femeia căzură amândoi, morţi.

7

Când coborî pe coardă din elicopter, în colţul nord-estic al cvartalului-ţintă, specialistul John Waddell îşi întârzie suficient de mult mişcările ca să nu dea peste specialistul Shawn Nelson, mitraliorul de 60 al lui Chalk Two, care de obicei pierdea o secundă sau două în plus ca să se descâlcească pe sine şi arma masivă. La antrenamente, Waddell se prăvălise peste tipul de sub el şi apoi fuseseră loviţi amândoi de tipul care venea după ei. Îşi muşcase zdravăn limba atunci.

De data aceasta, merse bine. Waddell ajunse cu amândouă picioarele pe pământ şi apoi se replie spre un zid de pe partea stângă a străzii, exact aşa cum stabilise locotenentul Tom DiTomasso. Chalk Two era la o distanţă de un cvartal de locul unde ar fi trebuit să coboare Chalk Four al sergentului Eversmann. Locotenentul era îngrijorat pentru că nu putea să vadă Chalk Four. Reuşi să ia legătura prin staţie cu sergentul şi Eversmann îi raportă că ei coborâseră la un cvartal nord de poziţia lor. DiTomasso trimise o echipă să vadă dacă putea să-i zărească pe oamenii lui Eversmann de pe acea alee. Dar, aceştia se întoarseră repede şi raportară că un grup mare de somalezi se strângea în acea direcţie.

În timp ce alerga ca să-şi ocupe poziţia lângă zidul nordic, Waddell descoperi cu surprindere că tot echipamentul lui, arme şi muniţie, nu-l încetinea. Avea mult echipament, incomod şi greu, şi în plus căra şi o armă mare, o M-249 sau SAW (armă automată de echipă). Dar, spre surprinderea lui, în timp ce alerga, constată că braţele şi picioarele păreau puţin amorţite,

dar asta era tot. Presupuse că era din cauza adrenalinei, declanşată de frică şi surescitare, şi privi situaţia cu detaşarea lui obişnuită.

După ce toată lumea ajunse la sol, coarda fu aruncată şi Black Hawk-ul plecă, echipa lui Waddell primi ordin să ajute la acoperirea lui Nelson, care îşi plasase „porcul” pe un bipod, în vârful unei mici ridicături a drumului, şi începuse deja să tragă. Cele două mitraliere ale echipei atrăgeau aproape toate focurile inamice.

Nelson trăgea din greu încă de când părăsise elicopterul. Privind în jos, din uşa acestuia, văzuse un om cu o AK în mâini ieşind în mijlocul străzii şi ţintind prin norul de praf spre elicopter. Nelson trăsese şase gloanţe în individ şi nu observă că-l nimerise decât când îl văzu întins la pământ.

În timp ce cobora pe coardă, în jurul capului lui vâjâiau gloanţe. Nu multe, dar şi unul era de ajuns. Asta îl enervă. Era întotdeauna greu să-ţi încetineşti coborârea cu mitraliera M-60 legată în spate, şi Nelson căzu, când ajunse, la bază. Sergentul de stat-major Ed Yurek alergă să-l ajute să se ridice şi îl împinse spre un perete.

— Omule, dar repede s-a împuţit treaba! spuse Nelson.

Se poziţionă aproape de centrul drumului, cu faţa spre vest. În dreapta lui, era o alee, unde văzu nişte somalezi care-şi îndreptau armele în direcţia lui. Mitraliera lui Nelson îi împrăştie, dar unul dintre ei, un bătrân cu o barbă albă, lungă, părea atât de hotărât să tragă, încât nu sesiză mitraliera masivă care apăruse pe alee în stânga lui. Era încă puţin prea departe ca să tragă, dar Nelson observă că se îndrepta spre el. Mitraliorul înţelese ce încerca bătrânul să facă. DiTomasso le spusese deja că Chalk Four era blocat la nord-vest de poziţia lor. Era clar că bătrânul căuta un loc mai bun din care să tragă în Eversmann şi în oamenii lui.

— Împuşcă-l, împuşcă-l! îl îndemnă ajutorul lui.

— Nu, uite, spuse Nelson. Vine direct spre noi.

Într-adevăr, bătrânul inconştient venea direct spre ei. Se ascunse în spatele unui copac mare, la vreo cincizeci de metri distanţă, ferindu-se de rangerii lui Eversmann, dar fără să observe ameninţarea din stânga lui, din spate. Tocmai îşi încărca din nou arma, când Nelson trase vreo douăsprezece gloanţe în el. Se văzu cum treceau prin individ, dar, cu toate acestea, bătrânul se ridică, îşi recuperă arma şi chiar trase un foc sau

două în direcţia lui Nelson. Mitraliorul era şocat. Trase altă rafală lungă în somalez, care totuşi reuşi să se târască în spatele copacului, dar, de data aceasta, nu mai trase.

— Cred că l-ai terminat, spuse ajutorul lui Nelson.

Dar Nelson îl vedea mişcându-se în spatele copacului. Omul stătea în genunchi şi era clar în viaţă. Trase încă o rafală lungă şi văzu aşchii sărind din baza copacului. Bătrânul se prăbuşi în stradă. Corpul lui zvâcnea încă, dar omul părea, în sfârşit, mort. Lui Nelson nu-i venea să creadă cât de greu era să ucidă un om.

În acest timp, Waddell urcă cu prudenţă panta, paralel cu Nelson. Stăteau amândoi întinşi pe burtă. Lângă ei, Waddell văzu corpul somalezului care fusese împuşcat din elicopter. Căutând un loc mai bun din care să-l acopere pe Nelson, Waddell se duse la un zid de pe partea sudică a aleii. Văzu un somalez care apăru de după un colţ dinspre vest şi trase în Nelson, care era absorbit de duelul lui cu bătrânul. Waddell trase în individ. În cărţi şi filme, atunci când împuşcă un om pentru prima dată. Un soldat trece printr-un moment în care îşi cercetează propriul suflet. Waddell nu se gândi la asta nici o clipă. El reacţiona, pur şi simplu. Surprins de împuşcătura lui Waddell, Nelson nu-l văzuse pe somalez căzând. Waddell îi arătă unde căzuse acesta şi mitraliorul se ridică, îşi luă mitraliera şi trase alte câteva cartuşe în corpul somalezului, ca să fie sigur. Apoi alergară amândoi spre un adăpost mai bun.

Se opriră în spatele unei maşini arse. Uitându-se pe sub aceasta, spre nord, Nelson văzu un somalez cu o armă, întins pe stradă, lângă două femei în genunchi. Trăgătorul îşi băgase ţeava armei printre picioarele femeilor, şi pe el stăteau efectiv patru copii. Era complet protejat de necombatanţi, profitând cu cinism de bunul-simţ al americanilor.

— Ia uite, John, spuse Nelson.

Waddell se aplecă să vadă şi el.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu pot să ajung la tipul ăla printre toţi ceilalţi.

Aşa că aruncă o grenadă de panică şi grupul fugi atât de repede, că omul îşi lăsă arma în praf.

Pe alee căzură câteva grenade. Erau vechiul tip sovietic, care semănau cu nişte conserve de supă în vârful unui băţ de lemn. Decât una sau două dintre ele explodară. Nelson îl strigă pe DiTomasso şi îi arătă zidul de cărămidă de pe marginea estică a drumului.

Apoi îl privi pe locotenent cum traversa, împreună cu alţi trei rangeri, spre o poartă parţial deschisă, dincolo de care era o parcare. DiTomasso aruncă o grenadă spre acel loc, după care năvăli înăuntru, împreună cu ceilalţi rangeri, găsiră patru somalezi, care stăteau pe capotele maşinilor şi trăgeau peste zid, şi îi luară prizonieri.

Focurile de armă nu erau prea intense încă, dar sergentul Yurek era uimit. La cei douăzeci şi şase de ani ai săi era un veteran călit în luptă, cu un simţ sec al umorului şi o mare slăbiciune pentru animale, în special pentru pisici. Nu-i plăcea ideea să tragă în ceva sau în cineva, dar îi accepta necesitatea. Când oamenii trăgeau în el, era necesar.

Schimburile de focuri din acea zi erau mai îndârjite ca de obicei. Yurek presupuse că în casa-ţintă se aflau nişte oameni cu adevărat importanţi. Poate chiar Aidid în persoană! Chalk Two trăgea în trei direcţii în acelaşi timp, spre vest, spre est şi mai ales spre nord. Yurek reperase un om care trăgea dintr-un turn jos, din nord-est. Apoi, unul dintre sanitarii echipei strigă de pe partea cealaltă a străzii, arătând spre o colibă dărăpănată, aflată la est de perimetrul lor, la intersecţie.

— Hei, avem oameni în coliba aceea!

Ceea ce era o veste foarte proastă. Yurek sprintă spre colibă şi năvăli pe uşa din faţă, împreună cu sanitarul.

Era gata să se împiedice de un grup de copii îngroziţi şi de o femeie, evident învăţătoarea lor.

— Toată lumea jos! strigă Yurek, cu arma ridicată şi gata să tragă.

Copiii începură se plângă de teamă, şi Yurek înţelese rapid că trebuia să calmeze situaţia.

— Liniştiţi-vă, îi rugă el. Liniştiţi-vă!

Dar vaietul continuă. Aşa că Yurek se aplecă şi puse arma pe pământ, încet şi cu grijă. Îi făcu semn învăţătoarei să se apropie. Fata avea vreo şaisprezece ani.

— Întinde-te la pământ! îi spuse el, vorbind calm şi făcându-i semne cu mâna. Întinde-te jos!

Femeia ezită, dar făcu ceea ce i se spusese.

Apoi Yurek arătă spre copii, făcând aceleaşi semne. Aceştia se întinseră la pământ. Yurek îşi luă arma şi îi spuse învăţătoarei că trebuia să rămână acolo, indiferent ce se va întâmpla.

Ea clătină din cap şi Yurek speră că asta însemna „da”. La plecare, îi spuse sanitarului să stea lângă uşa colibei şi să se

asigure că nu mai intra nimeni să o verifice sau chiar să o arunce în aer.

Din poziţia lui din spatele maşinii răsturnate, uitându-se pe una dintre străzile ce porneau din intersecţia lor, Nelson văzu un om cu o armă, călare pe o vacă. În jurul vacii erau vreo opt alţi bărbaţi, unii cu arme, alţii fără. Era cea mai ciudată bătălie pe care-o văzuse vreodată. Nu ştia dacă să râdă sau să ţintească în ei. Începu să tragă în acelaşi timp cu restul rangerilor. Omul de pe vacă se prăbuşi şi ceilalţi o luară la fugă. Vaca rămase pe loc.

În clipa aceea, un Black Hawk trecu pe deasupra lor şi deschise focul cu minitunul lui. Vaca fu făcută bucăţi. Apoi minitunul se opri şi umbra elicopterului trecu mai departe.

Oricât de oribil era. Prezenţa acelor arme deasupra capetelor lor era extrem de liniştitoare pentru toţi soldaţii de pe străzi. Erau într-un oraş ciudat şi ostil, cu oameni care încercau să-i ucidă, călărind pe animale, cu mitraliere în mână. Grupându-se din toate direcţiile. Gloanţele le ţiuiau pe la urechi, mirosul de sânge şi de carne arsă se amesteca cu duhoarea prafului şi băligarului… Apoi, apropierea calmă a unui Black Hawk mare, cu bătaia ritmică a elicelor şi puterea teribilă a armelor lui, le amintea forţa invincibilă care era în spatele lor. Le amintea de întoarcerea lor iminentă acasă.

Somalezii continuau să se grupeze la nord. De la depărtare, păreau mii de oameni. Grupuri mai mici înaintau spre sud, spre poziţia lui Chalk Two. Un grup ajunsese la numai un cvartal şi jumătate distanţă. Vreo cincisprezece oameni. Nelson încercă să-şi îndrepte mitraliera numai spre cei înarmaţi, dar erau atât de mulţi, încât avu câteva momente de ezitare: să-i lase să tragă sau să tragă el însuşi? În cele din urmă, alese a doua variantă. Grupul se dispersă, lăsând în urmă cadavre pe stradă, dar apăru un alt grup şi mai mare. Păreau să vină dinspre nord, ca şi cum ar fi fost hăituiţi de cineva. De data aceasta, Nelson nu mai avu timp să cântărească alternativele. Începu să tragă cu mitraliera direct în mulţime. Un Little Bird se apropie şi aruncă şi el un val de plumb spre somalezi. Cei care nu căzură fugiră. Acolo unde cu un minut în urmă era o mulţime, acum era o grămadă sângerândă de răniţi şi morţi.

— La naiba, Nelson! spuse Waddell. La naiba!

8

La uşa din faţă a casei-ţintă, sergentul de stat-major Jeff Bray, un CCT (tehnician de control al luptei) din Forţele Aeriene, împuşcă un somalez care se apropia în fugă de el, trăgând cu o AK-47. Bray făcea parte dintr-o unitate de patru oameni a forţelor speciale ale Forţelor Aeriene, formată din experţi în coordonarea comunicaţiilor sol/aer, ca el, şi PJ – paraşutişti, sanitari îndrăzneţi, specializaţi în salvarea piloţilor doborâţi. Celălalt CCT din unitate, sergentul Dan Schilling, era în convoiul de la sol. Cei doi PJ erau la bordul Black Hawk-ului CSAR, împreună cu o duzină de rangeri şi băieţi din Delta. Bray fusese numit în unitatea de comandă Delta care coborâse pe coardă la un cvartal vest de casa-ţintă. Omul pe care-l împuşcase ţâşnise spre el de pe o alee. Ce avea în cap? Cum putea cineva să fie atât de prost?

În spatele lui Bray, în casa-ţintă, operatorii Delta strângeau prizonierii somalezi. Aceştia erau întinşi pe jos, în curte, şi li se puneau cătuşe. Printre ei erau şi ţintele principale din acea zi, Omar Salad şi Mohamed Hassan Awale, „ministrul de Externe” al lui Aidid, precum şi Abdi Yusef Hersi, un locotenent al lui Aidid. Era o pradă mai bună decât speraseră. Cercetând celelalte camere din casă, sergentul Paul Howe trase într-un computer de la primul etaj. Sergentul Matt Rierson, ai cărui oameni luaseră prizonierii, era responsabil cu transportarea acestora la vehicule. Howe. Sergentul Norm Hooten şi echipele lor se întoarseră la etajul doi. Ca să-i acopere, de la ferestre şi de pe acoperiş.

La JOC, privind prin intermediul camerelor aeriene, generalul Garrison şi statul lui major înţeleseră că sarcina echipei Delta fusese îndeplinită când văzură echipa lui Howe apărând pe acoperiş. În afară de rangerul care căzuse, lucrurile merseseră ceas. Rangerii rezistau în poziţiile lor de blocare. Era 3:50 p.m. şi toată forţa urma să pornească spre bază în maximum zece minute.

9

După ce elicopterele decolaseră din baza rangerilor, sergentul Jeff Struecker rămăsese câteva minute în Humvee-ul lui,

împreună cu restul convoiului de la sol, cu motoarele pornite. Maşina lui era prima dintr-o coloană de douăsprezece vehicule, nouă Humvee-uri şi trei camioane de cinci tone. Ei trebuiau să meargă până în spatele hotelului „Olimpic” şi să aştepte ca băieţii din Delta să rezolve lucrurile în casa-ţintă.

Struecker, un creştin renăscut din Ft. Dodge, Iowa, avea mai multă experienţă decât majoritatea băieţilor, în ceea ce privea oraşul. Participase la invazia din Panama, aşa că mai văzuse Lumea a Treia. Dar nimic nu-l pregătise pentru Somalia. Era greu de înţeles de ce Statele Unite erau interesate de un astfel de loc. Dar Struecker avea doar douăzeci şi patru de ani şi era soldat, aşa că nu era rolul lui să pună astfel de întrebări. Sarcina lui din acea zi era să meargă în forţă pe Hawlwadig Road, să încarce prizonierii şi forţele de atac şi de blocare şi să-i aducă înapoi la bază. Exact în spatele lui, era al doilea Humvee al echipei lui, condus de sergentul Danny Mitchell. În spatele acestuia, era un Humvee pentru încărcătură, în care se aflu băieţi din Delta şi SEAL, care avea să înainteze direct spre clădirea-ţintă, ca să ajute echipa de asalt ce se afla deja acolo. În spatele vehiculului SEAL, erau trei camioane şi apoi alte trei Humvee-uri, inclusiv cel în care se afla locotenent-colonelul Danny McKnight, care era comandantul acelui convoi. Pe scaunul din faţă al maşinii, alături de Struecker, era şoferul, soldatul clasa întâi Jeremy Kerr. În spate erau mitraliorul sergent Dominick Pilla, un favorit al companiei, soldatul clasa întâi Brad Paulson. Care deservea mitraliera de calibru 0,50 din turelă, şi specialistul Tim Moyniha, ajutorul de mitralior.

Dom Pilla era un tip puternic şi solid din New Jersey, care îşi folosea mult mâinile când vorbea. Îi plăceau la nebunie glumele. Adusese cu el mici pocnitori pe care le înfigea în ţigările băieţilor, aşa încât să explodeze la jumătate, cu un *pop* şocant. Unii oameni care încercau astfel de lucruri erau enervanţi. Dar nu şi Pilla. Oamenii râdeau *cu* Pilla. Cele mai faimoase poante erau scenetele pe care le juca cu Nelson, imitându-i pe ofiţerii lor comandanţi. Una dintre favoritele lor era acea în care-l imitau pe Steele.

Struecker şi restul coloanei îşi sincronizară plecarea aşa încât să nu ajungă în spatele hotelului „Olimpic” înainte ca echipa de asalt să-şi înceapă treaba. Priviseră *armada* avansând peste ocean şi părăsiseră baza numai după ce elicopterele se întorseseră. Struecker, care ar fi trebuit să conducă convoiul, luă greşit o curbă. Studiase harta fotografiată în hangar şi credea că

o reţinuse, dar, ajuns în oraş, lucrurile deveniseră confuze. Toate străzile arătau la fel şi nu erau nici un fel de indicatoare. Se mişcau rapid. Merseră spre nord-est, pe Via Gesira, până la cercul de trafic K-4, şi apoi la nord, pe Via Lenin, spre vechea expoziţie. Apoi trebuiau să cotească la dreapta, pe Naţional Street, să continue spre est şi apoi să cotească spre nord, pe o stradă ce mergea paralel cu Hawlwadig, îndreptându-se spre casa-ţintă. Dar, când Struecker o luă mai devreme decât trebuia la stânga şi vehiculul lui Mitchell îl urmă, restul convoiului nu apăru în spatele lor. Cele două Humvee-uri reuşiră să se descurce prin labirint şi găsiră Naţional Street cam în acelaşi timp când restul convoiului ajungea la hotel.

— Hei, unde naiba sunteţi, băieţi? se auzi vocea sergentului de pluton Bob Gallagher în staţia de emisie-recepţie.

— Venim, spuse Struecker. Am cotit greşit. Suntem pe drum.

Era jenat.

Înainte ca întreg convoiul să ajungă la punctul de aşteptare, semnalizatorul-şef John Gay, un SEAL aflat pe scaunul din spate al celui de-al treilea Humvee, auzi o împuşcătură şi simţi un impact puternic în şoldul drept. Şocat şi simţind deja o durere puternică, strigă că fusese rănit. Merseră direct spre clădirea-ţintă, aşa cum era planul, iar acolo, sergentul-major Tim „Griz” Martin, operatorul Delta care stătea lângă Gay, sări jos şi ocoli maşina ca să arunce o privire la rana acestuia. Ceilalţi din echipă se răspândiră în jurul vehiculelor. Martin rupse pantalonii lui Gay şi îi examina şoldul, apoi îi dădu vestea cea bună. Glonţul se lovise de cuţitul Randall. Zdrobise lama, dar cuţitul îl deviase. Martin scoase câteva fragmente de lamă din şoldul lui Gay şi îl bandajă rapid. Acesta coborî şchiopătând, se adăposti şi începu să riposteze la focurile de armă.

Struecker, care în acest timp găsise drumul spre convoiul principal, fu desemnat să-l evacueze pe Blackburn, rangerul care căzuse din elicopter. Sergentul Joyce adusese ajutor pentru Blackburn şi oamenii îl cărau pe targă. Humvee-ul SEAL, condus de subofiţerul clasa întâi Chuck Esswein, trase pe Hawlwadig şi rangerul rănit fu urcat prin trapa din spate. Doi sanitari urcară alături de el. Sergentul Delta John Macejunas se aşeză lângă Esswein, ca să asigure foc de protecţie. Humvee-ul lui Struecker, cu mitraliera de 0,50 în turelă, preluă conducerea, iar cel al lui Mitchell, care avea în turelă un lansator de grenade cu foc rapid Mark-19, rămase la coadă.

— *Aici* Uniform Six Four, transmise McKnight din elicopterul de

comandă. *Avem un rănit grav. O să trimit trei maşini, una de transport, cu rănitul în ea.*

Struecker îi spuse lui McKnight:

— Ajungem acolo în cinci minute.

Locotenent-colonelul îi răspunse că ceilalţi aveau să-i urmeze curând. Misiunea era aproape încheiată.

Cele trei vehicule începură să se îndrepte în viteză spre bază, pe străzile acum animate de focuri de armă şi explozii. De data aceasta, Struecker ştia pe unde să meargă. Găsise o rută de întoarcere simplă. Câteva cvartale mai încolo era Naţional Street. Puteau să meargă pe ea până la cercul de trafic K-4 şi de acolo să o ia la dreapta, spre plajă.

Numai că lucrurile se înrăutăţiră. Începuseră să apară baraje rutiere şi baricade. Le ocoleau sau treceau prin ele. Unul dintre sanitari, soldatul clasa a doua Marc Good, ţinea tubul IV pentru Blackburn cu o mână şi trăgea cu carabina CAR-15 cu cealaltă. În Humvee-ul lui Struecker, mitraliorul din turelă Paulson încerca înnebunit să învârtă arma masivă de calibru 0,50 ca să poată trage în inamicii de pe ambele părţi. Aşa că Struecker îi spuse omului cu mitraliera M-60, Pilla, să-şi concentreze focul spre dreapta, lăsând tot ce era pe stânga lui Paulson. Nu voiau să meargă prea repede, pentru că o călătorie prea accidentată nu i-ar fi făcut nici un bine lui Blackburn.

Pilla fu împuşcat când coteau pe Naţional Street. Muri instantaneu. Glonţul îi intrase prin frunte, iar prin rana de ieşire ţâşniră sânge şi bucăţi de creier. Corpul lui căzu în poala lui Moynihan, care urlă îngrozit:

— Pilla e rănit! strigă el.

Chiar atunci, în staţie se auzi vocea sergentului Gallagher.

— *Cum merg lucrurile?*

Struecker ignoră emiţătorul şi îi strigă peste umăr lui Moynihan.

— Calm! Ce s-a întâmplat cu el?

Nu vedea nimic în spate.

— E mort!

Moynihan era speriat.

— De unde ştii că e mort? Eşti doctor?

Struecker se întoarse şi aruncă o privire rapidă în spate. Văzu că toată maşina era plină de sânge. Pilla era în poala lui Moynihan.

— E împuşcat în cap! E mort! spuse acesta.

— Calmează-te! insistă Struecker. Trebuie să continuăm să

luptăm până ajungem la bază.

La naiba cu condusul cu prudenţă! Struecker îi spuse şoferului să accelereze, sperând că Esswein le va urma exemplul. Acum auzea grenade zburând pe stradă. Parcă tot oraşul trăgea în ei.

Vocea lui Gallagher se auzi din nou:

— *Ce se întâmplă?*

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Lui Gallagher nu-i plăcu răspunsul.

— *Aveţi răniţi?*

— Da, unul.

— *Cine e şi care e starea lui?* întrebă Gallagher.

— E Pilla.

— *Care e starea lui?*

Struecker ţinu în mână microfonul pentru o clipă, gândindu-se dacă să spună sau nu, ştiind că operatorii radio de pe întregul câmp de luptă le auzeau conversaţia. Apoi, zise, şovăielnic:

— E mort.

La acel cuvânt, traficul radio, destul de intens, se opri brusc. Urmară secunde lungi de tăcere.

10

Ali Hussein păzea farmacia „Labadhagak Bulal”, situată mult la sud faţă de împuşcături.

Se duse pe treptele din faţă ale magazinului şi văzu nişte bărbaţi cu puşti, alergând spre luptă. Unii erau din miliţia lui Aidid, alţii erau doar nişte vecini care îşi luaseră şi ei armele.

Hussein voia să vadă ce se întâmpla, dar îi era teamă că magazinul va fi jefuit, dacă îl lăsa nepăzit. Aşa că rămase pe loc şi ascultă focurile de armă. Din ce în ce mai aproape de strada lui.

Apoi, trei vehicule de armată americane apărură în viteză pe stradă. Tunurile mari din spate trăgeau. Sări în magazin şi trânti uşa de metal în spatele lui, chiar în clipa în care nişte gloanţe ricoşară din ea. Se lipi de un zid lateral despre care ştia, de la luptele precedente, că era cel mai sigur loc, şi gloanţele începură să intre pe ferestre în magazin, în timp ce maşinile treceau în viteză pe lângă el.

Apoi dispărură şi împuşcăturile se opriră.

11

Micul convoi acceleră spre drumul principal şi, pentru o vreme, focurile de armă încetară, iar în depărtare se vedea oceanul. Dar, când se apropiară de zona portului, pe străzi erau mii de somalezi. Struecker îşi simţi inima în gât. Nu se mai trăgea mult în ei, dar cum avea să treacă cu trei vehicule pe acolo?

Şoferul lui încetini şi apăsă continuu pe claxon, când intrară în mulţime. Struecker îi spuse să nu oprească. Aruncă câteva grenade de panică în faţa maşinii, care îndepărtară o parte dintre oameni, şi apoi îi spuse mitraliorului din turelă să deschidă focul deasupra capetelor mulţimii. Oceanul era în cealaltă parte.

Struecker încercă să ia legătura cu doctorii prin staţia radio, dar nu reuşi, aşa că trecu pe reţeaua de comandă.

— Am nevoie imediat de un doctor, zise el.

Sunetul armei mari îi sperie pe majoritatea somalezilor şi vehiculele prinseră din nou viteză. Humvee-ul trecu peste câţiva oameni, sau poate că era vorba doar de pietrele şi grohotişul de pe drum. Struecker nu întoarse capul ca să vadă. Apoi ajunse în spatele unui camion care înainta încet. Nu se dădea la o parte din faţa lor şi nu aveau loc să-l ocolească, aşa că Struecker îi spuse şoferului să-l tamponeze din spate. Un om al cărui picior atârna afară urlă de durere la lovitura Humvee-ului şi apoi se rostogoli în camion, care până la urmă coti de pe drum.

— Puteţi să aranjaţi să fim aşteptaţi de un doctor la poartă? transmise Struecker.

Intrară în bază cu un sentiment uriaş de uşurare şi epuizare. Câţiva rangeri din Humvee-uri fuseseră răniţi. Pilla era mort. Dar măcar pentru ei se terminase.

Struecker fu uimit de ceea ce văzu în bază. Se aşteptase să dea de calm şi siguranţă. În loc de asta, toţi cei din jur păreau înnebuniţi.

Auzi vocea comandantului în difuzoare, strigând la cineva:

— Fiţi atenţi şi ascultaţi ordinele mele!

Se întâmplase ceva.

Echipele medicale se apropiară de vehiculele lor. Unul dintre doctori îl întoarse pe Pilla cu faţa în sus.

— Lasă-l pe el, spuse Struecker. E mort.

Aşa că medicul trecu la Humvee-ul lui Esswein, ca să-l ia pe Blackburn. Struecker îl prinse de mână pe unul dintre sanitarii care treceau pe lângă el.

— Este un mort în partea din spate a maşinii mele. Trebuie să-l luaţi de acolo.

Sergentul îi privi cum îl scoteau pe Pilla din maşină. Partea de sus a capului lui dispăruse. Avea faţa albă, distorsionată şi extrem de umflată. Nu mai semăna cu Pilla.

12

Soldatul Clay Othic împuşcă un pui de găină. Când veni momentul ca toate vehiculele să înainteze şi să înceapă să încarce prizonierii, un adevărat iad izbucni pe Hawlwadig. Oamenii alergau în toate direcţiile, cei cu carabine AK-47 trăgeau în ei, grenadele RPG vâjâiau prin aer, cu cozile lor de fum, şi detonau asurzitor… Iar în mijlocul acestei nebunii, un cârd panicat de găini sări drept în faţa puştii lui Othic. Una dintre păsări fu transformată într-un amestec de pene, când fu lovită de un glonţ din arma lui de calibru 0,50. „Micul vânător” făcuse o nouă victimă.

Othic era cel mai scund om din companie şi părea de vreo treisprezece ani, aşa că (prin procedura standard de operare) primise cea mai mare armă, un „Ma-Duce”, mitraliera Browning M-2 de calibru 0,50, care era montată în turela de pe Humvee-ul lui. Othic îşi făcuse un adevărat renume la începutul misiunii, furând Humvee-ul personal al generalului Garrison. Turela vehiculului lui se bloca mereu şi sergentul îi spusese s-o schimbe cu alta. „Acolo”, zisese el, arătând spre parcul de maşini. Aşa că Othic o alesese pe cea care era cea mai curată. O duseseră înapoi înainte să afle generalul.

Acum, aflat în turela unui alt Humvee. În spatele mitralierei de 0,50, Othic aştepta după colţ, un cvartal mai la sud de clădirea-ţintă, ascultând focurile de armă tot mai dese şi abia aşteptând să participe la luptă. Dar vehiculul lui era ultimul din convoiul de la sol, aşa că el se ocupa de acoperirea din spate, unde nu era nimic. Era foarte îngrijorat că nu va apuca să tragă. Apoi, convoiul începu să se mişte. Când Humvee-ul lui coti pe Hawlwadig, împuşcă găina.

Confuzia era atât de mare, încât lui Othic îi venea greu să se orienteze. Pe străzi era o mulţime de oameni neînarmaţi, aşa că mai întâi începu să tragă selectiv. Lovi un somalez înarmat, care stătea în pragul uşii hotelului. Doborî un altul aflat pe o alee de la

vest de hotel. Omul se oprise în mijlocul străzii şi se uitase peste umăr, stabilind pentru o clipă contactul vizual cu Othic. Gloanţele de calibru 0,50, care puteau să facă găuri de mărimea unui pumn într-un zid subţire, îl făcură bucăţi. Othic trase alte câteva gloanţe spre arma omului, căzută pe jos, încercând să o facă inutilizabilă. Mai jos, pe stradă, văzu nişte oameni care târau cauciucuri şi bolovani pentru un baraj rutier, aşa că îşi întoarse turela spre ei şi trase câteva gloanţe în acea direcţie. Somalezii o luară la fugă.

Se împuşca prea mult şi din toate direcţiile, ca Othic să poată înţelege ce se întâmpla. Începu să tragă în tot ce vedea. Aşa cum spunea o zicală veche a rangerilor, „Când lucrurile se încing, la fel să se încingă şi arma”.

Amicul din Missouri al lui Othic, specialistul Eric Spalding, era într-unul din camioanele de cinci tone din convoi. Vehiculul avea saci cu nisip în partea din spate, pentru a-i proteja pe cei de acolo de mine, dar, în rest, nu era blindat. Pe scaunul de lângă şofer, Spalding îşi spuse că cea mai bună apărare era atacul, aşa că începu să tragă imediat ce convoiul dădu colţul spre clădirea-ţintă. Împuşcă un om care trăgea de pe treptele hotelului „Olimpic”, şi după aceea ţintele începură să apară atât de repede, încât abia putea să le ochească. Nu avea timp să reflecteze la ce se întâmpla. Lupta începuse rapid şi accelerat.

Sergentului John Burns, care mergea într-un Humvee în spatele camionului lui Spalding, îi veni greu la început să înţeleagă adevărata intensitate a schimbului de focuri. Ca şi restul rangerilor, se aşteptase la ceea ce întâlneau de obicei în astfel de misiuni, unul sau doi somalezi înarmaţi, care să tragă câteva focuri şi apoi să o ia la fugă. Aşa că, atunci când văzu un somalez care trăgea cu un tub RPG din spatele unui grup de femei, Burns sări din Humvee ca să-l urmărească, se împiedică de baza uşii şi căzu cu faţa în praf. Se ridică şi alergă spre bărbatul cu tubul RPG şi, când avu direcţie de foc liberă spre el, se lăsă într-un genunchi şi îl împuşcă. Somalezul căzu, iar Burns, prins de mica lui urmărire, alergă şi-l prinse de cămaşă pe individul rănit, gândindu-se să-l arunce în spate, alături de ceilalţi prizonieri. Când începu să-l târască după el însă, deveni conştient de cât de mult se trăgea şi, spre groaza lui, reperă un grup de zece somalezi înarmaţi, după colţul hotelului.

În clipa aceea înţelese că era în mijlocul unei bătălii mult mai mari decât credea. Dădu drumul cămăşii şi alergă înapoi la

Humvee-ul lui, unde restul oamenilor, care stăteau ghemuiţi şi trăgeau, îl priveau uimiţi.

În Humvee-ul următor, soldatul Ed Kallman simţi o accelerare a adrenalinei, când coti cu vehiculul lui după colţ şi intră în vârtej. Se înrolase în armată în căutarea acţiunii, după ce se plictisise de liceul lui din Gainesville, Florida. În armată, la început te temi de perspectiva luptei efective, dar, puţin câte puţin, antrenamentul dur şi disciplina rangerilor te fac să începi să ţi-o doreşti. Şi, dintr-odată, războiul. Cel adevărat. Din spatele volanului maşinii, Kallman fu nevoit să-şi repete că acesta nu era un film, şi gândul îl umplu de o veselie copilăroasă. Prinse cu coada ochiului dâra de fum a unei grenade RPG şi o urmări cum trecu pe lângă vehiculul lui. Şi explodă în camionul de cinci tone din faţă. Când fumul se împrăştie, îl văzu pe sergentul de stat-major Dave Wilson, unul dintre cei doi negri din Compania Ranger, sprijinit de zidul unei case, lângă camion. Avea picioarele întinse drept în faţă, pline de sânge. Kallman fu îngrozit. „Unul dintre ai lui.” Strânse mai tare volanul şi se concentră pe vehiculul din faţă, brusc nerăbdător să pornească din nou.

Din turela lui din Humvee-ul din spate, Othic văzuse explozia tubului RPG. Roti mitraliera de 0,50 şi trase în direcţia respectivă, secerând un grup mic ce stătea în faţa trăgătorului.

Apoi simţi o lovitură ca a unei bâte de baseball în antebraţul drept. Auzi un *crac!* şi simţi lovitura. Când se uită în jos, văzu o gaură mică în braţ. Osul era rupt.

— Sunt rănit! strigă el. Sunt rănit!

Apoi se încinse de-a binelea, trăgând continuu timp de aproape un minut, secerând copaci, ziduri şi pe oricine era în faţa sau în jurul lor, până când sergentul Lorenzo Ruiz se ridică în turelă şi preluă arma.

13

La intersecţia sergentului Eversmann, lucrurile mergeau prost pentru cei din Chalk Four. Mai întâi, Blackburn căzuse din elicopter, apoi coborâseră pe coardă departe de obiectiv, după care fuseseră ţintuiţi la pământ, aşa că nu reuşiseră să ajungă în poziţia corectă.

Eversmann trimisese patru oameni cu targa care îl transportase pe Blackburn şi nici unul dintre ei nu se întorsese încă.

Apoi, sergentul Galentine fu rănit.

Galentine se simţise zdrobit atunci când, împreună cu Stebbins, fusese lăsat în spate în această misiune. Dar acum, în sfârşit, era în bătălie. Şi aceasta avea un efect ciudat asupra lui. Parcă era beat. Nu se simţea înspăimântat. Nu conştientiza faptul că putea fi ucis. Îndrepta carabina M-16 spre cineva de pe stradă, ochea în centrul de greutate al ţintei şi apăsa pe trăgaci. Omul cădea. La fel ca la un exerciţiu de trageri, numai că mai palpitant.

Când începu să se tragă în ei dintr-o altă direcţie, Galentine alergă împreună cu Telscher pe o alee. Acolo, se trezi faţă în faţă cu o femeie somaleză. Aceasta alesese tocmai acel moment ca să traverseze aleea şi acum îl privea îngrozită pe Galentine, încercând să deschidă o uşă ca să intre. Primul lui impuls fu s-o împuşte, dar nu o făcu. Ochii femeii erau mari de groază. Momentul acela îl trezi. Nu era un joc. Fusese atât de aproape să o ucidă pe acea femeie. Ea deschise uşa şi intră în casă.

Apoi, Galentine se adăposti după o maşină, pe drumul principal, cu arma ridicată la umăr. Alegea ţinte din sutele de oameni care se strânseseră pe drum şi se îndreptau spre poziţia lor. Când trase, simţi o lovitură puternică în mâna stângă, care îi atinse arma atât de puternic, încât o roti complet în jurul corpului. Primul gând fu să-şi îndrepte arma, dar, când întinse mâna, văzu că degetul mare atârna de încheietură, prins numai de o bucată de piele.

Ridică degetul şi îl presă la locul lui.

— Ai păţit ceva, Scotty? Eşti rănit? îl întrebă Telscher.

Eversmann văzuse totul, carabina M-16 învârtindu-se şi stropi roşii ţâşnind din mâna stângă a lui Galentine.

— Nu traversa! strigă el.

Pe drum se trăgea masiv.

— Nu traversa!

Galentine îl auzi pe sergent, dar, cu toate acestea, începu să alerge. Din cine ştie ce motiv, conducătorul grupului, aflat pe cealaltă parte a drumului, însemna pentru el siguranţă. Alergă, dar avea impresia că nu ajungea nicăieri, ca într-un vis. Picioarele îi erau grele, ca de plumb. Cu ultimii paşi se aruncă în faţă, se rostogoli şi se sprijini de perete, lângă Eversmann.

În stânga acestuia, soldatul Anton Berendsen stătea întins la

pământ, trăgând cu un M-203 un tub lansator de grenade, montat sub ţeava carabinei lui M-16. La câteva secunde după ce Galentine se aruncă lângă ei, Berendsen se prinse de umăr.

— Oh, Dumnezeule, sunt rănit, zise el, ridicând privirea spre Eversmann.

Berendsen se lungi lângă zid alături de Galentine, cu un braţ căzut moale pe lângă corp, scoţându-şi aşchiile din faţă.

Eversmann se ghemui lângă cei doi, întorcându-se întâi spre Berendsen, care era încă preocupat, privind spre aleea din est.

— Ber, spune-mi unde eşti rănit? zise Eversmann.

— Cred că am primit unul în braţ.

Berendsen începu să umble cu mâna teafără la pârghia lansatorului de grenade. Nu reuşi să îl deschidă. Eversmann, neliniştit, îl ajută.

— E un tip acolo, zise Berendsen.

Eversmann era prea preocupat cu rana ca să se uite. În timp ce se chinuia să ridice vesta lui Berendsen şi să-i deschidă cămaşa, soldatul trase cu 203, cu o singură mână. Sergentul întoarse capul. Se gândi că probabil ar fi trebuit să tragă el, în loc să-l lase pe Berendsen să încerce cu o mână. Văzu grenada zburând prin aer spre o colibă aflată la vreo patruzeci de metri depărtare. Împuşcăturile dinspre acel loc încetară.

Rana lui Berendsen nu părea gravă. Eversmann se întoarse spre Galentine, care îl privea cu ochii mari, ca şi cum ar fi fost în stare de şoc. Degetul mare îi atârna, moale.

Sergentul îl prinse şi i-l puse în palmă.

— Ţine-l, Scott, zise el. Ridică mâna şi ţine-l, amice.

Galentine strânse degetul mare cu celelalte degete.

— Ţine-l bine. Totul o să fie în regulă.

Un sanitar se apropie în fugă ca să se ocupe de rană. Când văzu degetul tăiat, scăpă bandajele pe drum. Galentine căută în trusa sanitarului cu mâna lui teafără, scoase un bandaj curat şi i-l întinse. Mâna rănită îl durea groaznic.

— Nu-ţi face griji, sergent Galentine, te vei face bine, spuse Berendsen.

Acum, Eversmann îl mai avea numai pe specialistul Dave Diemer, cu mitraliera lui SAW, îndreptată spre est. Diemer îndeplinea sarcina a trei oameni, aşa că sergentul se duse să-l ajute. Eversmann înălţă carabina, găsi un somalez înarmat pe stradă şi trase. În clipa aceea realiză că era primul foc de armă tras de el. De când coborâse pe coardă din elicopter.

Era o nebunie, dar lucrurile nu erau încă foarte grave, îşi spuse

Eversmann. Se străduí să rămână calm. Să ţină socoteala evenimentelor care se succedau rapid. Se lăsă într-un genunchi în spatele unui vehicul, lângă Diemer. Avea trei rangeri răniţi, numai unul grav, şi pe acela reuşise să-l scoată de acolo. Viaţa lui Galentine nu era în pericol, şi nici a lui Berendsen.

Se sparse un geam, bucăţile de sticlă căzând peste el şi Diemer. Un somalez alergase în mijlocul străzii, la numai câţiva metri depărtare, şi trăsese în maşină. Diemer se aplecă lângă roata din spate de pe partea şoferului şi îl împuşcă cu o rafală scurtă. Somalezul fu aruncat în spate, pe stradă, unde se prăbuşi, mort.

Eversmann luă legătura prin radio cu locotenentul Perino, spunându-i că avea încă doi răniţi, dar că aceştia nu aveau nevoie urgentă de evacuare.

— Sergent Eversmann, strigă Telscher, care se afla pe cealaltă parte a drumului. Snodgrass a fost împuşcat.

Specialistul Kevin Snodgrass, mitraliorul, se ghemuise în spatele unei maşini, şi un glonţ trecuse pe lângă maşină sau ricoşase de pe drum. Eversmann îl văzu pe Telscher aplecându-se deasupra lui Snodgrass. Mitraliorul nu ţipa. Nu părea grav.

În clipa aceea, Diemer îl bătu pe umăr.

— Sergent?

Eversmann se întoarse, obosit. Diemer avea o expresie panicată.

— Cred că tocmai am văzut cum a fost doborât un elicopter.

PARTEA A DOUA
ELICOPTER DOBORÂT

1

Mohamed Hassan Farah auzi elicopterele apropiindu-se dinspre sud. Veneau la fel ca întotdeauna, la joasă înălţime şi zgomotoase. De obicei, veneau noaptea. Atunci se auzea numai vuietul motoarelor. Nu le vedeai decât dacă se opreau deasupra cvartalului tău. Coborau atât de jos, încât zgomotul te asurzea, iar curentul produs de elice smulgea copacii din pământul nisipos şi ridica acoperişurile caselor, făcându-le să zboare prin aer. Chiar şi atunci, elicopterele se zăreau doar ca nişte siluete neclare pe cerul întunecat. Zburau nevăzute, ca moartea.

De data aceasta, era altfel. Afară era lumină. Era mijlocul după-amiezii. În clipa în care le auzi, Farah simţi un val de panică şi furie. Ieşi afară şi le privi trecând repede pe deasupra lui, agitând copacii şi făcând acoperişurile să vibreze. Ştia că erau rangeri, pentru că aceştia stăteau întotdeauna cu cizmele atârnate afară, peste pragurile uşilor. Numără vreo doisprezece, dar se mişcau prea repede ca să fie sigur. Pământul moale şi uscat de sub sandalele lui vibra.

Farah avea răni adânci, care nu se vindecaseră complet, în urma unui atac american cu elicoptere ce avusese loc cu trei luni înainte, pe 12 iulie. Farah şi ceilalţi din clanul lui priviseră favorabil intervenţia ONU din decembrie precedent. Aceasta promitea să aducă stabilitate şi speranţă. Dar misiunea se deteriorase treptat în ură şi vărsare de sânge. Farah credea că americanii fuseseră păcăliţi să acorde sprijin secretarului general al ONU, Boutros Boutros-Ghalli, un vechi inamic al lui Habr Gidr şi al şefului clanului, generalul Mohamed Farrah Aidid. El credea că Boutros-Ghalli încerca să aducă la putere un clan rival, Darod. Începând cu acea zi de 12 iulie, Habr Gidr era în război cu America.

Rănile se vindecaseră aproape total în cele trei luni care trecuseră de atunci. Acum, în timp ce *armada* de elicoptere americane trecea pe deasupra lui, îşi aminti şocul, durerea şi

groaza acelor clipe. Acea imagine îl umplea de mânie pe el şi pe prietenii lui. Una era ca lumea să intervină ca să-i hrănească pe cei flămânzi, şi chiar şi ca ONU să ajute Somalia să formeze un guvern pacifist. Dar era cu totul altceva să trimită rangeri americani în oraşul lor, ca să-i ucidă şi să-i răpească pe conducătorii lor.

Bashir Haji Yusuf auzi elicopterele în timp ce se relaxa împreună cu prietenii lui în casă, mestecând *khat* şi savurând *fadikudirir,* tradiţionalele ore somaleze de după-amiază dedicate discuţiilor între bărbaţi, argumentelor şi glumelor. În această zi vorbeau despre *situaţie*, singurul lor subiect de conversaţie din ultima vreme. Fără guvern, fără judecătorii, fără lege şi universităţi, avocaţii din Mogadiscio nu aveau de lucru, dar Yusuf era oricând gata să-şi susţină părerea.

Ieşiră cu toţii afară, ca să vadă elicopterele. Yusuf văzu şi el picioarele atârnând peste praguri şi ştiu că erau rangeri. Îi dispreţuiau cu toţii pe rangeri şi elicopterele lor, care acum parcă se aflau în permanenţă deasupra oraşului. Zburau în grupuri, ziua şi noaptea, trecând atât de jos, încât distruseseră tot cartierul, dărâmând tarabele din piaţă şi terorizând animalele. Femeile care mergeau pe străzi se trezeau cu fustele colorate ridicate în sus. Unii copii erau smulşi din braţele lor de curentul de aer puternic. La un raid, o mamă uriaşă înnebunită, cu cătuşe la mâini, timp de jumătate de oră, înainte să sosească un translator, care o ascultase şi explicase că fiul ei fusese dărâmat pe drum de elicopterele care aterizau. Locuitorii se plângeau că piloţii se opreau în mod deliberat deasupra toaletelor şi băilor lor rămase fără acoperişuri.

Yusuf era dezamăgit de americani. Fusese educat parţial în Statele Unite şi avea mulţi prieteni acolo. Ceea ce-l deranja cel mai mult era faptul că ştia că ei aveau intenţii bune. Ştia că prietenii lui din Carolina de Sud, unde făcuse universitatea, priveau această misiune în Somalia ca pe un efort de a pune capăt foametei şi vărsărilor de sânge. Ei nu vedeau niciodată ce făceau soldaţii lor în oraş. Cum puteau schimba lucrurile aceste blestemate raiduri ale rangerilor? *Situaţia* era veche şi complicată, de când lumea. Războiul civil distrusese orice rămăşiţă din vechea ordine a lucrurilor. În această Somalie nouă, haotică, alianţele schimbătoare ale clanurilor şi subclanurilor erau ca nişte dâre săpate în nisip. Deseori, nici Yusuf nu înţelegea ce se întâmpla. Şi totuşi aceşti americani, cu

elicopterele lor, cu armele lor cu laser şi cu trupele lor de şoc, voiau să rezolve totul în câteva săptămâni? Să-l aresteze pe Aidid şi să îmbunătăţească situaţia? Ei încercau să suprime un clan, cea mai veche şi mai eficientă organizaţie socială cunoscută de om. Oare americanii nu înţelegeau că pentru fiecare conducător pe care-l arestau existau zeci de fraţi, veri, fii şi nepoţi care să-i ia locul? Represiunile nu făceau altceva decât să întărească hotărârea clanului. Chiar dacă clanul Habr Gidr era distrus parţial sau total, asta nu ar fi dus decât la trecerea pe primul loc a clanului următor, ca putere. Sau americanii se aşteptau ca Somalia să adere dintr-odată la democraţia lui Jefferson?

Yusuf văzu *armada* încetinind la doi kilometri depărtare spre nord, deasupra Pieţei Bakara. Dacă intrau în Bakara, aveau să fie probleme mari. Elicopterele se învârteau în jurul hotelului „Olimpic”.

Chiar în clipa acea auzi împuşcăturile.

2

Majoritatea rangerilor văzură prăbuşirea lui *Super Six One.*

Mitraliorul lui Chalk Two, specialistul John Waddell, începuse să se relaxeze puţin, în colţul de nord-est. Auzea focurile de armă din celelalte localii ale echipelor de rangeri, în jurul cvartalului-ţintă, dar, după ce doborâseră acea mulţime de somalezi, lucrurile se mai liniştiseră în poziţia lor. Waddell îl auzi pe locotenentul DiTomasso transmiţând prin staţie că erau gata să se deplaseze la vehicule, ceea ce însemna că băieţii din Delta îşi terminaseră treaba, în casă.

În clipa aceea, pe cer se produse o explozie. Waddell ridică privirea şi văzu un Black Hawk răsucindu-se ciudat în zbor.

— Hei, elicopterul acela se prăbuşeşte! strigă unul dintre oamenii de pe partea cealaltă a străzii.

— Elicopter lovit! strigă Nelson. Elicopter lovit!

Nelson văzuse totul. Văzuse fulgerarea lansatorului RPG şi urmărise cu privirea coada de fum a rachetei, care se înălţase spre partea din spate a lui *Super Six One*, aflat exact deasupra.

Auziră cu toţii explozia. Longeronul de la coadă al elicopterului crăpă şi elicea îşi opri rotaţiile cu un scrâşnet oribil. Elicopterul continuă să înainteze, dar clătinându-se şi învârtindu-se. La

început, încet, apoi din ce în ce mai repede.

3

Ray Dowdy simţi o zguduitură, nu alarmantă, dar suficient de puternică, încât să-l facă să sară pe scaunul lui, din spatele minitunului de pe partea stângă a lui *Super Six One.* Dowdy zburase pe elicoptere ale armatei şi se ocupase de întreţinerea lor aproape o treime din viaţă. Cunoştea la perfecţie modelul Black Hawk, iar acea lovitură nu i se păruse că răsunase, sau se simţise prea rău. Probabil fusese o grenadă RPG.

Subofiţerul subaltern Cliff Wolcott, pilotul lui *Super Six One*, nu era genul de om care să se plângă de ceva. Calmul lui permanent îi adusese porecla de „Elvis", la asta contribuind şi modul în care-l imita pe răposatul idol al rock-ului. Pe uşa carlingii lui era un desen grosolan al profilului lui Presley, sub care era scris „Velvet Elvis". Wolcott era un pilot foarte popular în rândul celorlalţi. Era genul care se plângea şefilor lui de echipaj că ar fi vrut să schimbe locul cu ei:

— Eu trebuie să pilotez elicopterul, în timp ce voi, băieţi, în spate, aveţi parte de toată distracţia.

Realizările lui erau legendare. Zburase în misiuni secrete sute de kilometri în spatele liniilor inamice în Irak, în timpul războiului din Golf, realimentând din zbor, ca să infiltreze trupele ce căutau amplasamentele rachetelor SCUD ale lui Saddam Hussein.

În momentul impactului grenadei, *Super Six One* era pe o orbită joasă deasupra zonei ţintei, variind viteza între cincizeci şi şaptezeci de noduri, în încercarea de a evita să treacă peste aceleaşi străzi la fiecare rotaţie.

În spate, erau Dowdy şi celălalt şef de echipaj, sergentul de stat-major Charlie Warren, împreună cu patru lunetişti din Delta, aşezaţi pe cutii de muniţii. Aceştia erau ocupaţi cu selectarea ţintelor de jos, şefii de echipaj cu minitunurile lor, iar lunetiştii cu carabinele lor obişnuite. La început, împuşcaseră numai somalezii înarmaţi care se îndreptau spre zona ţintei, dar, odată cu creşterea volumului de focuri de armă, începuseră să ţintească în toţi cei care aveau arme. Cum mulţi dintre oamenii înarmaţi erau în mijlocul unei mulţimi, în scurt timp Dowdy începuse să secere întreaga mulţime de *sammies.*

Se simţea îndreptăţit să facă asta. În urmă cu o săptămână,

când fusese doborât un Black Hawk al QRF, grupurile de somalezi mutilaseră trupurile şefilor de echipaj morţi. Cum aceasta era prima ocazie de a riposta de la acel incident. Dowdy simţea că trebuia să se răzbune, în calitate de camarad. De câte ori vedea un somalez căzând sub focul lui, urla numele unuia dintre oamenii morţi în acea prăbuşire. Băieţii din Delta din spatele lui îl priveau uimiţi, întrebându-se ce-l apucase. Dowdy presupunea că toţi cei care se îndreptau spre luptă nu o făceau ca să ducă flori.

Doborî un somalez cu cel mai bun foc pe care-l trăsese vreodată. Un glonţ îl lovi pe om în fesa stângă şi un altul îl izbi în partea dreaptă superioară a pieptului. Individul alerga, dar apoi se împletici, scăpă arma şi se prăbuşi în drum.

— Frumoasă lovitură, Ray, spuse pilotul Wolcott la intercom. Al naibii de frumoasă!

Când mai aveau puţin ca să-şi termine muniţia, Dowdy întinse mâna în partea dreaptă a elicopterului, unde stătea Warren, şi pescui un încărcător nou dintr-una din cutiile partenerului lui.

— Hei, văd un tip cu un tub RPG, spuse Warren. Direcţie – ora cinci, îndreptându-se spre ora şase.

Ceea ce însemna, ţinând cont că elicopterul era într-o rotaţie spre stânga, că tipul trebuia să apară în orice clipă pe partea lui Dowdy.

Acesta nu reuşea să-l repereze.

— Poţi să-mi spui dacă este lângă o clădire sau altceva?

Warren începu să răspundă, când simţiră smucitura. Dowdy crezu, pentru o secundă sau două, că totul era în regulă, dar, când elicopterul începu să se învârtă pe loc, îşi dădu seama că aveau probleme. Se prinse de scaun şi se uită în faţă, în carlingă. Ştia că procedura corectă de urgenţă în cazul unei lovituri în elicea de la coadă era să tragă în spate manetele de control al puterii, oprind alimentarea motoarelor. Această manevră elimina cuplul de torsiune, care făcea elicopterul să se învârtă în sens invers direcţiei de rotaţie a elicelor.

Îl auzi pe Elvis spunându-i copilotului lui, ofiţerul subaltern Donovan „Bull” Briley:

— Hei, Bull, ai de gând să opreşti alimentarea PCL-urilor sau nu?

Wolcott spusese acea frază cu calmul lui tipic. Briley trăgea deja de manete. Le smuci în spate atât de puternic, încât tot corpul elicopterului se cutremură.

Rotaţia continuă. Toate acestea se întâmplară în numai câteva secunde, dar lui Dowdy i se părea că trecuse mult mai mult.

Elvis făcu o ultimă transmisie radio:

— Super Six One *se prăbuşeşte.*

Dowdy şi Warren strigară la băieţii din Delta din spate să se lase pe podea şi să se ţină bine. Şefii de echipaj erau aşezaţi pe scaune, care puteau absorbi o parte din forţa impactului, dar lunetiştii stăteau în spate, fără protecţie. Impactul le putea zdrobi şira spinării. Oamenii din Delta coborâră de pe cutiile de muniţie şi se întinseră cu picioarele depărtate. Când rotaţia deveni mai rapidă; întinseră mâinile să se prindă de ceva. Unul dintre ei, sergentul clasa întâi Jim Smith, se prinse cu o mână de o bară din spatele scaunului lui Warren, chiar în clipa în care rotaţia accelerată îi făcu picioarele să zboare afară, pe uşa laterală. Smith simţi cum braţul era să-i fie smuls din umăr, dar reuşi să se ţină în continuare.

Dowdy se uită în jos şi observă că nu-şi legase centura de siguranţă.

Elicopterul şterse acoperişul unei case, apoi se poticni şi se izbi în alee, cu botul înainte, după care se înclină pe partea stângă.

4

Nelson privi năucit. Căderea elicopterului.

— Oh, Iisuse, uitaţi-vă la asta, băieţi! strigă Nelson. Uitaţi-vă!

— Dumnezeule! icni Waddell, înfrânându-şi cu greu impulsul de a se ridica în picioare ca să vadă căderea elicopterului.

Îşi întoarse din nou capul, ca să nu scape din ochi colţul lui.

— S-a prăbuşit! S-a zdrobit! urlă Nelson.

— Ce s-a întâmplat? strigă locotenentul DiTomasso, apropiindu-se în fugă.

— S-a prăbuşit un elicopter! spuse Nelson. Trebuie să mergem acolo. Trebuie să mergem chiar acum!

Vestea se răspândi repede prin staţiile radio. Acum nu mai exista nici o urmă a calmului militar, acel ton monoton, care însemna: *totul este sub control.* Vocile se auzeau tare, surprinse şi pline de teamă:

— *Avem un Black Hawk care s-a prăbuşit! Avem un Black Hawk care s-a prăbuşit!*

— *Un Black Hawk s-a zdrobit în oraş!* Six One!

— *A fost lovit de o grenadă RPG!*

— Six One *a căzut!*

— Avem un elicopter doborât, la nord-est de ţintă. Trebuie să vă duceţi să asiguraţi poziţia!

— Recepţionai, elicopter prăbuşit!

Era mai mult decât prăbuşirea unui elicopter. Zdrobea sentimentul de invulnerabilitate al forţei de atac. Elicopterele Black Hawk şi Little Bird erau atu-ul lor, în acel loc uitat de Dumnezeu. Ele erau cele care ţineau mulţimea sălbatică la distanţă, mai mult decât carabinele şi mitralierele celorlalţi. Nu era posibil ca somalezii să le doboare!

Dar văzuseră asta cu ochii lor, elicopterul învârtindu-se, căzând, în timp ce unul dintre băieţii din Delta stătea agăţat într-o mână, cu picioarele în aer.

5

Super Six One retezase acoperişul casei lui Abdiaziz Ali Aden, atunci când se prăbuşise. Aden era un adolescent slab, cu o claie de păr răvăşită şi piele măslinie, unul din cei unsprezece copii ai familiei, dintre care opt încă locuiau în casa aflată la şase cvartale est de Piaţa Bakara. În acea după-amiază de duminică, majoritatea erau acasă, dormind sau relaxându-se după o masă târzie, stând ascunşi de soarele fierbinte.

Aden auzise elicopterele zburând atât de jos, încât copacul mare care se afla în curtea centrală a casei lui de piatră fusese smuls din rădăcini. Apoi auzise focuri de armă în vest, aproape de Hawlwadig, drumul mare care trecea prin faţa hotelului „Olimpic”, aflat la trei cvartale depărtare. O luă la fugă în direcţia gălăgiei, traversând Freedom Road şi apoi Mareexaan Road, stând aproape de zidurile nordice ale aleii. Alergă cu capul aplecat, lipit de zid, până când văzu camioanele şi Humvee-urile americane, cu mitraliere montate pe ele, trăgând în toate direcţiile.

Rangerii purtau veste antiglonţ şi căşti cu dispozitive de vedere. Aden nu observă nimic care să arate uman la ei. Erau ca nişte războinici ai viitorului, dintr-un film american. Oamenii alergau înnebuniţi, ascunzându-se. Un şir de somalezi cu cătuşe la mâini erau urcaţi în camioanele mari. Pe stradă erau oameni morţi şi un catâr căzut într-o parte, mort şi el, căruţa pentru apă pe care o trăgea fiind încă legată de el, răsturnată.

Imaginea îl îngrozi. Când porni înapoi spre casa lui, unul dintre elicopterele Black Hawk trecu pe deasupra, la nivelul acoperişurilor. Prin norul de praf, Aden văzu un somalez, cu un tub RPG pe umăr, ieşind în alee şi lăsându-se într-un genunchi.

Omul aşteptă ca Black Hawk-ul să treacă pe deasupra lui. Apoi, îndreptă tubul spre el şi trase în elicopter. Aden văzu un fulger puternic în partea din spate a tubului şi apoi explozia grenadei în coada elicopterului. Aparatul de zbor începu să se învârtă, atât de aproape, încât Aden putea să-l vadă pe pilot, care se lupta cu comenzile. Se înclină puţin spre Aden, când lovi acoperişul casei lui, cu o bufnitură puternică, după care se prăbuşi pe alee, cu un scrâşnet asurzitor şi într-un nor mare de praf.

O luă la fugă înapoi, temându-se că elicopterul îi zdrobise casa şi îi ucisese familia. Îi găsi pe părinţii, fraţii şi surorile lui prinşi sub o bucată mare de tablă din acoperiş. Nu erau răniţi grav. Aden trecu pe lângă corpul negru, uriaş, al elicopterului prăbuşit şi ajută la ridicarea acoperişului de deasupra familiei lui. Temându-se ca aparatul de zbor să nu explodeze, alergară cu toţii pe partea cealaltă a lui Freedom Road, drumul larg din faţa casei lor, şi se duseră în casa unui prieten.

Văzând că trecuseră câteva minute fără flăcări şi explozii, Aden se întoarse să-şi păzească casa. În Mogadiscio, dacă îţi laşi casa descuiată şi nepăzită, poţi fi sigur că va fi jefuită. Intră pe uşa din faţă şi se opri în curte, lângă copacul scos din rădăcini. Văzu un soldat american ieşind din epava elicopterului şi apoi un altul, cu o carabină M-16 în mâini. Se întoarse şi ieşi în fugă pe uşă, alergând spre un Volkswagen verde, parcat lângă zid, pe aleea pe care căzuse elicopterul. Se târî sub el şi se ghemui acolo.

Când soldatul american cu arma în mână apăru după colţ, îl văzu pe Aden, îl privi cu atenţie, probabil căutând o armă, şi apoi merse mai departe. Se opri aproape de partea din spate a maşinii – Aden ar fi putut să-i atingă cizmele cu mâna – şi îşi îndreptă arma spre un bărbat somalez care avea o carabină M-16, aflat pe partea cealaltă a străzii largi. Cei doi traseră în acelaşi timp, dar nici unul dintre ei nu căzu. Apoi arma somalezului se blocă şi americanul nu trase. Alergă spre zidul de pe cealaltă parte a lui Freedom Road, mai aproape, şi abia apoi îl împuşcă. Glonţul trecu prin fruntea somalezului. Americanul alergă spre el şi îl împuşcă încă de trei ori, în locul în care căzuse, pe stradă.

În clipa aceea, o femeie somaleză apăru în fugă de pe o alee îngustă de lângă casă, chiar în faţa soldatului. Surprins, acesta trase repede. Femeia căzu ca un bolovan, fără să ridice braţele ca să amortizeze izbitura.

Acum se apropiau şi alţi somalezi, înarmaţi, trăgând în american. Acesta se lăsă într-un genunchi şi trase în ei, dar şi gloanţele somaleze îl nimeriră pe el.

Atunci ieşiseră şi alţii din ascunzători şi se îndreptară spre locul prăbuşirii. Un elicopter ateriză exact pe Freedom Road şi somalezii se împrăştiară din nou. Părea aproape imposibil ca elicopterul să încapă într-un spaţiu atât de mic. Era unul dintre cele mici. Palele elicei lui trecură la numai câţiva centimetri de zidul casei lui Aden şi al celei de peste drum. Mugetul elicopterului era asurzitor şi praful se ridica în vârtejuri. Aden nu mai putea să respire. Apoi împuşcăturile se înteţiră.

Unul dintre piloţi se aplecă în afară, cu arma îndreptată spre sud, spre culmea dealului. Un altul ieşi în fugă şi alergă spre elicopterul prăbuşit. Împuşcăturile deveniră atât de puternice, încât zgomotul elicopterului şi al armelor părea o explozie continuă. Aden se făcu ghem, dorindu-şi să fie în altă parte.

6

Camerele de filmare din cele trei elicoptere de observare prinseră de aproape şi în color dezastrul. Generalul Garrison şi statul lui major îl urmăriră pe ecranele din JOC.

Nu aveau timp să se gândească la toate implicaţiile acelei prăbuşiri, dar senzaţia de scufundare care îi cuprinsese pe ofiţerii care priveau ecranul se datora faptului că vedeau mult mai departe de soarta imediată a oamenilor de la bord.

Pierduseră iniţiativa. Singurul mod de a o recâştiga era trimiterea unei forţe hotărâte la locul prăbuşirii, dar asta putea consuma timp şi mişcări, adică morţi şi răniţi. În elicopterul prăbuşit erau deja răniţi. Nu era timp să se gândească la cauze şi consecinţe. Dacă elicopterul lui Elvis lua foc, generalul putea să retragă pe toată lumea, cu prizonierii luaţi, şi să organizeze o a doua misiune pentru recuperarea cadavrelor şi ca să se asigure că elicopterul era distrus total – la bordul lui se aflau câteva echipamente speciale, iar armata nu voia să pună mâna oricine pe ele.

Dar, în clipa în care văzu oameni ieşind din epavă şi urmări lupta care se desfăşura acum în jurul acesteia, Garrison simţi cum pământul i se cutremura sub picioare. Următoarele mişcări făceau parte dintr-un scenariu de luptă repetat. Un alt Black Hawk avea să ia locul lui *Super Six One* deasupra ţintei, iar elicopterul CSAR trebuia să se apropie şi să-şi lanseze echipa. Acei cincisprezece oameni urmau să asigure tratamentul medical de urgenţă şi să ofere protecţie pentru supravieţuitorii prăbuşirii, dar ei nu puteau rezista prea mult. O mulţime de somalezi se îndreptau deja spre acel loc, din aproape toate direcţiile. Pentru apărarea poziţiei ar fi fost nevoie de toţi oamenii de la sol. Misiunea fusese prevăzută să se desfăşoare în viteză: pătrundere rapidă, retragere rapidă. Acum, se blocaseră. Toată forţa de la clădirea-ţintă şi din convoi trebuia să se apropie prin luptă de locul prăbuşirii. Trebuiau să se mişte rapid, înainte ca forţele lui Aidid să-l înconjoare şi să-l cucerească. Dacă se întâmpla asta, supravieţuitorii prăbuşirii şi echipa de salvare CSAR nu mai aveau nici o speranţă. Delta Force şi rangerii erau cei mai buni oameni ai armatei. Acum era momentul în care aveau să fie testaţi.

Era greu să-ţi imaginezi orice altă forţă de o sută cincizeci de oameni, prinsă într-un oraş ostil, asediată din toate părţile de populaţia înarmată, care să aibă o şansă rezonabilă de supravieţuire. Erau în ochiul furtunii. Multe mii de somalezi înarmaţi se îndreptau din toate direcţiile, cu maşina sau pe jos, spre focurile de semnalizare aprinse rapid. Oamenii ridicau baricade şi săpau tranşee pe drumuri, punând capcane pentru vehiculele americane, încercând să-i blocheze înăuntru. Străzile din jurul casei-ţintă şi ai locului prăbuşirii erau deja pline de oameni. Puteai să vezi cercul închizându-se.

Trupele Diviziei 10 Montane, din cealaltă parte a oraşului, primiră ordin de mobilizare imediată. Avea să fie o bătălie îndrăcită.

7

— Trebuie să mergem, îi spunea Nelson locotenentului DiTomasso. Trebuie să mergem chiar acum.

Din poziţia de blocare a lui Chalk Two, în colţul nord-estic al cvartalului ţintei, Nelson văzuse destul de clar unde căzuse

Super Six One. Şi vedea deja o mulţime de somalezi alergând în direcţia aceea.

— Nu, trebuie să rămânem aici, zise locotenentul.

— Sunt o mulţime de somalezi acolo, argumentă Nelson, dezastrul iminent făcându-l să uite de deferenţa datorată gradului.

— Stai pe loc, spuse DiTomasso.

— Eu mă duc, replică Nelson.

Pe o fereastră de vizavi apărură arme şi în clipa aceea zări doi băieţi somalezi alergând, unul dintre ei având ceva în mână. Nelson se lăsă într-un genunchi şi trase o rafală de M-60. Băieţii căzură. Unul avea în mână un băţ. Celălalt se ridică şi alergă şchiopătând să se adăpostească.

DiTomasso îl opri pe Nelson. Luă legătura prin staţie cu căpitanul Steele.

— *Ştiu unde este. Ne ducem acolo,* zise locotenentul.

— *Nu, aşteaptă,* spuse Steele.

Înţelegea impulsul de a ajuta, da, dacă Chalk Two pleca, perimetrul clădirii-ţintă devenea vulnerabil. Încercă să ia legătura pe reţeaua comandamentului, dar aceasta era atât de ocupată, încât nu auzea nimic.

Aşteptă cincisprezece secunde.

— Trebuie să mergem! striga Nelson la DiTomasso. Acum!

Chiar în clipa în care el începu să alerge, Steele le răspunse.

— *OK, mergeţi. Dar vreau să rămână cineva pe loc.*

— În regulă, Nelson, strigă DiTomasso. Dă-i drumul!

Câţiva dintre oamenii lui alergau deja pe urmele lui Nelson, aşa că locotenentul fugi spre sergentul Yurek. Trebuia să lase în urmă jumătate din Chalk.

— Voi continuaţi lupta aici, îi spuse el lui Yurek.

Opt rangeri porniră în pas alergător. DiTomasso îl ajunse din urmă pe Nelson şi rămase în faţă, alături de acesta şi de mitraliera lui M-60, în timp ce Waddell stătea la coadă, cu o SAW. Somalezii trăgeau în ei de la ferestre şi uşi, dar nimeni nu fu lovit. De două ori, Nelson se lăsă în genunchi şi deschise focul spre mulţimea care mergea paralel cu ei, un cvartal mai la nord.

Când cotiră, după trei cvartale, ajunseră pe un drum de nisip, larg, care cobora în pantă spre intersecţia cu aleea pe care se afla *Super Six One.* Exact în faţa lor, spre uimirea lui Nelson, aterizase un Little Bird. Elicele lui se învârteau la numai câţiva centimetri de zidurile de beton.

8

La câteva minute după prăbuşirea lui Black Hawk, piloţii lui Little Bird *Star Four One,* ofiţerii subalterni Keith Jones şi Karl Maier, începură să-l caute. După modul în care se încovoiase coada aparatului de zbor, erau siguri că Elvis şi Bull erau morţi. Jones văzu un soldat, pe sergentul de stat-major Daniel Busch, stând sprijinit de un zid, cu o rană la stomac, şi câţiva somalezi căzuţi la pământ, în jurul lui.

Ar fi fost mai uşor să aterizeze la intersecţie, lângă Busch, dar Jones nu voia să fie o ţintă grasă pentru patru direcţii diferite. Înaintă pe stradă, printre două case de piatră, şi aşeză elicopterul pe pantă. Şi el, şi Maier simţiră o smucitură în spate, când atinseră pământul.

Imediat ce aterizară, *sammies* se apropiară de ei. Cei doi piloţi deschiseră focul cu armele de mână. Apoi, sergentul Smith, operatorul care stătea agăţat într-o mână la prăbuşirea Black Hawk-ului şi al doilea dintre soldaţii pe care Abdiaziz Ali Aden îi văzuse ieşind din epavă (Busch fusese primul), apăru lângă geamul, lui Jones. Pentru el, elicopterul aterizase la timp. După ce Busch fusese împuşcat, Smith fusese atacat de cinci somalezi, trei bărbaţi şi două femei. Unul dintre bărbaţi avea o puşcă. O femeie îl prinsese pe Smith de guler, în timp ce cu cealaltă îl ţinea de mâna teafără. Se certau în privinţa lui.

Smith nu înţelegea ce spuneau.

— Ucide-l! îi strigă femeia bărbatului cu armă.

— Nu, trebuie să-l ţinem, să-l arestăm, spuse acesta.

— Ucide-l! insistă ea.

— Nu vreau să-l mai văd în faţa ochilor! spuse cealaltă femeie.

Speriaţi de aterizarea elicopterului Little Bird, somalezii îi dăduseră drumul lui Smith şi fugiseră. Smith se apropie de elicopter şi îi spuse lui Jones:

— Am nevoie de ajutor.

Un braţ îi atârna neputincios. Jones sări jos şi îl urmă pe Smith până la intersecţie, lăsându-l pe Maier să controleze elicopterul şi să le asigure acoperirea pe alee.

În clipa aceea, locotenentul DiTomasso şi oamenii lui apărură de după colţ, chiar în faţa elicopterului. Maier era gata să-l împuşte pe locotenent. Când pilotul îşi lăsă arma în jos, DiTomasso se bătu cu palma în cască, semn că voia să afle numărul pierderilor.

Maier îi făcu semn că nu ştia.

Nelson şi ceilalţi rangeri înaintară pe pantă, trecând pe sub palele elicei. Nelson îl văzu pe Busch sprijinit de un zid, cu o rană gravă la stomac. Lunetistul Delta avea o SAW în poală şi un pistol calibru 0,45 pe pământ, în faţa lui. În apropiere, erau cadavrele a doi somalezi. Busch era alb ca o fantomă.

Nelson îl împuşcă pe unul dintre somalezii de la pământ, care încă mai respira, şi apoi se întinse în spatele lor, ca să se adăpostească. Luă revolverul lui Busch şi îl băgă în buzunar. Somalezii care se căţărau pe epava Black Hawk-ului, în partea cealaltă a drumului lat, o luară la fugă când îi văzură pe rangeri dând colţul.

În timp ce restul echipei se răspândea ca să apere zona, Jones şi Smith traseră corpul moale al lui Busch spre Little Bird. Jones îl ajută pe Smith să urce în spaţiul mic din spatele carlingii, după care se aplecă şi îl împinse spre uşă, punându-l pe genunchii lui Smith. Acesta îl cuprinse cu braţele pe lunetistul Delta, rănit mai grav decât el. În timp ce Jones încerca să-i acorde primul ajutor.

Busch fusese împuşcat chiar sub placa de oţel de pe stomac a vestei. Avea ochii cenuşii şi daţi peste cap. Jones înţelese că nu mai putea face nimic pentru el.

Pilotul coborî şi apoi urcă înapoi pe scaunul lui. Îl auzi în staţie pe comandantul aerian Matthews, din elicopterul C-2:

— Four One, *retrage-te. Retrage-te acum.*

Jones luă manşa şi îi spuse lui Maier:

— Mi-a ajuns.

Apoi, zise în staţie:

— Four One *se retrage.*

9

Ofiţerul subaltern Mike Durant auzise vocea prietenului lui, Cliff.

— Six One *se prăbuşeşte.*

Atât. Vocea lui Elvis era ciudat de calmă, de indiferentă.

Durant şi copilotul lui, ofiţerul subaltern Ray Frank, se învârteau în zona nordică a oraşului, cu *Super Six Four*, un Black Hawk identic cu cel pilotat de Elvis. În spate, aveau doi şefi de echipaj, sergentul de stat-major Bill Cleveland şi sergentul Tommie Field, care aşteptau în spatele armelor tăcute. De ani de

zile nu făcuseră aproape nimic altceva decât să se antreneze pentru luptă, dar acum erau prinşi în acel tipar de zbor calm pe deasupra nisipului, la patru minute bune de zbor de miezul acţiunii.

Durant îşi continuă metodic rotaţiile. De fiecare dată când vira spre vest, avea senzaţia că zbura direct spre soare.

Să te prăbuşeşti în Mogadiscio era rău, dar nu era o catastrofa. Era o situaţie pe care o repetaseră încă de la sosire, de fapt, chiar cu elicopterul lui Elvis – ceea ce era ciudat. Şi nu era nici măcar şocant, cel puţin pentru piloţi, care aveau un simţ mai bun al riscurilor decât majoritatea celor care zburau în spate. Majoritatea rangerilor erau, practic, nişte puşti. Ei crescuseră în cea mai puternică naţiune de pe pământ şi vedeau acele elicoptere pline de tehnică de vârf ca pe nişte simboluri ale măreţiei militare a Americii, total invulnerabilă deasupra unei gropi de gunoi din Lumea a Treia, ca Mogadiscio.

Era un mit care supravieţuise prăbuşirii acelui Black Hawk al QRF-ului. Aceea fusese considerată o lovitură norocoasă. RPG-urile erau proiectate pentru lupta la sol. Era dificil şi periculos, aproape sinucigaş, să îndrepţi una spre cer. Suflul violent din spate putea să-l ucidă pe trăgător, iar grenada zbura numai pe o distanţă de vreo trei sute de metri, cu un şuierat şi o coadă de fum îndreptată spre trăgător. Aşa că dacă suflul nu-l dobora, unul dintre tunurile rapide ale lui Little Bird ar fi făcut-o sigur. Erau practic inutile împotriva unui elicopter care zbura la altitudine mică şi se mişca rapid, aşa că acea părere era logică.

Iar un Black Hawk era aproape indestructibil. Putea suporta o lovitură fără ca măcar să-şi schimbe direcţia. Era proiectat să rămână în aer indiferent ce se întâmpla.

Aşa că majoritatea soldaţilor de la sol care mergeau cu aceste elicoptere priveau prăbuşirea unui Black Hawk ca având o probabilitate de unu la un milion. Dar nu şi piloţii. De la prăbuşirea acelui prim Black Hawk, văzuseră tot mai multe dâre de fum şi explozii aeriene bruşte. Prăbuşirea trecuse brusc de la calificativul de posibilă la probabilă, şi le bântuia coşmarele. Însă asta nu-i făcea pe Durant şi pe ceilalţi piloţi să dea înapoi. Asumarea riscului era meseria lor.

După prăbuşirea lui Elvis, Durant ştiu că trei lucruri aveau să se întâmple rapid. Forţele de la sol urmau să se deplaseze imediat spre locul prăbuşirii. *Super Six Eight,* elicopterul CSAR, avea să fie chemat să aducă o echipă de medici şi lunetişti. Iar elicopterul lui, *Super Six Four,* avea să primească ordinul să

ocupe locul vacant al lui Elvis, zburând pe o orbită joasă deasupra acţiunii şi asigurând foc de acoperire.

Pentru moment, aşteptau şi se roteau. Într-o astfel de misiune, cu atât de multe aparate de zbor în aer, încălcarea disciplinei însemna un risc mai mare decât inamicul. Pentru Durant, partea cea mai grea a misiunii lui trecuse. Să ducă echipa Chalk One, porţia lui de cincisprezece oameni din forţa de la sol, însemnase să coboare într-un nor compact de praf, până la nivelul acoperişurilor, evitând stâlpii şi sârmele şi încercând să stea cât mai nemişcat, cât timp oamenii de la bord coborau pe coardă la sol. Durant nu putea decât să stea pe loc şi să se roage ca nici unul dintre elicopterele care zburau în jurul lui, în norul de praf, să nu iasă din tiparul de zbor. O astfel de misiune complexă avea o coregrafie la fel de minuţioasă ca un balet, numai că şi al naibii de periculoasă. Mulţi mureau numai antrenându-se pentru astfel de exerciţii, fără să mai ia în socoteală grenadele RPG şi armele de foc. Durant îi dusese pe cei din Chalk One fără nici un incident. Restul ar fi trebuit să fie uşor.

Acum, însă, nimic nu avea să mai fie uşor.

10

Amiralul John Howles bănui pentru prima dată că se întâmpla ceva în Mogadiscio atunci când controlorii de zbor din complexul ONU îi forţară avionul să se învârtă deasupra oceanului o vreme, înainte să aterizeze.

Howe se întorcea de la nişte întâlniri în Djibouti şi Addis Abbeba, căutând un plan de calmare paşnică a lui Aidid. Când li se permise aterizarea, Howe văzu elicoptere de atac realimentând şi încărcând muniţie pe pista de lângă hangarul Forţei de Atac Ranger. După ce ateriză, îi telefonă şefului lui de stat-major. I se relată despre raidul rangerilor şi despre elicopterul doborât. Aghiotantul îi spuse că în oraş se dădeau lupte grele şi că probabil avea să rămână blocat pentru o vreme, pe aeroport.

După ce se învârtise deasupra apei aproape o oră, avionul lui Howe primise permisiunea să aterizeze lângă Baza Ranger, spre sfârşitul după-amiezii de duminică. Ştia că se ducea o luptă, dar nu află tabloul complet decât la începutul serii, când se întoarse

la complexul ONU. Generalul Montgomery lucra acolo, strângând un convoi internaţional enorm, care să pătrundă şi să-i salveze pe rangerii şi piloţii doborâţi.

Howe nu avea ce face decât să-şi găsească un loc în care să stea şi să observe. Montgomery era ocupat până peste cap. Malaiezii şi pakistanezii, care aveau blindatele necesare, nu voiau să ia parte la lupta din Piaţa Bakara. Voiau să ajute, dar nu acceptau ideea de a trimite vehicule blindate mari în acel viespar. În acel cartier dens populat, unde nu puteau să înainteze decât încet pe străzile înguste, blindatele erau extrem de vulnerabile.

Italienii, a căror loialitate fusese cel mai mult suspectată în timpul intervenţiilor anterioare, erau totuşi gata să se implice acum, la fel ca şi indienii, care aveau tancuri pe care le puteau arunca în luptă. Ar fi durat însă mai mult să-i ducă în poziţii pe italieni şi indieni, aşa că Montgomery forţa tonul asupra malaiezilor şi pakistanezilor.

11

Vestea că în oraş existau probleme mari se răspândi repede în cadrul personalului somalez din complexul ambasadei americane. Abdi Karim Mohamed lucra ca secretar pentru Brown & Root. Una dintre companiile americane care asigura servicii de sprijinire a forţei militare internaţionale. El era un student de douăzeci şi unu de ani, când regimul Barre fusese răsturnat. De atunci, îşi continuase educaţia pe cont propriu. Purta nişte ochelari cu rame metalice subţiri, vorbea engleza fluent, purta cămăşi Oxford călcate frumos şi avea un aer de eficienţă veselă, care îi adusese responsabilităţi din ce în ce mai mari. În acelaşi timp, reprezenta o pereche de ochi şi urechi foarte atente pentru Habr Gidr, clanul lui.

Abdi îşi pusese multe speranţe în ONU, atunci când începuse misiunea umanitară. Îşi găsise o slujbă, şi acea acţiune părea bună pentru ţara lui. Dar atunci când începuseră atacurile împotriva clanului lui şi a generalului Aidid, şi fiecare săptămână însemna tot mai mulţi somalezi morţi şi răniţi, o considerase un asalt nedrept asupra ţării lui. Pe 12 iulie, ziua atacului asupra Casei Abdi, văzuse victimele bombardamentelor, care erau aduse la complexul Ambasadei SUA. Bărbaţi somalezi, bătrânii

clanului lui, erau plini de sânge şi răni şi aveau nevoie de asistenţa unui doctor. În loc de asta, americanii îi fotografiau şi îi interogau, după care îi băgau în închisoare. Abdi îşi păstrase slujba, dar dintr-un motiv diferit, acum.

Ştia că se lupta în apropiere de Piaţa Bakara. Auzea valurile de focuri de armă care răsunau în tot oraşul.

La Brown & Root, toţi angajaţii somalezi erau trimişi acasă.

— S-a întâmplat ceva, i se spusese lui Abdi.

Abdi trăia împreună cu familia lui între cercul de trafic K-4, care se afla exact la nord de baza rangerilor, şi partea sudică a pieţii. Autobuzele pline cu pasageri continuau să meargă pe Via Lenin. Zgomotul focurilor de armă crescuse şi cerul era plin de elicoptere care zburau repede şi jos, pe deasupra acoperişurilor, pe orbite mari, pe deasupra zonei pieţei. Când ajunse acasă, pe deasupra capului lui zburau gloanţe. Îşi găsi fraţii şi sora în curtea casei, cu spatele lipit de un zid de beton, locul în care se duceau întotdeauna, când începea să se tragă.

Abdi avea senzaţia că pe cer erau o mie de elicoptere. Se trăgea încontinuu şi parcă în toate direcţiile. Miliţia lui Aidid lupta în sute de locuri ale cartierului dens populat, nu într-unul singur. Oricât de rău era. Abdi descoperi că după o vreme se obişnuise cu împuşcăturile. Oricum, parcă toate treceau pe deasupra lui. După ce aşteptă aproape o oră împreună cu familia lui, lângă zid, deveni tot mai agitat şi începu să se învârtă prin casă, uitându-se pe ferestre. Apoi se aventură afară.

Unii dintre vecinii lui spuneau că rangerii îl prinseseră pe Aidid. Mulţi oameni alergau spre locul luptei. Abdi voia să vadă cu ochii lui, aşa că se alătură mulţimii care mergea în acea direcţie. Avea rude care locuiau la numai câteva cvartale de hotelul „Olimpic”, şi voia să afle veşti despre ei. Cu toate acele gloanţe şi explozii, era greu de crezut că cineva aflat în piaţă scăpase fără să fie rănit.

Când se apropie de zona în care se trăgea, pe străzi era o confuzie îngrozitoare. Pe drum erau morţi, bărbaţi, femei, copii. Abdi văzu un soldat american pe o alee, întins lângă drum, cu un picior sângerând şi încercând să se ascundă. Când o femeie o luă la fugă, în faţa lui Abdi, americanul trase. Femeia fu rănită, dar reuşi să iasă de pe stradă. Abdi coti în fugă după colţ, exact în clipa în care unul dintre elicopterele Little Bird apăruse deasupra aleii. Se lipi de un zid şi văzu cum gloanţele măturau centrul aleii şi apoi trecură de el. Nu fusese o idee bună să se aventureze aşa afară. Nu îşi imaginase o astfel de nebunie. După trecerea

elicopterului, un grup de somalezi cu arme alergară după colţ, încercând să găsească un unghi mai bun din care să-l împuşte pe american.

Abdi alergă spre casa unui prieteni. Cei dinăuntru îl lăsară să intre şi se întinse pe podea, la fel ca toţi ceilalţi de acolo.

12

În minutele dinainte de prăbuşirea lui *Super Six One*, rangerii şi operatorii Delta din casa-ţintă se pregăteau să plece. Durase deja mai mult decât ar fi trebuit. În primul rând, îl aveau pe rangerul rănit, Blackburn, care căzuse dintr-un Black Hawk. Trei vehicule Humvee se separaseră de convoiul de la sol, ca să-l ducă pe Blackburn înapoi la bază – sergentul Pilla fusese ucis în acea călătorie. După plecarea celor trei vehicule, restul convoiului aşteptase pe loc.

Toţi oamenii îi auziseră pe veterani vorbind despre „ceaţa războiului”, ceea ce reprezenta denumirea prescurtată pentru modul în care cele mai bune planuri se duceau dracului, atunci când trebuiau îndeplinite chiar şi lucruri foarte simple. Sergentul de stat-major Dan Schilling, CCT-ul Forţelor Aeriene, care se afla în Humvee-ul din fruntea convoiului, se sătură în cele din urmă să mai aştepte şi se duse să vadă de ce se întârzia… Se dovedi că băieţii din Delta aşteptau împreună cu prizonierii un semnal de la convoi, în timp ce acesta aştepta ca oamenii din Delta să iasă afară. Schilling alergă într-o parte şi în cealaltă de câteva ori şi reuşi să pună lucrurile în mişcare.

CCT-iştii erau specializaţi în lansarea în locuri periculoase, de unde să direcţioneze lovituri aeriene precise, de la sol. Cum această misiune necesita o coordonare strânsă între forţele de la sol şi din aer, Schilling primise sarcina să meargă alături de comandantul convoiului, locotenent-colonelul Dan McKnight. Era exact genul de aventură pe care şi-l dorea. Avea acum treizeci de ani, era veteran de şase ani al operaţiunilor speciale, şi astăzi îşi câştiga taxa de periculozitate. Se agită pe loc, în timp ce somalezii cu cătuşe la mâini erau urcaţi într-unul dintre camioanele de cinci tone. Restul forţei de asalt plecase pe jos spre locul prăbuşirii elicopterului. Cu cât convoiul aştepta mai mult pe stradă, cu atât erau mai vulnerabil. Volumul împuşcăturilor creştea simţitor. La pornire, stabiliseră o durată

de patruzeci de minute pentru misiune. Dacă reuşeau să pătrundă şi să se retragă în acel interval, totul era OK. Schilling se uită la ceas. Erau la sol de treizeci şi şapte de minute.

Apoi, *Super Six One* se prăbuşise şi totul se schimbase. Li se ordonă să se deplaseze imediat spre locul impactului.

În aproape fiecare vehicul erau oameni răniţi. Aerul era plin de un fum gros şi se simţea mirosul prafului de puşcă şi al flăcărilor, iar pe alei şi pe drumul principal, în faţa unor clădiri de pe Hawlwadig, se aflau cadavrele unor somalezi şi corpuri făcute bucăţi. Acel cartier plătise un preţ îngrozitor. Se vedeau căruţe răsturnate şi carcasele în flăcări ale unor maşini. Unul dintre cele trei camioane de cinci tone ale convoiului luă foc. Fusese lovit şi scos din funcţiune de o grenadă RPG, iar apoi explodase o grenadă termică, care îl distrusese total. În zidurile albe ale hotelului „Olimpic" şi ale clădirilor înconjurătoare erau găuri mari. Zgomotul era asurzitor, dar crescuse suficient de gradat ca oamenii de la sol să se obişnuiască cu el. Înaintau cu prudenţă şi fără teamă prin acel vacarm. McKnight părea deosebit de indiferent faţă de pericol. Traversa cu încredere drumurile şi se îndrepta spre oamenii ghemuiţi la adăpost, ca şi cum nu se întâmpla nimic neobişnuit. După scurt timp, începu să facă cu mâna rangerilor din maşini.

— *Aici* Uniform Six Four (McKnight). *Suni gata de extragere... Am încărcat tot ce era aici şi sunt gata să merg spre locul prăbuşirii, terminat.*

— *Recepţionat, continuă înaintarea* (locotenent-colonelul Gary Harrell, comandantul Delta din Black Hawk C-2). *Străzile sunt destul de libere. Am primit rapoarte despre focuri trase de lunetişti, la nord de locul prăbuşirii.*

— *Recepţionat. O vom lua la dreapta de aici şi vom merge spre est, spre locul prăbuşirii, terminat.*

Părea destul de simplu. Două cvartale la nord, trei cvartale la est. Convoiul începu să meargă, fiind format din şase Humvee-uri şi cele două camioane de cinci tone rămase. Trei Humvee-uri mergeau în faţa camioanelor şi trei în spatele lor. Camioanele aveau panouri fluorescente portocalii, mari, pe acoperiş, ca să poată fi identificate de elicopterele de supraveghere. Acestea reprezentau ochii lor pe cer, ghidându-i prin oraş.

Se îndreptau spre faza cea mai sângeroasă a bătăliei.

13

Pilotul Mike Durant văzuse elicopterul Little Bird al lui Keith Jones şi Karl Maier ridicându-se de la locul prăbuşirii, în timp ce vira elicopterul lui, Black Hawk *Super Six Four,* spre sud, pe orbita de aşteptare. Drept înainte, era faţada albă, strălucitoare, a hotelului „Olimpic", una dintre cele câteva clădiri înalte ale oraşului, care se afla pe cealaltă parte a străzii, faţă de clădirea-ţintă. Fumul se înălţa şi plutea deasupra acoperişurilor, în jurul hotelului, marcând zona de luptă. Elicopterele Black Hawk şi Little Bird zburau prin acea ceaţă întunecată ca nişte insecte, năpustindu-se şi trăgând în mulţime.

Apoi auzi apelul radio pe care-l aştepta, pentru *Super Six Eight*, Black Hawk CSAR. Îl văzu virând spre sud.

Ordinele pentru elicopterul lui veniră câteva momente mai târziu, de la locotenent-colonelul Matthews.

— Super Six Four, *aici* Alpha Five One, *terminat.*

— Super Six Four. *Spune.*

— *Recepţionat,* Six Four. *Vino alături de* Six Two. *Pe orbita acestuia.*

— Six Four *se apropie.*

Zburând la altitudine joasă şi rapid pe deasupra oraşului, Durant zărea frânturi ale acţiunii de dedesubt, prin norii învolburaţi de fum şi praf. Structura clară pe care o reperaseră mai devreme, cu rangerii poziţionaţi în toate cele patru colţuri ale clădirii-ţintă, dispăruse complet. Era greu să-ţi dai seama ce se întâmpla la sol Vedea zona aproximativă în care se prăbuşise elicopterul lui Elvis. Un cartier aglomerat, cu case mici de piatră, cu acoperişuri de tablă, într-un labirint de intersecţii ale aleilor murdare cu străzile mai lărgi, dar Black Hawk-ul doborât era într-un loc atât de îngust între case, încât nu reuşi să-l repereze. Zări în treacăt coloanele mici de rangeri care înaintau pe aleile prăfuite, ghemuindu-se, cu armele pregătite, adăpostindu-se şi schimbând focuri de armă cu grupurile de somalezi care alergau şi ei în aceeaşi direcţie. Durant acţionă un comutator din carlingă, pentru a activa armele şefilor lui de echipaj, două minitunuri cu şase ţevi de calibru 7,62, capabile să tragă patru mii de cartuşe pe minut, dar îi avertiză să nu tragă înainte să îşi dea seama unde se aflau toate forţele americane. Durant intră în locul lăsat liber de Elvis în tiparul circular, vizavi de *Super Six Two,* Black Hawk-ul pilotat de ofiţerul subaltern Mike Goffena şi

căpitanul Jim Yacone, şi încercă să se sincronizeze cu ei.

— Six Four, *transmite locaţia,* ceru Goffena.

— *Suntem cam la doi kilometri nord de voi.*

— Six Four, *fii atent la partea de vest.*

— *Recepţionat.*

Ideea era să menţină o „căciula joasă”, un cerc de protecţie deasupra zonei bătăliei. Durant auzi în staţie că elicopterul CSAR fusese lovit, dar reuşise să lase la sol echipa de salvare şi încă era în aer. Goffena şi Yacone transmiteau deja ţinte pentru trăgătorii lui Durant, dar era greu să te orientezi vizual. Scaunul lui Durant era pe partea dreaptă, şi el zbura rotindu-se în sens contrar acelor de ceasornic, virând la stânga, aşa că vedea mai mult cerul. Era înnebunitor. Nu putea să-şi dea seama dacă se trăgea în el. Dar presupunea că da. Două elicoptere fuseseră deja lovite.

Era la al patrulea sau la al cincilea cerc, iar lucrurile începuseră să se mai limpezească la sol, când simţi că elicopterul lui loveşte ceva tare.

Era ca un tampon invizibil.

14

După ce îl predaseră pe soldatul Blackburn, rangerul care căzuse din elicopter, coloanei mici de salvare care urma să-l ducă înapoi la bază, sergenţii Jeff McLaughlin şi Casey Joyce porniră spre nord pe Hawlwadig, ca să se alăture din nou unităţii lor. Chalk Four. Nu ajunseseră prea departe. Fuseseră reperaţi de un trăgător de pe alee, care trăgea şi apoi se adăpostea înainte ca ei să poată riposta. McLaughlin trase foc de acoperire, aşa încât Joyce să poată traversa.

Apoi se lăsară amândoi într-un genunchi, de o parte şi de alta a aleii, aşteptând să-l lichideze pe tipul acela. De la distanţă, toţi luptătorii somalezi păreau la fel, nişte indivizi slăbănogi, cu o claie de păr prăfuit, pantaloni murdari, lungi şi largi, cămăşi prea mari. În timp ce majoritatea trăgeau la nimereală, unii erau extrem de insistenţi. Din când în când, câte unul ţâşnea în spaţiul deschis, trăgând nebuneşte, şi aproape întotdeauna era doborât. Tipul acesta era însă inteligent. Ieşea doar cât să ochească şi să tragă, după care se ascundea iar după colţ. McLaughlin încercă să-i anticipeze mişcările.

Era hotărât să-l doboare. Stătea după un colţ, într-un genunchi, încercând să ţină carabina M-16 perfect nemişcată. Era atât de absorbit de acel duel, încât pierduse socoteala timpului şi tresări speriat când un sergent de pluton îl strigă pe nume.

— Hei, Mac! Haide!

Convoiul trecea pe stradă, prin spatele lui, mergând spre nord, pe Hawlwadig. Se părea că toţi erau în maşini, în afară de el. Se uită în direcţia lui Joyce, dar acesta dispăruse şi el. Se urcase deja într-un vehicul. McLaughlin traversă drumul şi alergă spre partea din spate a Humvee-ului. Vehiculul era plin.

— Sari pe capotă! strigă unul dintre oamenii dinăuntru.

McLaughlin puse un picior sus, când îşi dădu seama că era o idee proastă. Vehiculele erau ca nişte magneţi pentru gloanţe. Era destul de rău să fii pe una dintre străzile acelea, dar era şi mai rău să fii o ţintă mare, plasată la vedere. Ocoli vehiculul în fugă şi deschise portiera, insistând ca soldatul Tory Carison să-i facă loc. Carison îl ascultă şi McLaughlin se urcă pe scaun, aşezându-şi carabina pe marginea geamului deschis din spate.

Cam o sută de metri mai departe, convoiul ajunse la restul echipei Chalk Two a sergentului Eversmann. Acesta şi oamenii lui erau ţinuţi pe loc, încă de la căderea lui Blackburn din elicopter. Văzuseră prăbuşirea aparatului de zbor. Dacă se ridica în picioare, Eversmann putea să vadă, de la înălţimea lui considerabilă, epava lui *Super Six One* pe una dintre aleile ce mergeau spre est. Căpitanul Steele îi ordonase prin staţie sergentului să se deplaseze pe jos acolo, cu echipa lui.

— *Recepţionat*, spusese Eversmann.

Asta însemnând: *Vezi să nu.* Existau prea puţine şanse ca ei să se mişte în vreo direcţie. Vedea deja în depărtare oameni cu căşti, veste antiglonţ şi uniforme de deşert în jurul epavei, aşa că ştia că americanii ajunseseră acolo. Erau suficient de mulţi ca el să ordone oamenilor lui să nu tragă în direcţia aceea. Acum mai avea numai patru sau cinci soldaţi care puteau încă să lupte.

Convoiul sosi ca un răspuns la rugăciunile lui. Eversmann îl văzu pe prietenul lui, sergentul Mike Pringle, în turela Humvee-ului lui McKnight, cel din frunte, trăgând zdravăn cu mitraliera de 0,50 şi aplecându-şi capul atât de mult, încât practic se uita pe sub armă. Asta aduse un zâmbet pe faţa lui Eversmann, în ciuda celor ce se întâmplau în jur.

— Hei, sergent, urcă! Mergem la locul prăbuşirii, strigă McKnight.

— Căpitanul Steele vrea să mergem acolo pe jos, spuse Eversmann.

— Ştiu, zise McKnight. Urcă. Vă ducem noi.

Schilling oferi foc de acoperire pe Hawlwadig, în timp ce Eversmann şi oamenii lui traversau drumul. Comandantul echipei îşi conduse oamenii la bordul vehiculelor aglomerate, urcând întâi răniţii, aruncându-i peste oamenii dinăuntru şi apoi găsind loc şi pentru ceilalţi. Rămăsese numai el stradă, când McKnight îi strigă să se grăbească. Eversmann verifică mintal lista lui de nume, hotărât să nu uite pe cineva. Nu mai ştia nimic de McLaughlin şi de Joyce, şi nici de sanitarii pe care-i trimisese cu Blackburn, dar era clar că aceştia nu erau la intersecţia lui sau undeva în apropiere. Coloana pornise din nou. Nu mai avea altceva de făcut decât să sară şi el înăuntru. Ateriză peste cineva şi se trezi întins pe spate, uitându-se la cer, mergând pe străzi, în timp ce somalezii trăgeau în ei. Realiză ce ţintă bună reprezenta şi faptul că nici măcar nu putea riposta cu foc. Oricât de neajutorat se simţea, era uşurat că se afla din nou alături de ceilalţi şi că se mişcau. Asta însemna că se apropia sfârşitul.

În timp ce Eversmann îşi încărca oamenii în maşini, Schilling alergă pe mijlocul drumului să strângă cele două corzi pe care coborâse Chalk Four şi care erau întinse pe Hawlwadig. Forţa de atac fusese instruită să recupereze corzile, care erau greu de înlocuit. În ciuda focurilor de armă, prinse una. Era greu să o tragă spre el şi era deja transpirat, murdar şi obosit, aşa că îi spuse lui John Gay, un SEAL din Humvee-ul din spatele lui, să-l ajute. Gay era ghemuit la adăpost, ripostând la focurile de armă. Îi aruncă o privire şocată lui Schilling şi strigă:

— La dracu’ cu frânghiile alea!

Schilling realiză că tocmai îşi riscase viaţa pentru o bucată lungă de nailon. Se urcă înapoi în Humvee, mirându-se de sine. Când convoiul porni din nou, schimbul de focuri era mai intens ca oricând. Schilling zări un măgar legat de un măslin, pe o alee. Animalul stătea perfect nemişcat în acel vârtej, speriat, cu urechile lungi lăsate pe spate şi coada îndreptată în jos. Îl văzuse atunci când trecuseră prima dată cu maşinile pe acolo şi îşi spusese că măgarul avea să fie lovit, până la urmă. Când plecă, îi aruncă încă o privire şi îl văzu stând în continuare perfect nemişcat, neatins.

Cei din vehiculele din spate nu ştiau ce se întâmpla. Mulţi dintre ei nu ştiau că fusese doborât un elicopter. Unul dintre

aceştia era specialistul Eric Spalding, care stătea pe scaunul de lângă şofer, în cabina celui de-al doilea camion, cel cu prizonierii. Când începură să se mişte, presupuse că misiunea se terminase. Erau în drum spre casă. La volan era specialistul John Maddox. Parbrizul era ridicat, aşa încât Spalding să poată trage în faţă.

Îşi sprijini carabina M-16 pe geamul camionului. Deşi era trăgător de elită, nu mai apăsa pe trăgaci ca să realizeze foc cu foc, cu grijă. Erau prea multe ţinte, prea mulţi oameni care trăgeau în ei. Era ca şi cum în Mogadiscio fusese declarată ziua „Ucide un american azi”. Parcă fiecare bărbat, femeie şi copil din oraş încercau să-i ucidă. Erau oameni pe alei, la ferestre, pe acoperişuri.

După ce depăşiră două cvartale spre est, convoiul viră din nou la dreapta. Nu-i mai vedeau pe oamenii care se îndreptau pe jos spre locul prăbuşirii. Acum convoiul mergea spre sud, spre partea din spate a casei-ţintă şi spre Naţional Street, drumul pavat pe care veniseră.

O femeie cu o rochie purpurie apăru pe partea şoferului. Maddox avea pistolul sprijinit pe braţul stâng, trăgând cam în tot ce mişca.

— Nu trage, strigă Spalding. Are un copil!

Femeia se întoarse brusc. Ţinea copilul cu o mână, iar cu cea liberă ridică un pistol. Spalding trase instantaneu. Apoi alte patru gloanţe, înainte ca ea să cadă. Spera că nu lovise copilul. Erau în mers şi nu reuşise să vadă. Îşi spuse că probabil îl lovise. Ea ţinea copilul în faţă, cu mâna dreaptă. „De ce face o mamă asta, cu un copil în braţe? La ce naiba se gândea?” Spalding nu putea să nu se întrebe. Poate că încerca să scape, văzuse camionul, intrase în panică şi ridicase arma.

Nu era momentul să mediteze prea mult la asta.

15

Pilotul Mike Goffena urcă în spatele lui *Super Six Four* al lui Mike Durant. În momentul în care acesta fu lovit de grenadă. RPG-ul smulse o bucată din elicea de la coadă. Goffena văzu combustibilul ţâşnind afară într-o ploaie fină, dar mecanismul rămase intact şi totul părea să fie încă funcţional.

— Six Four, *eşti hirte?* întrebă Goffena.

Black Hawk este un elicopter mare. Al lui Durant cântărea

aproximativ opt mii de kilograme în acel moment, iar elicea de la coadă era departe de locul în care se afla pilotul. Întrebarea veni înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmplase. Goffena îi spuse că tocmai fusese lovit de o grenadă RPG şi că erau defecţiuni în zona cozii.

— *Recepţionat,* răspunse calm Durant.

La început, elicopterul nu se manifestă deloc anormal. Verifică rapid instrumentele, dar indicaţiile acestora erau în regulă. Şefii lui de echipaj din spate, Cleveland şi Field, nu fuseseră răniţi. Aşa încât, după şocul iniţial, Durant se simţi uşurat. Totul era în regulă. Matthews, comandantul aerian al misiunii, văzuse şi el lovitura din elicopterul lui C-2. El îi spuse lui Durant să ducă Black Hawk-ul la sol, aşa că pilotul ieşi de pe orbita lui şi se îndreptă înapoi spre aerodrom, aflat la o distanţă de patru minute de zbor spre sud-vest. Durant putea să vadă baza în depărtare, profilată pe linia coastei. Observă, pentru siguranţă, că la jumătatea distanţei până acolo era o zonă mare, verde, liberă, în care putea ateriza, dacă era nevoie să o facă mai devreme. Dar elicopterul se comporta bine.

Goffena îl urmă pe Durant pe o distanţă de un kilometru, până într-un punct în care fu sigur că *Super Six Four* putea să ajungă înapoi. Tocmai începuse să vireze, când elicea de la coadă a lui Durant, cutia de viteze şi aproape un metru din ansamblul stabilizator vertical se evaporară.

În *Super Six Four*, Durant şi copilotul Ray Frank simţiră cum aparatul începea să vibreze. Apoi se auzi o bubuitură puternică, ca şi cum s-ar fi desfăcut în bucăţi. Jumătatea superioară a stabilizatorului de la coadă fiind pierdută, o greutate mare căzu deodată din acea parte a elicopterului şi centrul de greutate se mută brusc în faţă. Botul se îndreptă spre sol şi aparatul de zbor începu să se învârtă. După un deceniu de pilotaj, reacţiile lui Durant şi Frank erau instinctive. Trebuiau să apese pe pedala stângă, ca să facă elicopterul să balanseze spre stânga. Durant observă că el apăsase deja pedala stângă până în podea, iar Black Hawk-ul se învârtea încă rapid spre dreapta – fără elicea de la coadă nu avea cum să-l oprească. Rotaţia era extrem de rapidă.

Durant încercă să facă ceva cu comenzile de zbor. Frank, pe scaunul de lângă el, avu prezenţa de spirit să facă exact acelaşi lucru. Manetele de comandă a puterii motoarelor erau pe tavanul carlingii. Frank fu nevoit să lupte împotriva forţei centrifuge puternice a rotaţiei, ca să-şi ridice braţele. În acele câteva

secunde reuşi să tragă o manetă în spate, oprind unul dintre motoare, iar pe cealaltă reuşi să o tragă numai pe jumătate. Durant strigă în staţie:

— *Cădem! Cădem rapid! Raaaaaay!*

Viteza de rotaţie a elicopterului încetini brusc. Botul se înălţă, chiar înainte de impact. Fie dintr-un motiv aerodinamic, fie din cauza unei acţiuni întreprinse de Durant sau Frank în carlingă, elicopterul în cădere se redresă. Viteza de rotaţie era acum pe jumătate, elicopterul destul de drept, aşa că Black Hawk-ul făcu o aterizare dură, dar orizontală.

Poziţia orizontală era importantă. Însemna că era o şansă ca cei dinăuntru să fie încă în viaţă.

16

Yusuf Dahir Mo'alim era lângă omul care trăsese grenada. Mo'alim era în spatele unui copac, pe o alee ce trecea prin spatele hotelului „Bar Bakin", o clădire albă de piatră mai mică, aflată mai la sud de hotelul „Olimpic", unde se desfăşura cea mai mare parte a luptei. Se ghemui în spatele copacului, ca să se ascundă de Black Hawk-ul de deasupra, în clipa aceea, unul dintre oamenii lui, care făcea parte din grupul de douăzeci şi şase de luptători care veniseră în fugă din satul vecin Hawlwadigli, se lăsă într-un genunchi, în mijlocul aleii, şi îşi îndreptă în sus arma rusească antitanc. Tubul fusese fixat pe un burlan metalic, care era folosit ca să direcţioneze suflul din spate departe de corpul trăgătorului.

— Dacă ratezi, mai am un proiectil! strigă Mo'alim.

Erau luptători veterani, în general mercenari, deşi acum luptau cu americanii pe gratis. Tatăl lui Mo'alim murise în 1984, în luptele dintre Somalia şi Etiopia, iar fiul lui fusese recrutat să-i ia locul la vârsta de cincisprezece ani. Era un tânăr scheletic, pierdut în nişte pantaloni şi cămăşi prea mari. Cu obraji găunoşi şi o bărbiţă care-i acoperea bărbia îngustă. Luptase timp de doi ani ca soldat al lui Siad Barre, dar când fluxul insurecţiei se schimbase, dezertase din unitatea lui şi se alăturase trupelor rebele ale lui Aidid. Era veteran al multor lupte de stradă, dar nu mai văzuse nici una atât de crâncenă ca aceasta.

Îi organizase pe oamenii din satul lui – un labirint de cărări murdare, întortocheate, mărginite de cactuşi, în jurul unor colibe

şi cocioabe cu acoperiş de tablă, aflat chiar la sud de Piaţa Bakara – formând o miliţie ce lupta pentru bani. În principiu, rămăseseră aliaţi cu Aidid, pentru că aparţineau, ca şi el, clanului Habr Gidr. Îşi apărau satul de alte bande de tineri luptători, asigurau securitate pentru oricine era dispus să plătească, inclusiv pentru ONU şi alte organizaţii internaţionale, şi ocazional plecau chiar ei la furat. Oameni ca Mo'alim şi echipa lui erau numiţi *mooryan*, bandiţi. Erau luptători neînfricaţi şi deseori mureau tineri. Dar, în acele momente, toţi *mooryan* din sudul Mogadiscio-lui aveau un inamic comun. Unii începuseră să-şi spună *„revengers",* ca o derivaţie a cuvântului *rangers.*

Ştiau că cel mai bun mod de a-i lovi pe americani era să le doboare un elicopter. Acesta reprezenta simbolul puterii ONU şi al neputinţei somalezilor. Când soseau, rangerii păreau invincibili. Dar fiecare inamic îşi trădează punctul slab în modul în care luptă. Pentru luptătorii lui Aidid, punctul slab al rangerilor era evident. Ei nu voiau să moară.

Somalezii erau faimoşi pentru bravura cu care înfruntau focul inamic, pentru atacurile lor frontale, aproape sinucigaşe. Ei erau crescuţi în clanuri şi purtau numele părinţilor şi bunicilor lor. Intrau în luptă cu viclenie şi curaj şi se lăsau în braţele emoţiei sălbatice a bătăliei. Retragerea, chiar şi în faţa unui foc inamic copleşitor, era inadmisibilă. Erau gata oricând să moară pentru clan.

Ca să-i ucidă pe rangeri, trebuiau să-i facă să stea pe loc şi să tragă. Acea dorinţă a lor de a nu muri, care făcea şi ea parte din superioritatea lor, însemna că ar fi făcut orice ca să se protejeze unii pe ceilalţi, lucruri care erau curajoase, dar şi iraţionale, uneori. Aidid şi locotenenţii lui ştiau că, dacă reuşeau să doboare un elicopter, rangerii aveau să vină să-i protejeze echipajul. Să încercuiască zona şi să aştepte ajutor. Poate că nu ar fi reuşit să-i copleşească, dar puteau fi răniţi şi omorâţi.

Oamenii lui Aidid primiseră lecţii de doborâre a elicopterelor de la soldaţii fundamentalişti islamişti din Sudan, care aveau experienţa luptelor cu elicopterele ruseşti, în Afghanistan. Ei hotărâseră să folosească în acest scop tot arsenalul de grenade propulsate cu rachete (RPG), cea mai puternică armă rămasă în arsenalul lui Aidid după atacurile aeriene din vară asupra tancurilor şi tunurilor lui. Grenadele explodau la impact, dar era greu să nimerească o ţintă în mişcare, aşa că înlocuiseră mulţi dintre detonatori cu dispozitive de temporizare, aşa încât să explodeze în aer. În felul acesta nu mai aveau nevoie de o

lovitură directă, ca să doboare un elicopter. Consilierii lor fundamentaliști îi învățaseră că punctul cel mai vulnerabil era secțiunea elicei de la coadă. Așa că învățaseră să aștepte ca elicopterul să treacă pe deasupra lor și apoi să tragă în el din spate. Era incomod și periculos să îndrepte tubul spre cer, iar să tragă de pe acoperișuri ar fi însemnat o sinucidere. Elicopterele îi reperau rapid pe oamenii înarmați de pe acoperișuri, de obicei înainte ca aceștia să aibă șansa să țintească și să tragă. Așa că luptătorii lui Aidid descoperiseră metode de a trage în siguranță de la sol. Săpau gropi adânci în străzile murdare. Trăgătorul se întindea pe jos, cu partea din spate a tubului îndreptată spre gaură. Uneori tăia un copac mai mic și îl băga în groapă, apoi se acoperea cu o haină verde, ca să poate sta ascuns sub copac, așteptând ca elicopterul să treacă pe deasupra. La unele lansatoare, țevile de la capătul din spate erau lungite, ca să direcționeze mai bine suflul departe de corpul trăgătorului.

Ca să-i forțeze pe rangeri să stea și să lupte, era suficient să lovească un elicopter.

Pe 3 octombrie, când auzise elicopterele zburând la mică înălțime, Mo'alim își luase carabina M-16 și își strânsese banda. Alergaseră spre nord, răspândindu-se în grupuri de șapte-opt oameni în jurul hotelului „Olimpic". Cerul era plin de elicoptere. Grupurile mici ale lui Mo'alim stăteau în mijlocul mulțimilor de oameni ce mergeau în acea direcție, știind că americanii aveau să ezite să tragă în ei, chiar dacă-i reperau.

Grupul lui Mo'alim întâlni pentru prima dată rangerii într-un schimb de focuri la o intersecție aflată la sud de hotel, pe Hawlwadig Road. În timp ce se furișau și trăgeau în aceștia, apăruse un elicopter și deschisese focul, ucigându-l pe cel mai vârstnic om din echipa lui Mo'alim, un bărbat mătăhălos, între două vârste, pe care ei îl numeau „Alcool". Mo'alim trăsese corpul neînsuflețit al lui Alcool din stradă, echipa lui regrupându-se. Apoi mai la sud, în spatele hotelului „Bar Bakin".

De acolo văzuseră primul elicopter căzând. Oamenii aclamaseră sălbatic. Continuaseră să înainteze și să tragă, rămânând la o depărtare de două cvartale de rangeri. Erau încă la sud de clădirea-țintă, când unul dintre cei din grupul lui Mo'alim îngenunchease în mijlocul drumului, ochise un alt Black Hawk și trăsese. Grenada lovise elicea din spate, și bucăți mari din aceasta fuseseră smulse în explozie. Apoi, pentru câteva clipe, nu se întâmplase nimic.

Mo'alim avu impresia că elicopterul se prăbușise foarte încet.

Zbură câteva clipe, ca şi cum nu ar fi păţit nimic, apoi, brusc, se înclină în faţă şi începu să se învârtă. Căzu în Wadigley, un cartier aglomerat, aflat la sud de al lui. Prăbuşirea aduse strigăte incitate din partea mulţimii. Mo'alim văzu cum oamenii din jurul lui îşi schimbau direcţia. Cu câteva clipe înainte, mulţimea şi luptătorii se îndreptau spre nord, spre hotelul „Olimpic", Unde se prăbuşise primul elicopter. Acum, toţi o luară la fugă spre sud. Alergă cu ei, prin cartierul lui din Hawlwadigli; fluturându-şi arma şi strigând:

— Înapoi! Opriţi-vă! Înăuntru sunt oameni care încă mai pot trage!

Unii îl ascultară şi rămaseră în spatele lui Mo'alim şi a oamenilor lui. Alţii alergară înainte. Ali Hussein, care conducea o farmacie aproape de locul unde căzuse elicopterul, văzu cum mulţi dintre vecinii lui îşi luau armele şi alergau spre acel loc. Îl prinse de braţ pe prietenul lui. Ali Mohamed Cawale, care era proprietarul restaurantului „Black Sea". Cawale avea o puşcă.

— E periculos. Nu te duce! strigă Hussein la el.

Dar în aer era miros de sânge şi răzbunare. Cawale se smulse din strânsoarea lui Hussein şi se alătură mulţimii care alerga.

17

În circumstanţe normale, fiind atât de aproape de locul unde se prăbuşise primul elicopter, convoiul ar fi ţâşnit spre acesta, doborând şi împuşcând totul în cale. Dar, cu tot ajutorul de sus, de pe cer. Forţa de Atac Ranger era pe cale să demonstreze că prea multe informaţii pot dăuna soldaţilor, pe câmpul de luptă.

În Black Hawk-ul C-2, Harrell şi Matthews văzură un grup de vreo cincisprezece oameni înarmaţi care alergau pe străzi, paralel cu convoiul de opt vehicule. Somalezii puteau ţine pasul cu convoiul pentru că vehiculele Humvee şi camioanele se opreau la fiecare intersecţie. Fiecare şofer aştepta până când vehiculul din faţă trecea complet de intersecţie. Înainte să înceapă să înainteze. Ar fi fost o sinucidere să se oprească în spaţiul deschis din mijloc. De fiecare dată când convoiul se oprea, bandele de trăgători aveau timp să ajungă la strada următoare şi să pregătească o ambuscadă pentru fiecare maşină care trecea. Harrell şi Matthews vedeau blocajele rutiere şi locurile unde se strângeau somalezii pentru ambuscadă. Aşa că

dirijau convoiul departe de astfel de locuri.

Mai apăruse încă o complicaţie. La trei sute de metri deasupra elicopterului C-2, zbura avionul de spionaj Orion al Marinei, care avea camere de supraveghere ce ofereau o imagine clară a convoiului. Dar piloţii Orion-ului aveau o problemă. Ei nu aveau voie să comunice direct cu convoiul. Indicaţiile lor erau comunicate comandantului, la JOC, care apoi le transmitea prin radio lui Harrell, aflat în elicopterul de comandă. Iar asta ducea la o întârziere periculoasă. Piloţii din Orion vedeau o linie directă spre locul prăbuşirii. Spuneau:

— La stânga!

Dar până ca acea instrucţiune să ajungă la McKnight, aflat în primul Humvee, acesta trecuse de intersecţie. O lua în direcţia transmisă şi cotea pe o stradă greşită. De sus, comandanţii nu auzeau focurile de armă şi urletele oamenilor răniţi, nu simţeau impactul exploziilor. De sus, convoiul părea să înainteze în ordine. Imaginea vizuală nu reda întotdeauna cât de disperată era situaţia.

Eversmann, stând încă întins într-un vehicul de la coada coloanei, simţi cum maşina cotea la dreapta, aşa cum se aşteptase. Ştia că locul prăbuşirii elicopterului era la câteva cvartale distanţă în acea direcţie. Dar când Humvee-ul coti din nou la dreapta, mişcarea îl surprinse. De ce mergeau spre sud? Era uşor să se rătăcească în Mogadiscio. Apoi urmară alte cotituri. În curând, locul în care se afla elicopterul, şi care se aflase suficient de aproape ca Eversmann să-l vadă din poziţia lui de pe Hawlwadig Road, se pierduse undeva în spate, în acel viespar.

Convoiul se îndrepta spre sud, când se prăbuşi elicopterul lui Durant. McKnight primi vestea prin staţie de la locotenent-colonelul Harrell.

— Danny, a moi fost doborât un Hawk. De o grenadă RPG. La sud de hotelul „Olimpic”. Trebuie să-i duci pe toţi la locul primei prăbuşiri. E nevoie ca ORF (Forţa de Reacţie Rapidă. Divizia 10 Montană) să ne ofere ajutor, terminat.

— Aici Uniform. *Am înţeles. Elicopter prăbuşit la sud de hotelul „Olimpic”. Recunoaştere şi vedem ce putem face după aceea.*

— O să încercăm să aducem QRF. Ca să ne ajute. Încearcă să scoţi pe toată lumea de la locul primei prăbuşiri (Super Six One) *şi mergeţi să asiguraţi perimetrul celuilalt Hawk. Terminat.*

— Voi încărca totul şi mergem la locul primei prăbuşiri, terminat.

Nu avea să fie uşor. McKnight trebuia să-şi ducă convoiul, cu prizonierii şi răniţii din el, la locul primei prăbuşiri şi să stabilească legătura cu forţa de acolo. În Humvee-uri şi în camioanele pline nu era suficient loc nici pentru oamenii pe care-i avea deja. Şi totuşi planul era ca în convoi să urce şi toţi ceilalţi şi să se îndrepte spre sud, spre al doilea elicopter doborât, trecând prin aceeaşi zonă periculoasă prin care înaintau acum.

Volumul îngrozitor de focuri de armă şi numărul tot mai mare de răniţi îşi puseră amprenta pe starea oamenilor din vehicule. Unii dintre cei răniţi uşor din Humvee-ul lui Eversmann păreau în diverse grade de paralizie, ca şi cum rolul lor în acea misiune s-ar fi încheiat. Alţii gemeau şi urlau de durere. Erau încă departe de bază.

Această stare de fapt îl înfurie pe sergentul Rierson, conducătorul echipei Delta care luase prizonierii. Echipa lui era împreună cu prizonierii într-unul din cele două camioane. Rierson nu ştia unde mergea convoiul. Procedura standard cerea ca fiecare vehicul din convoi să ştie unde mergea. Astfel, dacă vehiculul din frunte era lovit sau lua un viraj greşit, ceilalţi ştiau cum să continue. Dar McKnight, un locotenent-colonel obişnuit să comande un batalion, nu o coloană de vehicule, nu spunea nimic nimănui! De câte ori convoiul se oprea, Rierson sărea jos şi mergea de la o maşină la alta, încercând să pună lucrurile în ordine.

În timp ce treceau din nou prin spatele casei-ţintă, o grenadă RPG reuşi o lovitură directă în al treilea Humvee al convoiului, cel în care se înghesuise McLaughlin. Soldatul Carison, care-i făcuse loc sergentului, auzi pocnetul grenadei lansate de aproape. Apoi urmă un fulger orbitor şi BUUUUM-ul asurzitor. Interiorul cabinei se umplu de fum negru.

Grenada trecuse direct prin corpul de oţel al vehiculului, în faţa rezervorului, şi explodase în interior, aruncându-i în stradă pe cei trei oameni din spate. Smulse garda armei lui McLaughlin şi o schijă se înfipse în antebraţul lui stâng. Sergentul nu simţi nici o durere, ci doar că mâna îi amorţea. Îşi spuse să aştepte ca fumul să se risipească, înainte să verifice. Schija îi fracturase un os al antebraţului, îi tăiase un tendon şi îi rupsese un os al palmei. Nu sângera mult şi el putea încă să tragă.

Carison îşi ţinea respiraţia în norul negru, cu urechile încă ţiuind, şi se pipăia, în căutarea de locuri umede. Braţul stâng era plin de sânge, fiind străpuns în mai multe locuri de schije. Cizmele îi luaseră foc.

Fusese lovit de o curea cu muniţie de 0,50 şi îi auzi pe alţii strigându-i să *o arunce afară!* Ceea ce şi făcu, după care se aplecă să-şi stingă flăcările de pe picioare.

Doi dintre cei trei oameni din spate aveau răni serioase. Unul, sergentul Delta „Griz” Martin, primise cea mai mare parte a forţei exploziei. Grenada făcuse o gaură cât o minge de fotbal în peretele Humvee-ului, trecuse prin sacii de nisip, prin Martin şi se înfipsese în cutia cu muniţie. Partea inferioară a corpului lui Martin fusese aruncată în aer. Explozia smulsese şi partea din spate a unei coapse a soldatului Adalberto Rodriguez. Acesta se rostogolise vreo zece metri, înainte să se oprească. Picioarele lui erau o masă de sânge. Încercă să se ridice, când văzu un camion de cinci tone venind direct spre el. Şoferul acestuia, soldatul Maddox, dezorientat pentru moment de explozia unei alte grenade, trecu direct peste el.

Convoiul se opri şi soldaţii săriră să-i recupereze pe răniţi. Sanitarii făcură tot ce putură pentru Rodriguez şi Martin, care păreau răniţi mortal. Îi urcară în vehicule, în timp ce rangerii se răspândeau ca să acopere cu foc străzile şi aleile din jur. Specialistul Aaron Hand şi sergentul Joyce se implicară instantaneu într-un schimb de focuri încrâncenat. Erau poziţionaţi pe părţi opuse ale unei alei. Coborât din camionul lui, Spalding văzu cum gloanţele muşcau din zid, deasupra capului lui Hand.

Hand trăgea pe alee, prea preocupat ca să observe că se trăgea în el dintr-o altă direcţie. Spalding îi strigă să se întoarcă la maşini, dar zgomotul era prea mare ca să fie auzit. Ştia că ar fi trebuit să se ducă să-l ajute şi să-l tragă înapoi, dar asta însemna să traverseze aleea pe care zburau plumbi. Ezită. „La naiba, n-am de gând să traversez aleea asta.” În timp ce el încă se codea, John Gay din SEAL alergă în ajutor. Acesta şchiopăta încă din cauza rănii căpătate atunci când cuţitul lui deviase un cartuş de AK-47, lângă şold. Trase câteva rafale pe alee şi îl aduse pe Hand înapoi la convoi.

În cealaltă parte, Joyce era într-un genunchi, cu faţa spre nord. Se adăpostise şi răspundea cu foc disciplinat, aşa cum fusese învăţat, când ţeava unei puşti apăru pe o fereastră deasupra lui şi în spate, şi trase rapid. Carison văzu totul. Nu avu timp să strige un avertisment, chiar dacă Joyce ar fi putut să-l audă. Urmară o detunătură şi un fulger de foc din acea ţeavă, şi sergentul se întinse cu faţa în jos în praf.

Una dintre mitralierele de calibru 0,50 începu să facă prompt

găuri în zid, în jurul ferestrei pe care apăruse arma. Şi sergentul Jim Telscher, ignorând focul puternic, alergă la Joyce, îl prinse de cămaşă şi vestă şi, fără să se oprească nici o clipă, începu să-l tragă înapoi la coloană.

Joyce era palid şi avea ochii daţi peste cap. Fusese lovit în partea de sus a spatelui, unde noua vestă kevlar antiglonţ a rangerilor nu avea placă protectoare. Cartuşul îi trecuse prin inimă şi ieşise prin piept, oprindu-se în partea din faţă a vestei, care avea placă protectoare. Îl urcară în partea din spate a Humvee-ului lui Gay, unde un sanitar Delta se ocupă imediat de el, ţinând un tub IV sus cu o mână şi spunând disperat:

— Trebuie să-l ducem înapoi rapid! Trebuie să-l ducem înapoi rapid, altfel moare!

Convoiul porni din nou, cotind la stânga, spre est, şi apoi din nou la stânga, aşa că acum mergeau iar spre nord. Înaintau pe un drum aflat la vest de locul prăbuşirii. Trebuiau doar să mai depăşească două cvartale spre nord şi să cotească la dreapta. Dar se trăgea intens. În Humvee-ul din faţă, locotenent-colonelul McKnight era rănit. Nişte schije îl loviseră în partea superioară a braţului drept şi în partea stângă a gâtului. În partea din spate a convoiului, sergentul Lorenzo Ruiz, micul boxeur dur din El Paso, care preluase mitraliera calibru 0,50 a soldatului Clay Othic, după ce acesta fusese rănit în braţ, se încovoie şi căzu moale în braţele oamenilor din Humvee.

— A fost lovit! A fost lovit! strigă şoferul care conducea nebuneşte în coloană.

În turela goală, carabina de calibru 0,50 se învârtea singură.

— Treci în turelă! strigă unul dintre sergenţi. Începeţi să trageţi rapid!

Din cauza îngrămădelii, nimeni nu putea urca în turelă. Specialistul Dave Ritchie nu putea să coboare în turelă pentru că trupul lui Ruiz îi bloca drumul, aşa că rămase agăţat de ea din exterior, rotind mitraliera şi trăgând, încercând să nu fie aruncat în stradă.

Cei dinăuntru îl traseră pe Ruiz în jos, pentru ca Ritchie să poată intra în spatele armei. Sergentul de stat-major John Burns rupse vesta şi cămaşa rănitului.

— Sunt lovit! Sunt lovit! icni Ruiz şi apoi începu să tuşească cu sânge.

Burns găsi rana de intrare sub braţul drept al lui Ruiz, dar nu reuşi să localizeze gaura de ieşire. Îl proptiră de o staţie radio şi un sanitar Delta trecu la treabă. Ruiz era în stare de şoc. Şi el, ca

mulţi alţii dintre cei aflaţi în vehicul, îşi scosese placa ceramică din vestă.

În turela unui alt Humvee, în spatele unui Mark-19, un lansator de grenadă-mitralieră, caporalul Jim Cavaco arunca proiectile de 40 mm unul după celălalt în ferestrele unei clădiri din care se trăgea în ei. Era greu să tragă precis cu o grenadă Mark 19, dar Cavaco trimitea grenadele perfect, în ferestrele de la etajul doi. Bang!... Bang!... Bang!

— Daaa! Termină-i, Vaco! strigă Spalding din al doilea camion, apoi îl văzu pe prietenul lui prăbuşindu-se în faţă.

Cavaco fusese lovit de un cartuş în partea din spate a capului şi murise instantaneu. Convoiul se opri din nou, iar Spalding sări jos, ca să ajute la scoaterea lui din turelă. Îl cărară în spate, la camionul lui Spalding şi îl urcară înăuntru. Ateriză pe picioarele unui ranger rănit, care urlă de durere.

Volumul de focuri de armă era îngrozitor, şi totuşi somalezii păreau să ţâşnească pe stradă din toate părţile. În Humvee-ul din faţă, Schilling îi privea uimit. „De ce dracu' aleargă pe străzi, când pe aici zboară atâta plumb?" Cei care apăreau, de obicei, trăgeau în ei. Schilling descoperi că, aruncând grenade pe alei, îi împiedica pe trăgători să-şi mai scoată armele. Încerca să economisească muniţie, trăgând numai în somalezii care erau aproape. Când îşi termină muniţia, un ranger rănit din spate îi întinse încărcătoarele din buzunarele lui.

18

În staţia radio se auzi o întrebare plină de speranţă din partea comandamentului, care nu părea să înţeleagă cât de disperată devenise situaţia convoiului.

— Uniform Six Four, *i-aţi lua*t, *pe toii cei de la locul prăbuşirii, terminat?*

— Nu am ajuns încă la ei, răspunse McKnight. *S-a tras mult în noi în timp ce plecam din zonă. Desul de mulţi răniţi, inclusiv eu, terminat.*

— Recepţionat. Vrem să încercaţi să ajungeţi la locul primei prăbuşiri şi să consolidaţi poziţia. După ce îi veţi scoate pe toţi de acolo, vom merge la al doilea elicopter prăbuşit şi vom încerca o extragere, terminat.

Bineînţeles că nici nu se putea pune problema să facă aşa

ceva, dar McKnight nu cedă.

Am înţeles. Puteţi să-mi spuneţi... Avem nevoie de o direcţie, din locul în care ne aflăm, terminat.

La început nu primi nici un răspuns. Reţeaua radio era plină de apeluri legate de prăbuşirea lui Durant. Când reuşi din nou să ia legătura cu comandamentul, lui McKnight i se ceru să raporteze numărul rangerilor din Chalk Four al lui Eversmann, pe care-i luase în convoi. El ignoră cererea.

— Romeo Six Four (Harrell), *aici* Uniform Six Four. *Unde mă aflu, faţă de locul primei prăbuşiri? Cât de departe?*

— Aşteaptă. Vă vedem bine acum... Danny, eşti încă pe drumul principal (drum pavat)?

— Sunt pe drumul de retragere. Mă îndrept spre Naţional Street.

Se pare că Harrell înţelese greşit. El îi dădu instrucţiuni lui McKnight ca şi cum s-ar fi aflat încă pe Hawlwadig Road, în faţa clădirii-ţintă.

— Coteşte spre est. Depăşeşti trei cvartale spre est şi două spre nord. Se vede fum, terminat.

— Înţeles. Din locaţia mea, depăşesc spre est alte trei cvartale şi apoi spre nord, terminat.

— Recepţionat, asta este de pe drumul pavat pe care se află hotelul „Olimpic”, terminat.

Dar McKnight era deja la trei cvartale est de acel drum.

— Sunt pe drumul pavat de la est de hotelul „Olimpic”. Trebuie să întorc pe el şi s-o iau spre nord?

— Negativ. Ei sunt la o distanţă de trei cvartale est, un cvartal nord de clădirea unu (clădirea-ţintă), *terminat.*

19

În penultimul Humvee din convoi, unde Ruiz se lupta să rămână în viaţă, sergentul Burns nu reuşea să ia legătura cu McKnight prin radio, aşa că o luă pe jos spre el. Se temea că, dacă nu-l ducea imediat pe Ruiz la bază, acesta avea să moară. Tocmai era să ajungă în faţă, când un băiat din Delta îl prinse de braţ.

— Eşti rănit, îi spuse acesta.

— Nu-i adevărat.

Burns nu simţise nimic. Omul din Delta băgă mâna în vesta lui

Burns, în spatele umărului drept, şi sergentul simţi un junghi violent de durere.

— Ai probleme cu respiraţia?

— Nu.

— Ceva dureri în piept?

— Mă simt bine, spuse Burns. Nici nu ştiam că am fost lovit.

— Ai grijă.

Burns ajunse la McKnight, care era şi el plin de sânge, şi vorbea la staţie. Aşa că Burns îi spuse sergentului Bob Callagher despre Ruiz. Burns credea că trebuiau să lase un Humvee sau două să se întoarcă rapid la bază cu Ruiz, la fel cum făcuseră mai devreme cu Blackburn. Dar Gallagher ştia că nu-şi putea permite să mai piardă alte vehicule şi forţă de foc. Aproximativ o sută de oameni îi aşteptau încă în jurul locului primei prăbuşiri, şi apoi mai era şi locul unde căzuse al doilea elicopter… Gallagher se mustra deja singur că trimisese trei maşini înapoi cu Blackburn. Ştia că asta însemna o sentinţă la moarte pentru Ruiz, dar îi spuse lui Burns că nu pleca nimeni.

— Trebuie să ajungem la locul prăbuşirii primului elicopter şi să consolidăm poziţia.

Burns porni dezgustat înapoi spre vehiculul lui. Mai avea câţiva paşi, când convoiul porni din nou. Sări în partea din spate a unui Humvee. Era deja plin. Din grămada de rangeri se auzeau gemete. Lângă el, Joyce părea mort, deşi un sanitar se străduia încă să-l ajute. Sergentul Galentine striga:

— Mi-au smuls degetul! M-au împuşcat în deget!

Burns îşi dorea deja să nu se fi aflat în acel Humvee.

Continuară să înainteze spre nord, depăşind vreo nouă cvartale, până la Armed Forces Street, unul dintre principalele drumuri asfaltate din Mogadiscio. Trecuseră de locul prăbuşirii, aflat la numai un cvartal vest, fără să oprească. Elicopterele le spuseseră să cotească la dreapta, dar aleile păreau prea înguste. Dacă se împotmoleau acolo cu camioanele, probabil că ar fi fost ucişi cu toţii. Aşa că merseseră mai departe. Unii oameni din convoi văzuseră Black Hawk-ul căzut la numai un cvartal de ei. Când trecuseră pe lângă el, dar lor nu le spusese nimeni că acela era obiectivul lor. Mulţi dintre cei din vehicule încă credeau că se îndreptau spre bază. Când se apropiară de Armed Forces Street, opriră din nou.

McKnight părea năucit şi copleşit. Sângera la braţ şi gât şi nu era la fel de hotărât ca de obicei. Schilling murmură pentru sine:

— O să ne tot învârtim în cerc până or să ne ucidă pe toţi.

Hotărî să facă el ceva, căci McKnight părea depăşit. Folosind frecvenţa pe care ştia că o foloseau piloţii de pe elicoptere ca să comunice între ei, trecu peste Black Hawk-ul C-2 şi contactă elicopterele de observare care zburau pe orbite, la înălţimea Comunicaţiile de coordonare între aer şi sol erau specialitatea lui Schilling. Le ceru să-l îndrepte spre ţintă. Elicopterele erau dornice să-l ajute. Îi spuseră să cotească spre vest, pe Armed Forces Street, şi apoi să o ia din nou la stânga. McKnight îi dădu permisiunea lui Schilling să o facă şi convoiul porni din nou.

Cotiră la stânga pe Armed Forces Street şi înaintară printre împuşcături pe o distanţă de şapte cvartale, înainte ca Schilling să vadă în faţă rămăşiţele fumegânde ale camionului de cinci tone care luase foc în faţa clădirii-ţintă. Făcuseră un cerc complet. Schilling nu le spusese piloţilor de pe elicopterele de observare la *care* elicopter prăbuşit voia să ajungă. Piloţii vedeau cât de disperată era situaţia în jurul locului prăbuşirii lui Durant, unde bande de somalezi începuseră să încercuiască Black Hawk-ul neprotejat, şi direcţionaseră convoiul acolo. Schilling realiză acest lucru abia când văzu din nou casa-ţintă şi hotelul „Olimpic”.

— Ne îndreptăm spre locul unde a căzut al doilea elicopter, domnule, îi spuse el lui McKnight.

Locotenent-colonelul ştia ce ordine avea şi repetă că trebuiau să înainteze spre locul *primei* prăbuşiri.

Pe reţeaua de comandă, plimbările lor se transformaseră într-o comedie neagră. Problemele erau acum complicate de faptul că fusese trimis un al doilea convoi de la bază, care să încerce o salvare la locul prăbuşirii lui Durant.

— *Danny, cred că ai mers prea mult spre vest, ca să te uiţi la al doilea elicopter căzut. Ai trecut de primul cu patru cvartale spre vest şi cinci cvartale spre sud, terminat.*

— Romeo Six Four (Harrell), *aici* Uniform Six Four (McKnight). *Daţi-mi un viraj corect acum! Viraj corect!*

— Uniform Six Four, *aici* Romeo Six Four… *trebuie să mergi patru cvartale la sud, coteşte spre est. Un fum verde marchează locul la sud. Mergi tot timpul spre sud.*

O voce se auzi pe frecvenţa de comandă, cerând ordine.

— *Nu mai daţi indicaţii… Cred că vorbiţi cu alt convoi!*

— *Aici* Uniform Six Four, *m-aţi adus înapoi în faţa hotelului* "*Olimpic".*

— *… Uniform Six Four.* Aici *Romeo Six Four.* Trebuie să coteşti

la est.

— Aşa că întreg convoiul făcu o întoarcere în U. Tocmai depăşiseră o ambuscadă periculoasă în faţa casei-ţintă, iar acum întorceau, ca să treacă din nou prin ea. Oamenii din vehicule nu mai înţelegeau nimic. Era o nebunie!

Lucrurile se deterioraseră atât de rău, încât în elicopterul C-2 Harrell se gândea să elibereze prizonierii, prada lor, scopul iniţial al misiunii şi al acelui carnagiu. Dădu instrucţiuni unităţilor Delta care mergeau pe jos să se îndrepte spre locul primei prăbuşiri.

— *Imediat ce luaţi legătura cu elementul* Uniform, *aruncaţi toată încărcătura preţioasă şi duceţi toate forţele la locul unde a căzut al doilea elicopter.*

Vocile din diverse elicoptere, care încercau să-l dirijeze pe bietul McKnight, erau marcate de frustrarea întoarcerilor şi cotiturilor lui inutile.

— Uniform Six Four, *aici* Romeo Six Four. *Următoarea la dreapta. Prima la dreapta! Pe alee! Pe alee!*

— *Tocmai au ratat curba.*

— *Ia-o pe următoarea la dreapta,* Uniform.

— *Fii atent, vor intra sub foc puternic.*

— Uniform Six Four, *aici* Romeo Six Four.

— *Opreşte, la naiba! Opreşte!*

— *La dreapta! La dreapta! Se trage în voi! Grăbiţi-vă!*

În acea confuzie teribilă, vedeau tot felul de lucruri ciudate. Trecură pe lângă o femeie care căra două plase cu cumpărături şi mergea calmă prin acel vacarm. Când convoiul se apropie, îşi băgă degetele în urechi şi continuă să meargă. Câteva minute mai târziu, deplasându-se în direcţie opusă, văzură aceeaşi femeie cu degetele în urechi şi plasele atârnându-i pe braţe.

Oraşul îi nimicea, cvartal cu cvartal. Nici un loc nu era sigur, aerul era plin de bucăţi de metal zburătoare. Auzeau zgomotul îngrozitor scos de gloanţele care se înfigeau în carne, auzeau strigătele şi vedeau intestinele oamenilor împrăştiindu-se pe jos, paloarea cenuşie care apărea pe feţele prietenilor lor, şi cei mai buni dintre ei încercau să-şi înfrângă disperarea. Ei erau luptătorii de elită ai Americii şi aveau să moară acolo, copleşiţi numeric, în acel malaxor infernal.

Schilling era uluit şi se simţea oarecum vinovat. Şi el condusese convoiul pe un drum greşit, pentru o vreme. Murmura continuu, pentru sine:

— O să ne învârtim în cerc până o să murim cu toţii, la dracu'!

20

Specialistul Spalding era tot în spatele uşii pasagerului, în primul camion, cu arma scoasă pe fereastră, răsucit pe scaun, aşa încât să poată să ţintească, când văzu tresărind o fulgerare de lumină lângă el. Arăta ca şi cum o rază laser ar fi trecut prin uşă şi s-ar fi oprit pe piciorul lui drept. Un glonţ trecuse prin oţelul uşii şi prin geam, care era lăsat în jos, şi se înfipsese, împreună cu fragmente de sticlă şi oţel, pe o porţiune ce începea de deasupra genunchiului, până la şold. Fusese înjunghiat de o rază de lumină care trecuse prin uşă!

— Ce este, eşti rănit? strigă Maddox.

— Da!

Apoi o altă rază laser trecu prin uşă, de data asta în piciorul stâng. Spalding simţi acum o smucitură, dar nu şi durere. Se aplecă să-şi strângă coapsa dreaptă, şi sângele îi ţâşni printre degete. Era şocat şi uimit. Cum putea să rănească lumina? Nu simţea nici o durere. Nu voia să se uite.

Atunci, Maddox strigă:

— Nu mai văd! Nu mai văd!

Casca şoferului era strâmbă şi ochelarii îi zburaseră în dreptul tâmplelor.

— Pune-ţi ochelarii, tâmpitule! zise Spalding.

Dar Maddox fusese rănit în ceafa. Glonţul îi lovise casca, ceea ce îi salvase viaţa, dar forţa loviturii îl orbise temporar. Camionul mergea fără şofer acum, şi Spalding, cu amândouă picioarele rănite, nu se putea mişca pentru a prinde volanul.

Era imposibil să oprească în mijlocul schimbului de focuri, aşa că tot ce putea face era să-i dea indicaţii lui Maddox, care era în continuare cu mâinile pe volan.

— Stânga! Virează stânga! Acum! Acum!

— Accelerează!

— Încetineşte!

Camionul râcâia pereţii clădirilor. Trecu peste un somalez în cârje.

— Ce a fost asta? întrebă Maddox.

— Nici o problemă. Tocmai am călcat pe cineva.

Şi izbucniră în râs. Nu simţeau nici un fel de milă şi trecuseră pragul fricii. Râdeau amândoi, şi Maddox opri camionul.

Unul dintre băieţii din Delta, sergentul Mike Foreman, sări din partea din spate a camionului, alergă la cabină şi deschise

portiera de pe partea şoferului.

— Dumnezeule! zise el, văzând cabina plină de sânge.

Maddox se trase lângă Spalding, care era acum preocupat de rănile lui. În genunchiul stâng avea o gaură perfect rotundă, dar nu exista nici o rană de ieşire. Glonţul se fragmentase la impactul cu uşa şi sticla, şi numai cămaşa lui îi penetrase genunchiul. Se turtise la contactul cu rotula şi alunecase prin piele, pe partea laterală a încheieturii. Restul glonţului perforase gamba, care sângera. Spalding îşi urcă amândouă picioarele pe bord şi apăsă un bandaj pe ele. Scoase puşca peste marginea ferestrei, schimbă încărcătorul şi, în timp ce Foreman pornea din nou camionul, reîncepu să tragă. Trăgea în tot ce mişca.

Ca să facă loc celor răniţi mai grav din partea din spate a Humvee-ului în care se afla, soldatul Clay Othic, cel care fusese rănit la braţ la începutul luptei, sări jos şi alergă la al doilea camion. Unul dintre oamenii de acolo întinse o mână ca să-l ajute să urce, dar Othic nu putea prinde nimic cu braţul lui rănit. După câteva încercări eşuate, alergă spre cabină, şi specialistul Aaron Hand coborî ca să-l lase să se îngrămădească între el şi şofer, soldatul Richard Kowalewski, un puşti slăbănog şi tăcut din Texas, căruia îi spuneau „Alfabet”, pentru că nu voiau să-i pronunţe numele.

Tânărul era nou în unitate şi foarte tăcut. La câteva minute după ce Othic se urcă lângă el, Kowalewski fu lovit în umăr de un glonţ care-l lipi de spătarul scaunului. Îşi verifică rapid rana şi se îndreptă din nou în spatele volanului.

— Vrei să conduc eu, Alfabet? întrebă Othic.

— Nu, sunt bine.

Othic se chinuia în spaţiul îngust să apese un bandaj pe rana sângerândă de pe umărul şoferului, când fură loviţi de o grenadă RPG. Aceasta veni din stânga, tăie braţul stâng al lui Kowalewski şi îi intră în piept. Nu explodă. Racheta de jumătate de metru lungime se înfipse în pieptul lui Kowalewski, cu coada ieşind pe partea stângă, pe sub braţul lipsă, şi cu vârful îndreptat spre partea dreaptă. Omul era inconştient, dar încă în viaţă.

Camionul, rămas fără şofer, se izbi de cel din faţă, cel în care se aflau prizonierii, cu Foreman, Maddox şi Spalding în cabină. Impactul îl aruncă pe Spalding în portieră şi apoi camionul lui se frecă de un zid.

Othic îşi pierduse cunoştinţa. Se trezi când specialistul Hand îl zgâlţâia, strigându-i să coboare.

— A luat foc! urla Hand.

Cabina era plină de fum, şi Othic vedea coada rachetei strălucind în interiorul lui Alfabet. Grenada înfiptă în pieptul lui nu explodase; dar ceva o aprinsese. Probabil că o grenadă de panică prinsă pe versta lui Kowalewski. Hand sări pe portiera lui. Othic întinse mâna şi îl trase pe Kowalewski, dar hainele pline de sânge ale şoferului se desprinseră de pe pieptul lui străpuns. Othic coborî, împleticindu-se, în stradă şi observă că atât casca lui, cât şi a lui Hand le zburaseră de pe cap. Carabina acestuia era sfărâmată. Începură să se mişte năuciţi. Moartea. Trecuse destul de aproape ca să-l ucidă pe Kowalewski şi să le arunce în sus căştile, dar ei rămăseseră practic neatinşi. Hand nu mai putea să audă cu urechea stângă, dar asta era tot. Cei doi îşi găsiră căştile pe stradă, mai departe – evident, zburaseră pe geam.

Hand găsi şi partea inferioară a braţului lui Kowalewski. O ridică, alergă înapoi la Humvee-ul unde băieţii din Delta îl aşezaseră pe Kowalewski şi o puse în buzunarul de la pantaloni ai omului rănit mortal.

Încă năucit, Othic se căţără într-un Humvee. Când porniră din nou, începu să strângă de pe podea, cu mâna stângă bună, cartuşele pe care băieţii le aruncaseră din arme, când acestea se blocaseră, şi le întinse celor care continuau să tragă.

Multe dintre vehicule rămâneau fără muniţie. Trăseseră mii de cartuşe. Trei dintre cei douăzeci şi patru de prizonieri somalezi erau morţi şi unul era rănit. Părţile din spate ale camioanelor şi Humvee-urilor erau stropite de sânge. Pe podele şi pe pereţii interiori atârnau viscere împrăştiate.

Când grenada RPG îl lovise pe Kowalewski în cabina primului camion, îi forţase pe toţi cei din spate să se oprească. Din cauza zgomotului şi confuziei, nimeni din Humvee-ul conducător al lui McKnight nu observă, aşa că ei înaintară mai departe pe Armed Forces Street, acum cu aproape treizeci de kilometri pe oră. Elicopterele de observare strigau să cotească la dreapta (convoiul trecuse pe lângă locul prăbuşirii a doua oară, de data aceasta la distanţă de un cvartal est de el, căutând în zadar o stradă suficient de largă ca să poată coti la stânga). Când ajunseră pe Armed Forces Street, Schilling constată cu surprindere că acesta era goală. Cotiră la dreapta şi apoi înaintară vreo patruzeci de metri, având de gând să cotească din nou la dreapta, când Schilling văzu pe geamul din dreapta un somalez ieşind dintr-o alee şi îndreptând un tub RPG spre ei.

— RPG! RPG! strigă el.

Mitraliera mare din turela Humvee-ului rămase tăcută. Schilling întoarse capul ca să vadă de ce nu trăgea soldatul Pringler şi îl văzu pe acesta aplecat în spate, ca să ia o lădiţă cu muniţii. Pringler ridică mâinile ca să-şi acopere capul.

— Dă-i drumul! îi strigă Schilling şoferului, soldatul Joe Harosky.

Dar, în loc să iasă în viteză din intersecţie, Harosky coti şi porni direct spre omul cu tubul RPG. Toate acestea se întâmplară în numai câteva secunde. Grenada porni. Schilling văzu coada de fum şi auzi. Vâjâitul ei caracteristic. Grenada se îndrepta spre ei. Schilling îngheţă. Nici măcar nu ridică arma. Grenada trecu exact pe lângă Humvee, la nivelul portierei.

— Înapoi! Înapoi! strigă el.

Schilling trase câteva gloanţe şi Pringler reîncepu să tragă cu mitraliera de calibru 0,50, înainte să iasă de pe alee. Când întoarse capul, îngrijorat să nu lovească vehiculul din spatele lor, descoperi că erau singuri. Harosky intră cu spatele pe Armed Forces Street, unde întoarse şi o luă spre vest. Zăriră restul convoiului acolo unde-l lăsaseră, cu faţa spre nord, chiar înainte de drumul principal.

În clipa aceea, McKnight, care tăcuse de la acea întoarcere în U la hotelul „Olimpic”, păru să-şi revină. Coborî din Humvee şi discută cu sergentul Gallagher, lângă capota vehiculului. Gallagher era furios din cauza stării de confuzie generală. Dar, în timp ce îl înfrunta pe McKnight, fu lovit de un glonţ care-l doborî la pământ. Căzu exact la picioarele lui Schilling. Din braţ îi ţâşnea sânge roşu, strălucitor. Schilling nu mai văzuse niciodată un sânge atât de roşu. Era evident că era arterial. Ţâşnea în jeturi puternice. Apăsă cu degetele şi scoase un bandaj din trusa medicală. Îl pansă pe Gallagher cât de bine putu, băgând tifon în rană şi bandajând strâns. Reuşi. Gallagher se întoarse la vehiculul lui, dar Schilling îi opri arma. Avea nevoie de muniţie.

Se învârteau acum de patruzeci şi cinci de minute. McKnight era hotărât să termine. Aveau în convoi mai mulţi răniţi şi morţi decât erau la locul primei prăbuşiri. Luă legătura cu Harrell.

— Romeo Six Four, *aici* Uniform Six Four. *Avem multe vehicule în imposibilitate de a se deplasa. Mulţi răniţi. Ar fi groaznic de greu să ajungem la locul prăbuşirii elicopterului. Suntem blocaţi.*

Harrell insistă.

— Uniform Six Four, *aici* Romeo Six Four. *Danny. Trebuie să vă întoarceţi la locul primei prăbuşiri. Ştiu că aţi cotit la stânga pe*

Armed Forces Street, care e situaţia voastră acum?

Dar McKnight şi oamenii lui se săturaseră.

— *Aici* Uniform Six Four. *Am multe pierderi, vehiculele merg la jumătate din capacitate. Trebuie să scot răniţii de aici cât mai rapid posibil.*

Nu erau acasă încă.

Începură să înainteze, fiecare îmbărbătat de vestea transmisă până în spate că, în sfârşit, se îndreptau spre bază. Poate că până la urmă unii dintre ei aveau să ajungă acolo în viaţă.

Găsiră Via Lenin, un drum cu patru benzi, cu o bandă pe centru care ducea direct la cercul de trafic K-4 şi la baza lor. Spalding începu să nu-şi mai simtă degetele. Pentru prima dată, se simţi cuprins de panică. Se gândi că intrase în stare de şoc. Văzu un băieţel somalez, de cel mult cinci ani, cu o AK-47 în mâini, trăgând de la şold. Cineva îl împuşcă pe băiat şi picioarele lui zburară prin aer, ca şi cum ar fi alunecat, şi se întinse pe spate. Totul se întâmplă ca într-o secvenţă redată cu încetinitorul într-un film sau ca într-un vis. Şoferul din Delta, Foreman, era un trăgător de excepţie. Avea arma într-o mână şi cu cealaltă ţinea volanul. Spalding îl văzu doborând trei somalezi, fără ca măcar să încetinească. Era impresionant.

— Hei, omule, hai să ne întoarcem, spuse el. Nu mă descurc prea bine.

— Te descurci grozav, spuse Foreman.

Humvee-ul lui John Gay, din SEAL, era acum în frunte. Era găurit de gloanţe, fumega şi încetinea, mergând pe trei cauciucuri. În spate erau opt rangeri răniţi şi muribundul Joyce Wardin, cu picioarele pline de sânge, scoase pe capotă (mai fusese împuşcat o dată în piciorul stâng).

— Scoate-mă de aici! gemea Wardin.

Somalezii plasaseră două bidoane mari de motorină pe drum, la un loc cu frânghii, mobilă şi alte resturi, şi le dăduseră foc. Temându-se că, dacă oprea maşina, aceasta nu avea să mai pornească iar, trecură peste şi prin mormanele arzânde, gata să se răstoarne, dar vehiculul lat şi solid se reechilibră şi continuă să înainteze. Restul coloanei îl urmă.

Era 5:40 p.m. Se băteau pe străzi de mai mult de o oră. Din cei aproximativ şaptezeci şi cinci de oameni din convoi, soldaţi şi prizonieri, aproape jumătate fuseseră loviţi de gloanţe şi schije. Opt erau morţi sau aproape morţi. Când se apropiată de cercul de trafic K-4, se pregătiră sufleteşte pentru o altă ambuscadă

periculoasă.

PARTEA A TREIA
COPLEŞIŢI

1

Foarte multe lucruri se întâmplau în acelaşi timp, şi toate rele. Forţa de Atac Ranger era de două ore într-o misiune care ar fi trebuit să dureze patruzeci de minute. Generalul Garrison şi statul lui major din aerodromul JOC, care priveau şi ascultau pe ecranele TV şi staţiile radio, şi comandanţii, Harrell şi Matthews, din elicopterul Black Hawk C-2, care se învârtea deasupra luptei, ajunseră la concluzia terifiantă că evenimentele scăpaseră de sub control.

Rangerii erau acum mult prea răspândiţi. Locul prăbuşirii lui Durant era în pericol imediat de a fi invadat de inamici. Majoritatea atacatorilor iniţiali – cam o sută şaizeci de băieţi din Delta şi rangeri – erau acum fie răniţi, în convoiul de la sol ce înainta greoi, fie mergeau pe jos, între casa-ţintă şi locul prăbuşirii primului elicopter. Făceau parte din cea mai mare putere militară de pe pământ, dar, până la aducerea unei forţe suplimentare, erau ţintuiţi la sol, luptând pentru viaţa lor pe străzile oraşului, înconjuraţi de mii de somalezi furioşi, bine înarmaţi. Forţele din Divizia 10 Montană, o companie întreagă de o sută cincizeci de oameni, sosiseră la baza forţei de atac şi se aruncaseră în efortul de a ajunge la locul prăbuşirii lui Durant, dar şi ei întâmpinau aceleaşi probleme ca celelalte vehicule, încercând să înainteze prin ambuscadele ucigătoare şi barajele rutiere ce fuseseră ridicate în tot oraşul.

Alte două companii ale Diviziei 10 Montană erau pe drum, iar forţele pakistaneze şi malaieze ale ONU acceptaseră să-şi arunce în luptă tancurile şi transportoarele de personal blindate. Însă formarea acestui convoi de salvare putea să dureze ore întregi şi în curând avea să se întunece.

Oamenii care luptau pe viaţă şi pe moarte în oraş nu ştiau nimic despre tabloul general. Ei nu vedeau decât bătălia din ce în ce mai disperată din colţul lor şi fiecare lupta cu credinţa că salvarea se afla la numai câteva minute depărtare.

Cu puţin timp înainte de prăbuşirea elicopterului lui Durant, singura echipă de salvare aeropurtată coborâse pe coardă în locul în care se prăbuşise primul Black Hawk, aflat la numai câteva blocuri distanţă de clădirea-ţintă. Ei veniseră cu elicopterul Black Hawk *Super Six Eight.* Sergentul tehnician al Forţelor Aeriene Tim Wilkinson stătea între cei doi şefi de echipaj din spate, când o tăbliţă a fost trecută din om în om. Pe ea era scris cu litere negre mari: *„61 doborât”.* Asta însemna că acum era rândul lor.

Făceau exerciţii de luni de zile, fiind un amestec de soldaţi din diverse unităţi şi arme. Wilkinson era unul dintre cei doi paraşutişti din Forţele Aeriene de la bord. Alături de ei, se aflau o echipă de cinci oameni din Delta şi şapte rangeri.

Wilkinson şi ceilalţi băieţi din Forţele Aeriene practicau salvările de urgenţă sub forma unui sport extrem. Sarcina lor primară era să salveze piloţii doborâţi şi, cum nu se ştia unde şi când se prăbuşea un elicopter, în mijlocul oceanului sau în vârful muntelui, într-o tundră îngheţată sau în mijlocul unui oraş aglomerat, motto-ul unităţii lor „Oricând, oriunde” era un motiv de mândrie. Erau antrenaţi să escaladeze vârfuri montane, să cerceteze deşerturi şi să se arunce din avioane la altitudini extrem de mari, dacă era necesar, uneori mult în spatele liniilor inamice, ca să-i găsească pe piloţii răniţi şi pierduţi, să-i îngrijească şi să-i aducă acasă.

Atunci când văzu tăbliţa, Wilkinson deveni imediat dornic să afle mai multe informaţii. Unde se prăbuşise *Six One?* Era în flăcări? Câţi oameni erau la bord? Pentru el, în afară de pericol fizic (în acest caz, acela de a fi împuşcat), salvările reprezentau o provocare mintală. Viaţa unor oameni depindea de cât de bine îşi calcula el paşii. Wilkinson căra doi saci mari, unul cu ustensile medicale şi celălalt cu scule pentru tăierea unui elicopter şi eliberarea oamenilor dinăuntru. Antrenamentul îl învăţase cum să facă faţă stresului şi cum să manevreze acele unelte. Restul era improvizaţie.

Specialistul Rob Phipps, „Phippster”, era cel mai tânăr dintre rangerii de la bord. Avea douăzeci şi doi de ani. Pentru oamenii mai experimentaţi, lupta era o necesitate neplăcută, o parte a meseriei lor. Ei cântăriseră riscurile şi le acceptaseră, din diverse motive. Pentru Phipps, gândul că intra în luptă era pur şi simplu incitant. Pulsul i-o luase la goană şi simţurile lui erau de două ori mai ascuţite. Singurul lucru cu care putea compara acea senzaţie era drogul. Abia dacă mai putea sta liniştit. Era înspăimântat,

excitat şi nervos. Nu mai simţise niciodată aşa ceva.

Ajunseră deasupra Black Hawk-ului lui Wolcott la exact opt minute după ce acesta se prăbuşise. Pilotul Dan Jollata se apropie dinspre nord, trase o rachetă de semnalizare şi apoi se opri la zece metri deasupra străzii. Little Bird-ul care venise ca să-i salveze pe cei doi oameni din Delta răniţi aterizase direct pe Freedom Road, dar Black Hawk-ul era prea mare ca să coboare la sol.

Jollata strigă:

— Un minut.

Oamenii începură să-şi verifice armele, să le încarce şi să transmită de la unul la altul informaţiile oferite de şefii de echipaj şi de cei de la uşi, care puteau să vadă ce se întâmpla dedesubt. Din locul în care se afla, la mijloc, Wilkinson nu putea să vadă nimic. El primea informaţiile de la şeful echipei lui, sergentul-major Scott Fales.

Apoi, Jollata spuse că era vremea, corzile fură împinse jos şi oamenii începură să coboare. Când îi veni rândul, Wilkinson observă că sacii cu echipament, care ar fi trebuit aruncaţi primit jos, erau încă la bord. Aşa că aşteptă, împreună cu Fales, până când ceilalţi eliberară corzile şi apoi împinseră chiar ei sacii. Mai verificară o dată elicopterul, acum gol, şi apoi săriră şi ei.

Acea întârziere îi costă. În cele câteva secunde suplimentare în care ţinu elicopterul pe loc, Jollata simţi o grenadă RPG explodând în partea stângă a aparatului de zbor. Black Hawk-ul se zgâlţâi ca o barcă pe valuri. Jollata începu instinctiv să se înalţe şi să se îndepărteze.

— *Mă retrag. Cred că am fost loviţi,* transmise el prin radio.

Aparatele Little Bird din apropiere îi confirmară imediat acest lucru.

— *Ai fost lovit.*

— *În spatele motoarelor.*

— *Fii atent, scoate fum.*

— *Încă mai avem oameni pe frânghii!* strigă unul dintre şefii de echipaj.

Jollata auzea un şuierat la motorul elicei Acesta fusese găurit în câteva locuri de schije ale exploziei. Elicopterul se legăna dintr-o parte în cealaltă. Instinctul şi antrenamentul îi dictau să se îndepărteze rapid, dar Jollata coborî din nou Black Hawk-ul pentru câteva secunde, necesare ca Wilkinson şi Fales să coboare până la capătul corzilor.

Agăţat pe coardă, Wilkinson auzi explozia deasupra capului,

dar era atât de concentrat să coboare prin norul de praf maroniu, încât nu simţi cum elicopterul se ridicase şi coborâse, şi nu află decât mult mai târziu cum calmul lui Jollata îi salvase viaţa.

— Ar fi bine să aterizezi undeva repede, fu sfătuit Jollata de unul dintre elicopterele de deasupra. *Ai o gaură mare în partea de sus.*

— Toate sistemele sunt normale acum, doar un mic vâjâit în sistemul elicei. Cred că pot ajunge înapoi la aerodrom.

— Iese fum din partea de sus a elicei. Eu zic să cobori în portul nou. Aterizează acum.

— Lăsaţi-l pe Six Eight *să hotărască*, interveni Matthews, din Black Hawk-ul C-2. *Arată bine.*

După ce Wilkinson şi Fales ajunseră la pământ, *Super Six Eight* traversă la mică altitudine oraşul, lăsând în urmă o dâră de fum. Jollata se gândea cu îngrijorare la momentul aterizării. Era ca şi cum ar fi manevrat un camion pe un strat de gheaţă. Black Hawk-ul putea supravieţui fără ulei pentru o vreme, dar pierderea sistemului de răcire însemna că motoarele aveau să ia foc. Căuta un loc deschis, în apropierea portului.

— Văd câmpul. Toate sistemele – normale. Pierd presiunea transmisiei.

Black Hawk-ul încăpăţânat continuă să înainteze. Zburară pe lângă câmpul deschis şi apoi trecură la distanţă foarte mică peste gardul bazei aeroportului. Jollata mai avea de trecut de momentul aterizării. Ştia că elicopterul nu putea să planeze, aşa că îşi avertiză şefii de echipaj din spate să se ţină bine, pentru o aterizare dură. Chemă prin radio echipele de urgenţă de la sol şi apoi izbi elicopterul de pământ, la o viteză de şaizeci de noduri. Îl aşeză direct pe roţi. Izbitura fu destul de puternică, dar Black Hawk-ul rămase în picioare şi intact.

2

Wilkinson auzi pocnetul sec al gloanţelor trecând aproape de el, imediat ce ajunse în stradă. Era cald şi în norul de praf nu putea să vadă nimic. Alergă lângă un zid de pe partea dreaptă a străzii şi aşteptă să se aşeze praful.

Coborâseră pe Freedom Road, un drum larg şi murdar, imediat la est de elicopterul căzut, deşi Wilkinson nu putea încă să-l vadă. Strada largă, pe direcţia nord-sud, era intersectată de alei

înguste, care mergeau de la est la vest. Ştia că *Super Six One* era pe una dintre acestea. Erau case de unul sau două etaje, din piatră cenuşie, acoperite cu tablă, majoritatea construite în jurul unor curţi interioare mici. Unele dintre zidurile exterioare erau din mortar moale şi fuseseră vopsite, deşi toate erau pătate de nisipul portocaliu de pe străzi. Majoritatea zidurilor erau inegale. Chiar şi cele făcute din cărămizi erau atât de prost tencuite, încât păreau grămezi stivuite în grabă. Erau copaci mici în interiorul curţilor şi unii chiar şi pe stradă.

Văzu o parte din echipa lui pe partea cealaltă a drumului, pe o alee îngustă. Sacii de echipament şi corzile de coborâre erau încă în mijlocul lui Freedom Road. Alături, era o bucată lungă din elicea zdrobită a lui *Super Six One.* La impact, bucăţi din elice fuseseră aruncate la mare depărtare. Wilkinson traversă în fugă drumul, auzind în continuare pocnetele puternice ale gloanţelor în jurul lui, şi ridică cei doi saci. Când coti pe o alee, văzu epava. Fu uimit de mărimea ei. Erau obişnuiţi să vadă elicopterele Black Hawk în aer şi pe pistele spaţioase. Pe acea alee îngustă avea un aspect tragic, ca o balenă ucisă cu harponul, eşuată pe plajă. Lonjeronul de la coadă, în formă de T, era răsucit şi încovoiat. Aşa, pe o parte, elicopterul avea cam trei metri lungime. În partea din faţă, sub uşa carlingii, era un desen rudimentar al unui indian cu nas coroiat şi cu o pană în cap, şi cuvintele „Sitting Bull”. Wilkinson îşi aminti că pilotul lui *Six One* fusese „Bull” Briley.

Se întâmplaseră deja multe. Rangerii şi oamenii din Delta din echipa de salvare, inclusiv primul grup din Chalk Two care alergase acolo de la clădirea-ţintă, formaseră un perimetru mic, practic păzind aleea în faţa şi în spatele elicopterului doborât. Botul acestuia era îndreptat spre est. Pe stradă, erau câţiva somalezi morţi. Oamenii, deseori femei şi copii, fugiseră să-şi ia armele.

Sergentul Fales era în partea din faţă a epavei, când simţi o smucitură în piciorul stâng. Apoi veni durerea. Ca şi cum un vătrai încins îi fusese înfipt prin muşchiul gleznei. Fales, un bărbat solid şi cu faţă mare, care luptase în Panama şi în războiul din Golf, simţi furie, odată cu durerea. Era acolo după luni, ani de antrenament pentru un astfel de moment, şi, în mai puţin de trei minute după ce coborâse la sol, fusese împuşcat. Cum să-şi facă treaba, să conducă salvarea, cu o gaură mare şi plină de sânge în picior?

Se retrase ţopăind din faţa elicopterului, cu o strâmbătură de

dezamăgire pe faţă. Wilkinson ajunse acolo când Fales era la coada elicopterului, sergentul Delta clasa întâi Bob Mabry ţinându-l de braţ.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Wilkinson.

— Am fost împuşcat.

— Cum?

— Împuşcat. Un şobolan nemernic m-a împuşcat.

Fales şi Mabry se ghemuiră în groapa pe care elicopterul prăbuşit o crease în zidul sudic al aleii. Mabry îi tăie pantalonii şi văzu că glonţul trecuse prin muşchiul gleznei şi ieşise prin partea din faţă a piciorului. Se părea că oasele nu erau rupte. După cum arăta, ar fi trebuit să doară cumplit, dar, în afară de acea durere năprasnică din clipa în care fusese rănit, Fales nu mai simţea nimic. Anestezicul fricii şi adrenalinei. Mabry îndesă ţesuturile muşchiului înapoi în gaură, adăugă nişte pansament şi apoi aplică un bandaj elastic. Se târâră amândoi înapoi în alee şi se adăpostiră în spaţiul mic din spatele corpului elicopterului, creat de lonjeronul încovoiat de la coadă.

Rănirea partenerului îl făcu pe Wilkinson să simtă cât de imperios era să se grăbească. Crezuse că va avea câteva minute la dispoziţie, înainte să înceapă problemele. De obicei, dura zece sau douăzeci de minute, înainte ca un grup de somalezi să se adune în jurul unei acţiuni de pe stradă. Era clar că de data aceasta era altfel. Viteza era importantă. La începutul acţiunii, li se spusese că grupul principal al forţei de asalt avea să se deplaseze de la casa-ţintă, în vehicule, la locul prăbuşirii, aşa că se aştepta ca să apară în orice clipă. Ei trebuiau să preia morţii şi răniţii din elicopter, să execute procedurile de prim-ajutor necesare şi apoi să-i urce pe tărgi, înainte de apariţia convoiului. Iar, acum, îl pierduse pe comandantul echipei lui.

Wilkinson merse în faţa elicopterului. Un lunetist Delta, sergentul clasa întâi James McMahon, care fusese în *Super Six One* când acesta se prăbuşise, era deja pe elicopter şi îl trăgea afară pe Bull Briley. Faţa lui McMahon era tăiată rău şi umflată, şi devenise deja vineţie. Briley era mort. În momentul impactului, ceva îi făcuse o tăietură adâncă în cap, intrând prin bărbie. Se putea ajunge relativ uşor la el, pentru că se afla pe scaunul drept, care era acum pe partea de sus. Wilkinson îl ajută pe McMahon să-l tragă pe Briley afară şi apoi să coboare corpul pe pământ. McMahon urcă din nou în carlingă şi îl examină pe Elvis.

— E mort, îi zise el lui Wilkinson.

PJ-ul simţi nevoia să vadă cu ochii lui. Îi spuse lui McMahon să

se ducă să-şi trateze faţa, după care urcă în elicopter.

Înăuntru era o linişte ireală. Nu fusese nici un foc şi nici fum. Wilkinson fu surprins de cât de intact părea totul. Tot ce nu fusese legat de ceva căzuse pe partea stângă, care era acum la pământ. Se simţea un miros uşor de combustibil şi lichide picurau din mai multe locuri. Trecu un deget printr-un astfel de fluid, după care îl mirosi şi îl gustă. Nu era combustibil. Era probabil lichid hidraulic.

Observă toate acestea suspendat cu capul în jos pe uşa dreaptă a carlingii. Se aplecă şi palpă gâtul lui Wolcott, în căutarea pulsului: era mort. Amândoi piloţii suportaseră forţa impactului, iar Wolcott, care era pe latura ce lovise pământul, cea mai mare parte a acestuia. Toată partea din faţă a elicopterului se încovoiase peste el, de la talie în jos. Era încă pe scaunul lui, capul şi pieptul erau intacte, dar restul corpului era strivit sub tabloul cu instrumente. Wilkinson încercă să bage mâna între tablou şi picioarele pilotului, dar nu avu loc. Coborî apoi complet în carlingă şi se târî în spatele scaunului pilotului, să vadă dacă putea să-l tragă în spate sau să-l încline, ca să-l poată trage pe Wolcott afară pe acolo, dar nici acea variantă nu părea să aibă şanse de reuşită. Ieşi afară şi se lăsă pe burtă pe pământ. Săpă să vadă dacă avea vreo şansă să creeze o deschidere pe partea inferioară a epavei, prin care să poată fi extras corpul lui Elvis. Dar Black Hawk-ul greu se înfipsese adânc în sol. Aveau să aibă probleme mari ca să-l scoată de acolo.

3

Cu puţin timp înainte ca alţi rangeri să coboare pe frânghii lângă elicopterul prăbuşit, Abdiaziz Ali Aden ţâşnise de sub Volkswagen-ul verde. Slăbuţul adolescent somalez, cu capul acoperit de un păr des şi răvăşit, văzuse elicopterul agăţând acoperişul casei lui înainte să cadă pe alee. El îşi ajutase familia să ajungă într-un loc sigur, apoi se întorsese să protejeze casa de hoţi, dar se trezise în mijlocul unei bătălii.

Îl văzu pe unul dintre americanii care coborâseră pe frânghie ridicând carabina M-16 a unui om pe care tocmai îl împuşcase. Când soldatul porni spre el, Aden intră în panică. Sări de sub maşină şi alergă înapoi în casa lui, trântind uşa în spate. Se îndreptă apoi spre magazia mică din faţă, care avea două

ferestre, una ce dădea spre aleea unde era elicopterul, cealaltă cu vedere spre Freedom Road, unde coborau rangerii abia sosiţi. Intersecţia şi alee era plină de soldaţi americani, iar împuşcăturile erau puternice, constante şi tot mai dese. Zidurile casei lui erau din piatră dură, aşa că era într-un loc sigur şi total închis.

Aden îi văzu pe americani intrând şi ieşind grăbiţi din elicopterul prăbuşit. Scoaseră un pilot şi îl cărară la coada aparatului de zbor.

Pilotul avea o tăietură adâncă şi urâtă pe faţa ireal de albă şi era în mod clar mort. Doi dintre rangeri plasară o armă mare pe Fiat-ul de vizavi, ceea ce lui Aden i se păru amuzant. Transformaseră maşina micuţă într-un gen de dispozitiv tehnic. Alt soldat se târî direct în groapa de gunoi. Familia lui Aden şi vecinii lor aruncau gunoiul prin nişte găuri sau şanţuri săpate în stradă, lângă casă. Când erau pline, îl ardeau. Soldatul acela se băgă singur în gunoi, aşa încât numai capul şi puşca ieşeau din resturi. Apoi începu să tragă, fără oprire.

4

Sergentul clasa întâi Al Lamb era recunoscător pentru acea groapă. Nu-i păsa ce era în ea. Se trăgea în ei din toate direcţiile şi nu prea aveai unde să te ascunzi. Ţevile carabinelor AK-47 ale somalezilor apăreau peste coama zidurilor. Lamb mersese la capătul aleii, lângă botul elicopterului, împreună cu un operator Delta, sergentul ranger Mark Belda şi tânărul specialist Rob Phipps.

Phipps coborâse pe coardă pe stradă, împreună cu specialistul John Belman, şi amândoi dărâmaseră imediat o uşă, ca să se ascundă. Năvăliseră peste o femeie cu turban şi o rochie în pătrăţele roşii, care avea un dinte lipsă în partea din faţă. Aceasta urlă. Phipps văzu cinci sau şase copii mici ascunzându-se sub un pat. Femeia căzu în genunchi şi îşi ridică mâinile în sus, rugându-i prin cuvinte pe care nu le înţelegeau. Rangerii ieşiră cu spatele pe uşă şi apoi alergară pe alee, unde văzuseră coada elicopterului. Lângă ea stătea în picioare sergentul McMahon, care strigă la ei, cu faţa lui zgâriată şi umflată:

— Douăsprezece! Douăsprezece!

Ceea ce însemna că aveau nevoie de mai multă protecţie în

poziţia de la ora douăsprezece.

Phipps îşi fixă postul de tragere lângă zidul de piatră alături de care căzuse elicopterul. La vreo şase metri în faţă, era o intersecţie mică, unde aleea lor se întâlnea cu o altă alee nisipoasă. În cele două colţuri opuse erau pereţi de piatră şi, în spatele lor, pâlcuri de copaci. Exact lângă el era un cactus mare, care ieşea de sub elicopter până la jumătatea colţului. Cactusul şi elicopterul îi protejau poziţia de orice se afla în preajmă lui. Rămase departe de colţ. Ca să nu ofere o ţintă celor de pe cealaltă alee. La început, era singur acolo. Deveni nervos, aşa că îl chemă pe sergentul Lamb prin staţie şi ceru ajutor. Sergentul de stat-major Steven Lycopolus se apropie şi se ghemui pe partea opusă a aleii, chiar dincolo de gaura pe care Black Hawk-ul o crease în peretele sudic. Spatele lui era protejat de o grămadă de pietre şi mortar căzute din zidul dărâmat. În principal, ei doi încercau să lichideze luptătorii somalezi din est, care trăgeau în mod constant în direcţia aleii, şi să-i împiedice să se apropie din acea direcţie. Nu dură prea mult înainte ca unul să încerce asta. Un bărbat, într-o cămaşă de bumbac albă, descheiată, cu pantaloni largi şi sandale, apăru strecurându-se pe alee exact spre ei, cu o AK în mâini, mergând ghemuit, cu arma în faţă. Phipps îl împuşcă şi omul căzu într-o parte, pe alee. Apoi, un altul alergă ca să-i ia arma. Phipps îl împuşcă. Apoi alergă altul. Phipps îl împuşcă şi pe acesta. Atunci, Lamb, Belda şi specialistul Gregg Gould veniră să li se alăture lui Phipps şi Lycopolus. Belda veni pe partea pe care se afla Phipps, Gould trecu pe partea lui Lycopolus, iar Lamb intră în gaură.

Rangerii din Chalk Two care sosiseră primii acolo apărau poziţia de la ora şase. Se răspândiseră aşa încât să ocupe toate cele patru colţuri din intersecţia mare de la vest de elicopter. Cei cinci oameni din poziţia de la ora douăsprezece se adăpostiseră cât de bine puteau, acoperind intersecţia spre est. Lamb considera că, dacă şi-ar fi deplasat oamenii în partea cealaltă a intersecţiei, ar fi stricat perimetrul şi ar fi riscat să fie separaţi unii de ceilalţi.

Se părea că majoritatea focurilor de armă trase împotriva lor veneau dinspre pâlcul de copaci aflaţi la douăzeci de metri depărtare, în spatele unui zid înalt, din colţul sud-estic al intersecţiei. Gloanţele muşcau din zid şi pământ în jurul lui Phipps şi acesta le auzea înfigându-se în metalul epavei.

Lycopolus şi Gould erau cei mai apropiaţi de zid şi, la ordinul lui Lamb, începură să arunce grenade peste el. Acestea

explodară pe rând, dar împuşcăturile continuară. Aşa că Belda aprinse copacii cu mitraliera SAW, în timp ce Phipps îi pasa grenade lui Lycopolus. Şi acestea explodară, dar tot fără efect. Aşa că Belda îi dădu şi grenadele sale lui Lycopolus. Sergentul de stat-major o aruncă pe prima, care explodă, apoi pe a doua. De data aceasta, nu urmă nici o explozie. În schimb, câteva secunde mai târziu, aceeaşi grenadă zbură peste zid spre ei. Fie Lycopolus uitase să scoată cuiul de siguranţă, fie grenada lui fusese un rateu, fie somalezii de dincolo de zid avuseseră şi ei o grenadă americană.

Phipps se aruncă în faţă, în timp ce mai multe voci strigară:

— Grenadă!

Explozia supse parcă tot aerul din jurul lui. Simţea că luase foc şi urechile îi ţiuiau, iar gura îi era plină de un gust metalic amărui. După stingerea exploziei, simţi arsuri groaznice în picioare şi pe spate. Avea faţa neagră şi începuse să se umfle, iar ochii i se închideau. Când începu să-şi revină, Phipps ridică încet capul şi se uită peste umăr. Gould fusese rănit şi el şi sângera în dreptul feselor. Un somalez alergă pe drum şi luă carabina AK de pe grămada de morţi şi răniţi pe care-i împuşcase rangerul mai devreme. Omul tocmai ochea, când unul dintre băieţii din Delta din gaura din perete îl doborî cu o rafală rapidă. Capul omului se desfăcu în două.

Operatorul îi făcu semn lui Phipps, strigând:

— Vino aici! Vino!

Phipps încercă să se ridice, dar piciorul stâng cedă. Încercă din nou şi căzu iar.

— Haide! strigă omul din Delta.

Phipps începu să se târască. Arsurile erau şi mai dureroase acum, iar piciorul stâng nu-i funcţiona normal. Când ajunse suficient de aproape, omul din Delta îl prins de subsuori şi îl trase înăuntru.

Phipps era speriat.

— Iisuse! Sunt rănit! Am fost împuşcat!

— Ai dreptate, încercă să-l calmeze băiatul din Delta. Ai dreptate!

Îi rupse pantalonii şi îl bandajă.

Vântul nu mai sufla în pânzele lui Phipps. Era scos din luptă.

5

La aproximativ un kilometru şi jumătate sud-vest, piloţii Mike Goffena şi Jim Yacone se învârteau îngrijoraţi pe deasupra elicopterului doborât al lui Durant. Oamenii din *Super Six Four* avuseseră noroc. Cea mai mare zonă din acea parte a oraşului era formată din case de piatră, structuri tari, dar în locul în care se prăbuşiseră Durant şi copilotul lui, Ray Frank, erau doar colibe şubrede şi acoperite cu tablă, nimic suficient de tare ca să răstoarne elicopterul. Aparatul de zbor fusese construit cu absorbante de şoc, pentru a rezista unui impact foarte puternic, atâta timp cât ateriza în poziţie verticală, aşa cum făcuse Black Hawk-ul.

Din alte puncte de vedere, nu fuseseră la fel de norocoşi. Singura echipă CSAR coborâse deja pe frânghie la locul prăbuşirii lui Wolcott. Nimeni nu anticipase că se vor prăbuşi două elicoptere Durant, copilotul lui, Ray Frank, şi echipajul lor trebuiau să fie salvaţi de forţele de la sol, ceea ce însemna că aveau în faţă o aşteptare plină de riscuri. De sus, Goffena şi Yacone vedeau deja somalezi răspândindu-se pe alei şi cărări şi îndreptându-se spre elicopterul căzut.

Fusese chemat în ajutor un pluton din QRF. Sub comanda colonelului Bill David, o sută cincizeci de soldaţi în camioane şi o duzină de Humvee-uri se îndreptau spre Baza Rangers, pe o rută ocolitoare, care îi ducea pe la periferia oraşului. Nimeni nu ştia exact cum să găsească locul unde căzuse elicopterul lui Durant. Pe ecranele de la JOC se vedea totul clar, dar imaginea nu le spunea exact unde se afla. Aşa încât, în loc să aştepte sosirea QRF-ului, Garrison ordonă ca la bază să se formeze un alt convoi de urgenţă, cu forţele care se puteau aduna. Acesta avea să fie condus de rangerii şi oamenii din Delta care-l evacuaseră pe Blackburn, şi lor urmau să li se alăture zeci de oameni din personalul auxiliar – armurieri, bucătari, oameni care se ocupau de muniţie şi specialişti în comunicaţii, inclusiv un controlor de trafic aerian din Forţele Aeriene – care se oferiseră voluntari să intre în luptă.

Când acest convoi de urgenţă plecă de la bază, piloţii de deasupra elicopterului lui Durant estimară că ajutorul nu avea să ajungă suficient de repede pentru echipajul lui *Super Six Four.* Mai erau numai câteva minute înainte ca aceştia să fie asaltaţi de o mulţime de somalezi violenţi şi furioşi.

Două aparate Little Bird şi Black Hawk-ul lui Goffena, *Super Six Two*, încercau să ţină mulţimea la distanţă. În *Six Two,* pe lângă cei doi şefi de echipaj, mai erau trei băieţi din Delta, lunetiştii sergent clasa întâi Randy Shughart, sergent-major Gary Gordon şi sergent clasa întâi Brad Hallings. Cum somalezii se apropiau, operatorii Delta spuseră piloţilor că ei ar fi fost mai eficienţi la sol. Totodată, puteau ţine piept mulţimii până sosea ajutorul. Goffena ceru permisiunea să-i lase la sol.

— Hei, aşteptaţi, nici măcar nu ştim dacă mai este cineva în viaţă acolo, răspunse colonelul Matthews, comandantul aerian, care se afla împreună cu Harrell în elicopterul C-2.

Neavând nici un semn din partea echipajului prin staţia radio, Goffena execută o trecere la mică înălţime şi îl zări pe Durant stând în carlingă şi împingând o bucată subţire de tablă care i se încovoiase în jurul picioarelor. Deci, el era în viaţă. Yacone îl văzu pe Ray Frank mişcându-se, iar Goffena zbură suficient de aproape ca să recunoască expresia de frustrare de pe faţa prietenului lui. Frank mai fusese implicat într-o zdrobire a elicei din coadă, identică, cu şapte ani înainte, într-o misiune de antrenament. Mai mulţi oameni din elicopterul lui muriseră atunci. Îşi rupsese piciorul şi îşi fracturase coloana vertebrală. Pentru Goffena, expresia de pe faţa prietenului lui însemna: „Rahat, nu-mi vine să cred că mi se întâmplă din nou asta!”, în partea din spate a aparatului de zbor se vedea, de asemenea, ceva mişcând, ceea ce însemna că fie Bill Cleveland, fie Tommy Field supravieţuiseră, poate chiar amândoi.

Goffena îi spuse lui Matthews că existau supravieţuitori. Colonelul îi transmise să aştepte.

Aşa că Shughart, Gordon, Hallings şi şefii de echipaj din *Super Six Two* făceau tot ce puteau din aer. Aveau o mulţime de ţinte. Se părea că, mai ales, trăgătorii cu tuburi RPG fuseseră îmbătaţi de succes. Când Goffena coborî la mică înălţime, suflul de aer produs de elicele lui împinse efectiv mulţimea înapoi. La retragerea mulţimii, oamenii cu tuburi RPG, care păreau hotărâţi să-şi păstreze poziţia, rămaseră expuşi, devenind astfel ţinte uşoare pentru lunetişti. Problema era că, după ce aceştia îi doborau, aveau să vină alţii să le ia armele.

Goffena mai observă că, de fiecare dată când cobora la mică înălţime, se trăgea tot mai mult în el. El şi Yacone auzeau cum gloanţele se izbeau de pereţii de metal ai elicopterului. Din când în când, vedeau în faţă câte un arc strălucitor, când gloanţele ricoşau din palele elicei şi scânteile formau un arc luminos în faţa

carlingii. Goffena începu să zboare mai repede şi să stea la sud de locul unde se prăbuşise elicopterul, într-o zonă în care focul nu părea la fel de intens. Dar şi asta era riscant. Recunoscu repede în sud un cartier numit „Villa Somalia”, despre care se ştia că avea un număr mare de oameni ai lui Aidid.

Cerură ajutor imediat, prin staţie.

— Alpha Five One (Matthews), *aici* Super Six Two (Goffena), *avem nevoie de mai mulţi prieteni care să protejeze locul prăbuşirii elicopterului numărul doi.*

Li se spuse în mod repetat că salvarea era iminentă.

Unul dintre piloţii de pe Little Bird raportă:

— Trebuie să aducem nişte băieţi de la sol aici. Altfel nu vom reuşi să-i ţinem la distanţă. La bordul elicopterului nu au rămas destui oameni ca să o facă.

— Recepţionat, aşteptaţi, ne ocupăm de asta... OK. Aici este Aclam Six Four (Garrison), *avem un element ranger mic care pleacă de aici într-un minut, îndreptându-se spre locul celei de a doua prăbuşiri. Cineva trebuie să-i îndrume într-acolo.*

6

Dale Sizemore înnebunise ascultând schimburile de mesaje de pe reţeaua radio. Aceia erau fraţii lui, camarazi rangeri, ţintuiţi la pământ şi asaltaţi de inamici. Auzea strigăte de durere şi teamă. Aceasta era bătălia cea mare pentru care se pregătiseră toţi aceşti ani, iar el stătea lângă staţia radio, cu un blestemat de gips la braţ!

Cu câteva zile înainte, Sizemore se lovise la cot, în hangar. Ofiţerii din Forţa de Atac îi provocaseră pe subofiţeri la un meci de volei, dar, înainte de întrecere, subalternii îi prinseseră prin ambuscadă pe comandanţii lor şi îi legaseră de tărgi cu cătuşe şi bandă adezivă. Apoi îi căraseră pe terenul de volei şi turnaseră apă pe ei, umilindu-i în diverse moduri. Nu toţi ofiţerii acceptaseră asta liniştiţi. Comandantul Rangers, căpitanul Steele, se luptase aşa cum te aşteptai de la un fost membru al echipei de fotbal din Georgia, şi câţiva dintre ofiţerii din Delta fuseseră chiar şi mai greu de doborât. Sizemore fusese primul care-l lovise pe Harrell, locotenent-colonelul din Delta, şi avusese impresia că se lovise de o stâncă. Sizemore era un puşti musculos şi solid, şi făcuse lupte în şcoală, dar Harrell îl aruncase

pe ciment ca pe o cârpă. În cădere, se lovise zdravăn la cot, dar nu dăduse atenţie, împreună cu alţi cinci rangeri, reuşise în cele din urmă să-l lege pe Harrell. A doua zi, într-un zbor cu elicopterul deasupra oraşului, Sizemore se frecase din nou cu cotul de ceva şi observase că acesta era sensibil şi se umflase. Vineri, cu două zile înaintea raidului, se trezise cu cotul atât de umflat şi cu dureri atât de mari, încât nu mai reuşise să doarmă. Înghiţise patru calmante şi moţăise restul nopţii în şezut. În zori, se dusese la spital la fosta Ambasadă a SUA, unde doctorii spuseseră că era destul de grav şi îi făcuseră o incizie de zece centimetri ca să-i scoată apa din încheietură. Apoi îl cususeră, îi puseseră un gips şi îi spuseseră că luni avea să zboare acasă, la Ft. Benning.

Sizemore fusese distrus. Rămăsese singur în patul de spital, uitându-se pe fereastră la dimineaţa strălucitoare africană, uimit de cât de mult avea să-i lipsească acel loc. Aceea era adevărata lui zonă de luptă şi o iubea. Camarazii rangeri erau familia lui.

Sizemore vorbise cu doctoral să-l lase să se întoarcă la hangar, să-şi petreacă ultima zi alături de unitate, şi tocmai îşi împacheta echipamentul la spital, pentru drumul cu elicopterul până la bază, când fură aduşi doi oameni care tocmai fuseseră răniţi într-un Humvee în oraş, de o mină controlată de la distanţă. Erau un tip din Divizia 10 Montană, care se simţea destul de bine, şi un translator somalezo-american, care fusese rupt în două. De la talie în jos nu mai avea nimic.

Sizemore nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Unul dintre braţele omului era răsucit lângă targă, legându-se, ataşat de trunchi printr-o halcă de carne. Cine erau acei oameni? Ce-i făcea să creadă că puteau face aşa ceva nepedepsiţi?

Când se întorsese la hangar, băieţii se pregăteau de misiune. Sizemore era negru de frustrare şi dezamăgire. Toţi spuneau că era posibil să fie o luptă încinsă. Dacă aveau dreptate? Venise până acolo ca să lipsească tocmai de la aşa ceva? În locul lui, era trimis specialistul Stebbins, funcţionarul companiei din camera de instruire. Stebbins! Lui Sizemore nu-i venea să creadă ce ghinion avea.

Chiar şi sergentul Lorenzo Ruiz, boxerul, era neliniştit. De obicei, nimic nu reuşea să-l deranjeze pe Lo.

— Am o presimţire urâtă, Dale, îi spuse acesta.

— Taci din gură, Lo, replică Sizemore. O să te întorci aici în câteva minute…

Dar acum, Ruiz era acolo, cu restul băieţilor, înfruntând un

adevărat iad – Sizemore nu ştia, dar prietenul lui fusese deja rănit mortal. Se întrebă unde era acum Ruiz, cum se descurcau Goodale şi Nelson. Era îngrijorat pentru Stebbins. Iisuse, Stebby era omul care le făcea cafeaua! El, poate cel mai bun trăgător cu o SAW din unitate, era în hangar, iar funcţionarul companiei lupta în locul lui. Sizemore stătea lipit de staţia radio, în faţa JOC-ului, împreună cu alţi băieţi care fuseseră lăsaţi la bază pentru că plecaseră să aducă apă cu puţin timp înainte de misiune. Acest grup îşi parcase Humvee-urile într-un semicerc în faţa porţilor deschise ale hangarului, gata de plecare, dacă era nevoie.

Ascultarea sunetelor oribile din staţie avea un efect diferit asupra specialistului Steve Anderson. Îl speria. Anderson vrusese atât de mult să fie soldat, încât minţise la înrolare, ascunzând faptul că avea astm. Îşi purta inhalatorul cu el peste tot. În prima zi a antrenamentului de bază, fuseseră avertizaţi că orice fel de medicament era considerat marfa de contrabandă şi cine era prins cu aşa ceva era într-un rahat mare şi mirositor. Anderson intrase în panică şi îşi aruncase inhalatorul, iar apoi suferise un atac de astm atât de teribil, încât trei sau patru zile mai târziu fusese nevoit să mărturisească totul şi fusese trimis la spital, în ziua următoare, sergentul îi spusese lui Sizemore şi celorlalţi din pluton că Anderson murise.

O lună mai târziu, la şcoala de paraşutism, Sizemore zărise o fantomă înaltă şi slăbănoagă, în serviciu de gardă. Se dusese la el şi se frecase la ochi, nevenindu-i să creadă. Anderson nu numai că supravieţuise atacului de astm, dar cineva din lanţul de comandă admirase hotărârea lui suficient de mult ca să-l lase să rămână în unitate şi să-şi păstreze inhalatorul.

Acum însă, pus în faţa unei astfel de bătălii încrâncenate, Anderson era copleşit de panică. Toţi vorbeau de două ori mai mult decât de obicei, ca şi cum simţeau nevoia să ţină legătura între ei, ca şi cum staţiile. Radio erau o plasă care-i oprea să cadă. Anderson îşi simţea stomacul în gât şi era acoperit de o sudoare rece. „Trebuie să mă duc şi eu acolo?” Până la acea misiune, nimeni nu fusese rănit serios. De câte ori răsuna megafonul: „Pregătiţi-vă!”, el îşi spunea întotdeauna: „Grozav, acţiune”. La fel ca toţi ceilalţi. Dar nu şi acum.

Groaza apăru în clipa în care convoiul de trei Humvee-uri al sergentului Struecker intră în viteză în bază, plin de urme de gloanţe, şi doctorii ridicară corpul zdrobit al soldatului Blackburn, rangerul care căzuse din elicopter în stradă. Specialistul Brad

Thomas coborî dintr-un Humvee, cu ochii roşii. Îl văzu pe Anderson şi spuse icnit:

— Pilla e mort.

Thomas plângea şi Anderson simţi că voia să facă acelaşi lucru. Teama era palpabilă. Anderson era bucuros că era într-un loc sigur. Îi era ruşine de sine, dar asta simţea.

Nu era singurul. La câteva clipe după ce-i descărcară pe Pilla şi Blackburn, rangerii primiră ordin să se întoarcă. Un al doilea Black Hawk, cel al lui Durant, se prăbuşise şi era în pericol să fie invadat. Prin staţia radio aflară că un alt camarad al lor, Casey Joyce, era mort şi el. Mace şi oamenii din SEAL care ajutaseră la aducerea lui Blackburn acasă îşi luaseră deja armele şi erau pregătiţi să se întoarcă. Anderson nu văzu nici o ezitare, la nici unul dintre ei. Dar rangerii mai tineri, toţi, până la unul, păreau zdruncinaţi.

Lui Brad Thomas nu-i venea să creadă. Văzuse cum fusese ucis prietenul lui, Pilla. Şi tot timpul cursei nebuneşti de întoarcere la bază crezuse că nu va reuşi să rămână în viaţă. Când ajunsese, fusese străbătut de un val enorm de uşurare. Crezuse că misiunea se terminase. Lucrurile mergeau prost şi restul băieţilor aveau să ajungă şi ei în câteva minute.

Dar atunci se apropie Struecker şi le spuse oamenilor să înceapă să-şi încarce din nou armele. Se întorceau acolo. Lui Thomas nu-i venea să creadă.

Cum era posibil să se întoarcă acolo? Abia scăpaseră cu viaţă. Tot oraşul acela blestemat încerca să-i ucidă!

Struecker îşi simţea şi el inima grea. Se trăsese puternic în vehiculele lui. Partea din spate a Humvee-ului lui era plină de sângele şi creierii lui Pilla. Oamenii lui începuseră să dea înapoi.

Mace, luptătorul din Delta, îl trase deoparte.

— Ascultă, sergent. Trebuie să-ţi cureţi maşina. Dacă nu o faci, toţi băieţii tăi vor fi şi mai afectaţi.

Struecker se duse la echipa lui.

— Băieţi, nu trebuie să faceţi asta, dacă nu vreţi. O fac singur, dacă e nevoie. Dar trebuie să curăţăm Humvee-ul acum, pentru că ne întoarcem acolo imediat. Toţi ceilalţi, duceţi-vă să vă luaţi nişte muniţie.

Apoi, Struecker îl întrebă pe mitraliorul armei de 0,50:

— Vrei să mă ajuţi la curăţat? Nu eşti obligat să o faci.

Aduseră împreună nişte găleţi cu apă şi, cu ajutorul bureţilor, spălară sângele şi creierii de pe jos, apoi frecară interiorul maşinii.

Sizemore văzu toate acestea şi se simţea nebun de mânie.

— Merg cu voi, băieţi, spuse el.

— Nu poţi, eşti rănit, zise sergentul Raleigh Cash, care fusese la comanda echipei ce fusese după apă.

Sizemore nu comentă. Alergă înapoi în hangar, îşi puse pantalonii şi o cămaşă, şi luă tot echipamentul pe care-l găsi. O vestă antiglonţ care era cu trei numere mai mari şi o cască ce i se învârtea în jurul capului. Îşi luă arma SAW şi îndesă muniţie în buzunare, după care se întoarse în fugă la convoi, cu cizmele descheiate şi cămaşa fluturând. Se urcă în Humvee-ul lui Cash, spunând:

— Merg şi eu.

— Nu poţi merge acolo cu gipsul acela pe braţ.

— Atunci îl sept.

Sizemore alergă înapoi la hangar, găsi o pereche de foarfeci, cu care tăie cusăturile, şi aruncă gipsul. Apoi îşi ocupă din nou locul din vehicul.

Cash clătină din cap.

Anderson admiră hotărârea lui Sizemore şi se simţi şi mai ruşinat de ezitările lui. Îşi pusese echipamentul, aşa cum i se ordonase, dar era îngrozit. Când veni momentul să se urce în vehicul, urmă din nou ordinul, uimit de propria lui pasivitate. Avea să se ducă în Mogadiscio şi să-şi rişte viaţa, dar nu din pasiune, solidaritate sau patriotism, ci pentru că nu îndrăznea să refuze.

Nu toată lumea era la fel de pasivă. Brad Thomas îl trase deoparte pe Struecker.

— Ştii, omule, eu de fapt nu vreau să mă întorc acolo.

Sergentul se aşteptase să se întâmple aşa ceva şi se temuse de asta.

Ştia ce însemna întoarcerea în oraş. Era un coşmar. Cuvintele lui Thomas exprimau ceea ce simţeau toţi. Cum putea să-i forţeze pe acei oameni să se întoarcă în luptă, mai ales după ce tocmai trecuseră printr-un adevărat iad, ca să ajungă la bază? Sergentul ştia că toţi oamenii erau cu ochii pe el. Se aşteptau ca Struecker să explodeze.

În loc de asta, el îl trase într-o parte pe Thomas şi îi vorbi cu calm, ca de la bărbat la bărbat. Din câte înţelegea Struecker, omul pur şi simplu hotărâse că nu putea îndura mai mult. Thomas se căsătorise cu numai câteva luni înainte. Nu fusese niciodată genul care să se bată cu pumnul în piept. Era o decizie

perfect raţională. Nu voia şase întoarcă acolo şi să moară. Tot oraşul trăgea în ei. Cât de departe puteau ajunge?

— Ascultă, spuse Struecker. Înţeleg ce simţi. Şi eu sunt căsătorit. Nu te considera un laş. Ştiu că eşti speriat. Şi eu sunt la fel. Nu am mai fost niciodată într-o astfel de situaţie. Dar trebuie să mergem. Asta e slujba noastră. Diferenţa dintre un erou şi un laş nu constă în faptul dacă este speriat sau nu, ci în ceea ce face atunci când este speriat.

Lui Thomas se părea că nu-i plăcuse discursul. Se îndepărtă. Totuşi, când erau gata de plecare, Struecker observă că omul urcase alături de toţi ceilalţi.

7

— Tu vei merge în faţă, ca să ne conduci, îi ordonă locotenentul Larry Moore lui Struecker. Vom lua cele trei camioane de cinci tone, cu cele două Humvee-uri ale tale în faţă şi două ale mele la coadă. Locul prăbuşirii este undeva în această zonă, zise el, arătând un loc între cercul de trafic K-4 şi clădirea-ţintă. Nu ştim sigur. Vom trece pe acest canal, spuse, arătându-i frecvenţă aparatului lui de emisie-recepţie, şi avem sus un avion, iar pilotul ne va spune unde să mergem.

— OK, zise Struecker.

Unul dintre funcţionarii companiei, sergentul Mark Warner, păşi în faţă.

— Pot merge şi eu, sergent?

— Ai armă şi muniţie?

— Da.

— Du-te şi aşează-te în spate!

Alţi voluntari urcară în vehiculele din convoi. Specialistul Peter Squeglia, armurierul companiei, îşi puse echipamentul de luptă şi urcă într-un camion. Se rănise la genunchi, jucând rugbi pe nisip cu nişte tipi din Noua Zeelandă, cu câteva zile înainte, şi fusese consemnat în serviciu de gardă la hangar. Nu avea cum să folosească o durere la genunchi drept scuză ca să nu participe la aşa ceva. Aşa că acum stătea, cu carabina M-16 îndreptată spre geamul unui camion de cinci tone, întrebându-se în ce se băgase. Squeglia privea bătălia mai realist decât majoritatea camarazilor lui, deşi el nu se apropiase niciodată de una. Fusese deranjat de fanfaronadele pe care le văzuse în ultimele

săptămâni. Îi avertizase pe prietenii lui:

— Aveţi grijă, acum e vorba de ceva real. Unii dintre noi vor fi probabil ucişi.

Iar ei râseseră de el. Ei bine, acum cel puţin unul dintre ei fusese ucis – îi văzuse descărcând corpul lui Pilla – iar el era în mijlocul acţiunii. Simţi cum camionul începea să se mişte.

Când ieşi pe poarta estică, Struecker aşteptă indicaţii din Black Hawk-ul C-2 de deasupra.

— Trebuie să o iei la stânga, până la prima intersecţie, şi apoi din nou la stânga.

Struecker coti la stânga pe Tanzania Street, dar, când se apropie de intersecţie, în jur izbucniră focuri de armă. Erau la mai puţin de optzeci de metri de poarta din spate a bazei.

Într-un Humvee din spatele celui al lui Struecker, sergentul Raleigh Cash strigă:

— Acţiune în stânga!

Mitraliorul lui din turelă se roti ca să înfrunte cinci somalezi înarmaţi, şi Cash. Care era pe scaunul pasagerului, în faţă, auzi rafalele de armă şi pârâitul gloanţelor care treceau aproape de ei. Cash fusese învăţat că, dacă auzea acel pârâit, asta însemna că glonţul trecuse la mai puţin de un metru de capul lui. Dacă auzea un zăngănit, care semăna cu sunetul făcut atunci când loveşti un stâlp metalic cu un băţ, însemna că glonţul a trecut departe.

Într-un alt Humvee din spate, Steve Anderson auzi acele prime focuri de armă şi îşi simţi stomacul strângându-i-se. Apoi realiză că cea mai mare parte a împuşcăturilor pe care le auzea erau trase de armele rangerilor. Orice somalez înarmat era întâmpinat cu un val de plumb american, de calibru 0,50, din cele trei Humvee-uri, armele SAW şi toate carabinele M-16 îngrămădite în camioane.

Anderson încercă şi el să tragă, dar arma i se blocă. Trase de pârghie, dar nu reuşi să o deblocheze. Luă carabina M-16 a şoferului şi o îndreptă spre partea din spate a vehiculului în mişcare. O clipă mai târziu, văzu un somalez cu o puşcă ce ţâşnise pe o uşă, dar era mult prea târziu ca să mai tragă.

Vehiculele din faţă primeau cea mai mare parte a focului inamic: O grenadă RPG trecu peste capota Humvee-ului lui Struecker cu un scrâşnet de metal frecându-se pe metal şi explodă într-un zid de piatră. Suflul exploziei ridică vehiculul lat pe două roţi. Apoi, mitraliorul din turelă răspunse la focurile unor AK-47. Sergentul realiză că somalezii nu cunoşteau arta

ambuscadelor. Ideea era să lase vehiculele din faţă să treacă, să cuprindă întreaga coloană şi apoi să deschidă focul. Camioanele neblindate din centru, pline cu bucătari, funcţionari şi alţi voluntari, ar fi reprezentat o ţintă mare şi vulnerabilă. Deschizând focul asupra vehiculelor din faţă, americanii aveau şansa să riposteze înainte ca lucrurile să devină prea grave.

Struecker îi strigă şoferului să bage. Maşina în marşarier. Ceilalţi trebuiau să priceapă singuri ce aveau de făcut. Se izbiră de Humvee-ul din spatele lor, iar apoi şoferul acestuia băgă şi el în marşarier, lovindu-se de camionul care îl urma. În cele din urmă, înţeleseră toţi mesajul.

— Trebuie să ne găsiţi o altă rută! spuse Struecker ochilor din cer.

— Reveniţi în locul din care aţi plecat şi cotiţi la dreapta, în loc de stânga. Puteţi ajunge şi pe acolo.

Struecker duse întreaga coloană înapoi la poartă şi de acolo cotiră la dreapta. Drept în faţă, era acum un baraj rutier. Unul mare. Deşi majoritatea oamenilor care trăgeau în ei erau evident amatori, printre ei se aflau şi câteva minţi cu experienţă militară. Acest baraj rutier nu era spontan. Anticipaseră rutele pe care se putea deplasa un convoi ce pleca din Baza Ranger şi formaseră o barieră din bolovani, scânduri, mobilă, carcase de automobile, bucăţi de pavaj, sârmă şi orice altceva le picase în mână. Deasupra acestora erau anvelope care ardeau, creând nori fumurii pe cerul ce se întuneca. Struecker simţea mirosul de cauciuc ars. Convoiul ştia că *Super Six Four* era la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă, drept în faţă.

Durant avea să spună mai târziu că auzise sunetul unei mitraliere de calibru 0,50, care aproape sigur era cea de pe Humvee-ul lui Struecker. Pilotul crezuse că eliberarea era aproape. Dar convoiul nu reuşi să se apropie mai mult. Dincolo de barajul rutier, între locul în care se aflau ei şi Black Hawk-ul zdrobit al lui Durant, era un zid de beton ce înconjura ghetoul de colibe şi cărări. Struecker ştia că Humvee-urile lui puteau trece peste baraj, dar camioanele nu aveau cum să reuşească asta. Şi, chiar dacă o făceau, nu aveau cum să treacă prin zidul de beton.

— Vedeţi locul în care ard cauciucurile acelea? Acolo s-a prăbuşit elicopterul. Treceţi cu o sută de metri de ele.

— Trebuie să ne oferiţi altă rută, răspunse Struecker.

Nu există altă rută.

— Atunci trebuie să găsiţi una. Găsiţi un mod ca să ajungem acolo.

— Singura rută rămasă ar fi să încercuiţi tot oraşul şi să veniţi din partea opusă.

— Bine. Aşa facem.

Struecker ştia că fiecare minut conta. Durant şi echipajul lui nu aveau să mai reziste mult. În timp ce convoiul întorcea pe loc, majoritatea oamenilor coborâră în stradă, ca să îl apere. Sergentul Cash, care stătea într-un genunchi, primi o izbitură în piept, care era gata să-l doboare. Îşi băgă mâna în cămaşă, căutând sânge. Nu era. Glonţul se lovise şi ricoşase din placa de pe piept, rupând bucăţi din harnaşamentul lui de luptă, care acum atârna în zdrenţe.

Squeglia văzu un glonţ lovind oglinda retrovizoare laterală a camionului, pe partea şoferului, şi întinse carabina lui peste pieptul şoferului, ca să tragă câteva focuri. Sizemore trăgea în tot ce vedea, vărsându-şi furia atât de mult reţinută. Anderson stătea cu capul în jos, căutând ţinte precise. Trase de câteva ori, dar nu credea că nimerise ceva.

Când porniră, în sfârşit, în direcţia corectă, convoiul luă viteză pe un drum ce ocolea oraşul prin sud-vest. Din vârful unui deal, reuşiră să vadă locul în care se prăbuşise Durant. Era jos, într-o vale mică. Dar nu se vedea nici un mod uşor de a ajunge acolo.

8

În Black Hawk-ul lor, Goffena şi Yacone vedeau că amândouă convoaiele aveau probleme. Convoiul principal, al locotenent-colonelului McKnight, cotea înapoi spre cercul de trafic K-4, departe de ambele elicoptere prăbuşite, iar convoiul de urgenţă, format din bucătari şi voluntari, nu se apropia de acestea.

Cerură din nou să-i coboare la sol pe lunetiştii lor din Delta. Mai aveau numai doi acum. Sergentul Brad Hallings preluase unul dintre minitunurile lui *Super Six Two,* după ce unul dintre şefii de echipaj fusese rănit. De el aveau nevoie acolo.

Căpitanul Yacone se întoarse pe scaunul lui ca să discute situaţia cu cei doi operatori Delta.

— Situaţia se înrăutăţeşte, băieţi, le spuse Yacone, strigând ca să acopere sunetul motoarelor elicopterului şi cel al armelor. Asupra celui de-al doilea convoi se trage intens şi se pare că nu va reuşi să ajungă la locul prăbuşirii. Mike şi cum mine am identificat un câmp la douăzeci şi cinci – cincizeci de metri de

locul unde s-a prăbuşit Durant. Sunt o mulţime de barăci şi coşmelii între cele două puncte. Odată ajunşi acolo, puteţi să vă adăpostiţi şi să aşteptaţi vehiculele sau să încercaţi să-i duceţi pe răniţi într-o zonă deschisă, unde să ne putem întoarce ca să vă luăm.

Shughart şi Gordon făcură amândoi semn că erau gata să se ducă.

În elicopterul C-2, Harrell şi Matthews cântăreau cu grijă acea decizie. Întreaga lor echipă de salvare aeriană era deja la sol, la locul primei prăbuşiri. Convoiul de la Sol nu avea să ajungă suficient de repede la elicopterul lui Durant. Dar coborârea în zonă a lui Shughart şi Gordon ar fi fost echivalentă cu trimiterea lor la moarte. Matthews opri pentru câteva clipe sonorul staţiei.

— Sunt oamenii tăi, îi spuse el lui Harrell. Sunt singurii doi care ne-au rămas. Ce vrei să facem?

— Ce opţiuni avem? întrebă Harrell.

— Putem să-i coborâm acolo sau nu. Din câte văd eu, nimeni altcineva nu va ajunge în zonă.

— Coboară-i, zise Harrell.

Atâta timp cât exista chiar şi cea mai mică şansă, erau dispuşi să îşi asume riscul.

În spatele uneia dintre colibe, era un luminiş mic. Era încercuit de un gard şi acoperit cu gunoaie, dar putea fi folosit. Goffena execută o trecere la mică înălţime pe deasupra lui, ambalând motoarele aproape de sol, ca să arunce într-o parte gardul şi să împrăştie resturile de pe jos. Nu reuşi să cureţe locul suficient ca să poată ateriza, aşa încât coborî la un metru şi jumătate înălţime, iar Shughart şi Gordon săriră de acolo.

Shughart se încurcă pentru o clipă în cordonul de siguranţă cu care era legat de elicopter şi fu nevoit să-l taie. Gordon se opri o secundă, după care fugi să se adăpostească. Shughart rămase pe loc, făcând semne cu mâinile, indicând confuzie. Se dezorientaseră în momentul săriturii. Goffena coborî din nou elicopterul, se aplecă afară pe uşă şi le arătă direcţia. Unul dintre şefii de echipaj aruncă o grenadă fumigenă în direcţia elicopterului prăbuşit.

Cei doi operatori ridicară degetele mari în sus şi porniră în acea direcţie.

9

La aproape doi kilometri nord-est, în poziţia iniţială de blocare a lui Chalk Two, lângă clădirea-ţintă, războiul se mai domolise pentru sergentul Ed Yurek. După ce intrase în mica şcoală somaleză şi îi convinsese pe învăţătoare şi copii să se culce la podea, Yurek fusese lăsat la conducerea celor rămaşi din echipa lui, după ce locotenentul DiTomasso şi alţi opt rangeri fugiseră ca să îi ajute pe cei de la locul primei prăbuşiri. Yurek văzuse convoiul de la sol îndepărtându-se. Pe măsură ce lupta se muta la locul prăbuşirii Black Hawk-ului, la trei blocuri distanţă mai spre est, lucrurile se liniştiră atât de mult în colţul lui Yurek, încât acesta se sperie. Cum locotenentul şi transmisionistul lui plecaseră, nu mai avea nici un contact cu reţeaua radio de comandă. Se temea că fusese uitat acolo.

Folosi staţia personală ca să ia legătura cu DiTomasso.

— Ce se întâmplă, domnule locotenent?

— Trebuie să găsiţi un mod ca să ajungeţi la mine.

— Recepţionat, domnule. Unde sunteţi?

— Mergeţi pe aleea aceea mare. Depăşiţi trei blocuri spre est, apoi cotiţi la stânga. Şi drept vreo două sute de metri. Nu se poate să nu ne găsiţi.

— Recepţionat.

Erau veşti bune şi nu prea. În sfârşit, ajunseseră să cunoască acel mic colţ din Mogadiscio. Se obişnuiseră cu unghiurile de foc şi potenţialele puncte periculoase şi descoperiseră o acoperire ce părea bună. Puştii din şcoala micuţă erau tăcuţi ca nişte şoricei. Yurek fusese mereu atent la ei. În acel oraş periculos, cu toate gloanţele şi RPG-urile care zburau în toate direcţiile, nu-i plăcea că trebuia să părăsească un loc atât de liniştit şi sigur. Auzeau împuşcăturile înverşunate de la locul prăbuşirii şi, odată porniţi pe drum, nu mai aveau nici o acoperire. DiTomasso şi primul grup măcar avuseseră de partea lor elementul-surpriză. Echipa lui Yurek avea să fie a doua care trecea prin acelaşi loc. Nu avea nici o îndoială că somalezii îi aşteptau…

— Haideţi, băieţi, trebuie să mergem! îşi informă el oamenii, fără tragere de inimă.

Porniră spre est, pe alee. Mergeau repede, cu armele ridicate şi pregătite, în şir indian, răspândiţi pe partea sudică a aleii. Stăteau la câţiva paşi depărtare de zidurile de piatră de pe acea parte a străzii. Tendinţa instinctivă era să se apropie cât mai

mult posibil de zid. Dar sergentul Paul Howe, unul dintre băieţii din Delta, îi avertizase să nu facă asta. Inamicul îşi putea concentra focul în lungul unei alei şi zidurile de pe ambele părţi ale acesteia acţionau ca nişte burlane pentru gloanţe. Să stai lipit de un perete era efectiv mai periculos decât să mergi pe mijlocul străzii.

La intersecţii se opreau şi se acopereau unii pe ceilalţi. Yurek alerga, în timp ce oamenii lui trăgeau foc de acoperire spre nord şi sud. Apoi el se adăpostea şi începea să tragă, până trecea următorul om, şi aşa mai departe.

Nu dură mult, şi focul inamic se declanşă. Somalezii apăreau la ferestre, în pragurile uşilor, sau de după colţuri, şi trăgeau rafale de foc automat. Majoritatea erau amatori. Reculul armei şi dorinţa lor de a rămâne la adăpost făceau improbabilă nimerirea cuiva. Yurek presupuse că erau genul care trăgeau doar ca să nu se facă de râs în faţa grupului lor. Trăgeau o rafală cu capul întors şi ochii închişi, după care coborau arma şi o luau la fugă. Dar unii dintre cei care apăreau la ferestre erau diferiţi. Ei nu trăgeau imediat, ci ţinteau. Presupuse că aceştia erau oamenii din miliţia lui Aidid. De obicei, erau cam unul la patru sau cinci amatori.

Yurek şi oamenii lui trăgeau întotdeauna primii. În săptămânile lungi şi plictisitoare dinainte de misiune, se pregătiseră aproape zilnic. Yurek simţi avantajul acelor exerciţii. Împuşcă un somalez care ieşise în pragul unei uşi, la numai trei metri depărtare. Omul păşise afară şi ochise, dar nu trăsese instantaneu, şi asta îl costase viaţa. Ochii lui şi ai lui Yurek se întâlniseră pentru o fracţiune de secundă înainte ca rangerul să apese pe trăgaci. Somalezul se prăbuşi în stradă, fără să apuce să tragă. Era al doilea om împuşcat de Yurek în viaţa lui.

Specialistul Lance Twombly trase într-un om cu arma SAW, ţintind de la şold. Somalezul apăruse de după un colţ, cu o AK în mâini, şi începuse să tragă. El şi rangerul traseră unul în celălalt de la numai cinci metri depărtare. Twombly văzu cum gloanţele lui muşcau zidurile şi pământul în jurul ţintei lui, dar fără să-l atingă pe somalez. Nici acesta nu-l nimeri pe Twombly. Apoi, somalezul fugi. Twombly continuă să înainteze, blestemându-se singur că trăsese atât de prost.

Lui Yurek nu-i venea să creadă că merseseră pe o distanţă de trei blocuri fără ca vreunul dintre oamenii lui să fie rănit. Dar nu avură nici o clipă de respira. La intersecţia cu drumul principal, se uită în vale şi îl văzu pe Waddell lipit de zid. Pe cealaltă parte,

la colţul opus, în spatele unui copac mare şi al unei maşini, erau Nelson şi sergentul Alan Barton, care coborâseră din elicopterul CSAR. Twombly traversă strada ca să adauge arma SAW mitralierei M-60 a lui Nelson. Pe pământ, lângă maşină, erau întinşi doi somalezi morţi. Vizavi de ei, în diagonală faţă de Waddell, era un Volkswagen mic, verde. Acolo erau ghemuiţi DiTomasso şi câţiva dintre oamenii din elicopterul CSAR.

Yurek traversă drumul în fugă spre maşină, ca să stabilească legătura cu DiTomasso. Trecu pe lângă alee şi văzu elicopterul prăbuşit în dreapta lui. Chiar în clipa în care ajunse, Volkswagen-ul începu să se clatine sub impactul unor proiectile mari. Gloanţele treceau prin maşină. Yurek şi ceilalţi se lipiră de pământ. Nu reuşea să-şi dea seama din ce parte veneau împuşcăturile.

— Nelson! Nelson, ce este? strigă el spre cealaltă parte a străzii.

— Un armă de calibru mare! răspunse acesta.

Yurek şi DiTomasso se priviră unul pe celălalt şi ridicară ochii, exasperaţi.

— Unde este?

Nelson arătă în sus pe stradă şi Yurek se trase într-o parte, ca să vadă pe lângă maşină. Pe stradă erau trei somalezi morţi. Yurek se ridică şi îi puse unul peste celălalt, reuşind la adăpostul lor să iasă cu o jumătate de metru de după Volkswagen. Văzu doi somalezi întinşi pe pământ, la nord faţă de ei, în spatele unei arme mari, montată pe un bipod. Din poziţia aceea, minitunul controla întreaga stradă. Fiind în spatele copacului de peste drum, ei nu puteau să-l vadă pe Nelson, şi acesta fusese un prost că-şi expusese poziţia.

Yurek avea un LAW prins la spate, pe care îl purta în fiecare misiune de săptămâni de zile. Era un lansator de plastic uşor, care cântărea doar un kilogram şi jumătate. Îl scoase de la spate, apoi se ridică şi se aplecă în faţă pe maşină, ochind prin cătare. Presupuse că somalezii erau la vreo două sute de metri depărtare. Racheta ţâşni cu o izbitură a reculului, şi Yurek o urmări îndreptându-se exact spre ţinta lui şi explodând cu o flacără şi un *buuum* puternic. Tunul zbură în aer.

Tocmai accepta felicitările pentru lovitura lui, când focul reîncepu. Racheta aterizase prea scurt, suficient de aproape ca să facă arma să sară în sus şi să ridice un nor de praf, dar nu suficient de aproape ca să distrugă tunul sau să-i omoare pe trăgători. Îi văzu îngenuncheaţi în spatele tunului, pe care îl

ridicaseră din nou pe bipodul lui. Yurek luă un LAW pe care cineva îl lăsase în apropiere, dar acesta părea încovoiat şi stricat. Nu reuşi să-l deschidă. Aşa că încărcă unul dintre proiectilele grase 203 de 40 mm în tubul lansator de grenade montat sub ţeava carabinei M-16. De data aceasta, ochi mai bine şi cartuşul lovi ţinta exact în centru. Cei doi somalezi căzură de o parte şi de cealaltă a tunului. Presupuse că arma fusese distrusă. Când fumul se împrăştie, o văzu la pământ, între cei doi oameni morţi. Nu veni nimeni să o ia de acolo. Yurek şi ceilalţi o supravegheară cu atenţie până la căderea nopţii.

10

Barton şi Nelson erau în spatele unui copac, în colţul nord-estic al intersecţiei mari, aflată exact la vest de elicopterul prăbuşit. Lângă copac, era parcat un Fiat mic. Nelson îşi sprijinise mitraliera M-60 pe capotă, cu curelele cu muniţie atârnând pe marginile maşinii.

— Nu poate fi mai rău de atât, zise Barton.

Chiar în clipa aceea, o grenadă RPG explodă în peretele opus. Cei doi izbucniră în râs. Râsul era un balsam. Ţinea panica în frâu şi părea să vină cu uşurinţă. În astfel de circumstanţe extreme, devenea insuportabil de amuzant chiar şi comportamentul normal. Dacă puteau încă să râdă, însemna că erau bine.

Ploua cu grenade RPG.

— La naiba. Twombly, nu poate fi real, zise Nelson.

Se ghemui în spatele unei rampe de beton de jumătate de metru, dintre copac şi zid, şi trăgea cu mitraliera M-60, când un somalez apăru din spatele unei barăci de tablă, la vreo trei metri distanţă, şi ţinti în el şi în Twombly. Nelson ştiu că era mort. Gloanţele loviră între picioarele lui şi le simţi trecându-i aproape de faţă. Twombly îl doborî pe individ.

Nelson îl văzu pe Twombly mişcând din buze, ca şi cum ar fi întrebat:

— Eşti bine?

— Nu ştiu, răspunse.

Twombly trăsese cu o SAW la numai jumătate de metru de faţa lui Nelson, atât de aproape, încât obrajii şi nasul acestuia erau pârlite. Explozia îi afectase timpanele, îl orbise şi capul încă îi răsuna.

— Doare, se plânse Nelson. Nu pot să aud şi nu pot să văd. Să nu mai tragi niciodată cu arma ta blestemată atât de aproape de mine!

Chiar în clipa aceea, un alt somalez trase în ei, şi Twombly ripostă, ţintind exact de deasupra capului lui Nelson. După asta, Nelson nu mai auzi nimic.

11

Sergentul Paul Howe şi cei patru oameni ai lui din Echipa E Delta se aflau încă pe acoperişul casei-ţintă, când văzură echipa CSAR coborând pe coardă dintr-un Black Hawk, la vreo patru sute de metri nord-est. Văzură cum Black Hawk-ul fusese lovit de o grenadă RPG când mai avea încă oameni pe corzi şi fură uimiţi de cât de jos reuşi să menţină pilotul elicopterul, după ce fusese lovit, până când ultimul om ajunse la pământ. Howe înţelese că acolo se întâmpla ceva, dar, cum nu avea legătură radio cu reţeaua de comandă şi fusese prea ocupat în interiorul casei ca să observe că fusese doborât un Black Hawk, nu ştia de ce coborâse echipa CSAR.

Află toată povestea când fu convocat la parter de comandantul la sol Delta, căpitanul Scott Miller.

— Vom merge acolo pe jos, ca să asigurăm poziţia, spuse Miller.

Căpitanul zise că tot convoiul de la sol, în care erau acum încărcaţi prizonierii somalezi, avea să meargă la locul unde se prăbuşise elicopterul, în timp ce ei, ceilalţi, trebuiau să ajungă acolo pe jos. Echipa Ranger Chalk One, condusă de căpitanul Steele, urma să meargă prima. Urmau operatorii şi apoi Chalk Three. Rangerii aflaţi la capătul sudic al ţintei, conduşi de sergentul Sean Watson, aveau să vină ultimii.

Howe ştia că lupta era din ce în ce mai aprigă pe străzi. Ideea de a merge pe jos acolo unde văzuse echipa CSAR coborând era descurajantă. „Va fi amuzant”, îşi spuse el.

Coloana de aproximativ optzeci de oameni porni pe jos în acelaşi moment în care ghinionistul convoi al locotenent-colonelului McKnight pornea de la clădirea-ţintă. În timp ce convoiul se învârtea, rătăcit în oraş, şi în timp ce elicopterul lui Durant se prăbuşea cam la un kilometru şi jumătate sud-vest, această forţă formată din soldaţi din Delta şi rangeri urma să

aibă şi ea propriile probleme tragice, în deplasarea pe jos spre locul unde căzuse primul Black Hawk.

Abia depăşiseră un bloc, când sergentul Aaron Williamson fu rănit. Acesta fusese împuşcat mai devreme, glonţul retezându-i vârful degetului arătător, dar continuase să lupte. Locotenentul Perino auzi un strigăt şi, când se întoarse, îl văzu pe Williamson căzut pe stradă, zvârcolindu-se şi urlând, ţinându-se cu mâinile de piciorul stâng.

— *Am un om căzut,* îi transmise Perino lui Steele.

— *Ridicaţi-l şi continuaţi să mergeţi,* spuse Steele.

În timp ce Howe şi echipa lui treceau în fugă pe lângă Williamson, cinci rangeri se aplecară în jurul rănitului.

— Continuaţi să mergeţi şi lăsaţi sanitarii să se ocupe de el! le strigă Howe.

Williamson fu transportat înapoi la unul dintre Humvee-urile din convoiul de la sol, care era gata de pornire.

Specialistul Stebbins, funcţionarul companiei, care participa la prima lui misiune reală, era chiar în faţă. Poziţia lui de blocare fusese în colţul sud-estic, iar acum se deplasau spre est. Alerga ghemuit, stând departe de ziduri, aşa cum îi sfătuiseră soldaţii din Delta. La fiecare câţiva paşi exista câte o intrare care ducea într-o curte mică. Când Stebbins ajunse la o poartă, un somalez ieşi în fugă din clădire şi intră în curte, iar Stebbins trase. O făcu instinctiv. Bang, bang. Două gloanţe. Omul căzu, cu mâinile la piept şi o faţă mirată. Apoi se prăbuşi şi începu să se legene şi să geamă. Era un bărbat solid, cu păr scurt. Spre deosebire de majoritatea somalezilor, acesta era curat. Părea total nepotrivit în acel loc. Stebbins tocmai îl împuşcase. Era primul om pe care-l împuşca în viaţa lui.

Toate acestea durară numai câteva secunde, dar ele părură mult mai lungi. Stebbins era gata să tragă din nou în el, când soldatul Carlos Rodriguez îl prinse de armă.

— Nu-ţi mai risipi gloanţele pe el. Stebby! zise acesta. Continuă să mergi!

Steele, care avea o staţie radio, rămânea tot mai departe în spatele locotenentului Perino şi restului echipei Chalk One. Ideea era să rămână răspândiţi şi să se acopere unii pe ceilalţi, în timp ce traversau intersecţiile. Dar, spre furia lui Steele, formaţia se risipi imediat. Băieţii din Delta ignorară ordinele de marş şi continuare să înainteze. Acei oameni erau antrenaţi să se gândească la ei înşişi şi să acţioneze independent în bătălie, şi

exact asta făceau acum. Fiecare operator avea o un receptor în ureche, sub casca mică de plastic, şi un microfon prins în dreptul gurii. Aşa că puteau păstra în permanenţă legătura între ei, deşi deseori căştile erau ineficiente, atunci când zgomotul era prea mare, ca acum. În acest caz, băieţii din Delta comunicau prin semne cu mâna. Rangerii lui Steele se bazau pe ordine strigate de către ofiţerii şi şefii lor de echipă. Ei erau mai tineri, mai puţin experimentaţi şi îngroziţi. Unii aveau tendinţa să-i urmeze pe operatori, în loc să rămână cu echipele lor. Steele văzu cum unitatea se destramă complet, înainte să fi parcurs distanţa de două blocuri.

În scurt timp, Howe şi echipa lui Delta ajunseră în fruntea acelui grup. Howe vedea gloanţele ricoşând din pământ şi din ziduri, muşcând din beton. El nu-şi făcea probleme în legătură cu păstrarea formaţiei. Strada era o zonă de ucidere. Supravieţuirea însemna să te mişti ca şi cum ţi-ar lua foc părul. Era timpul să conducă prin exemplul personal. Scopul era să ajungă la elicopterul prăbuşit, şi fiecare secundă conta. Dacă nu reuşeau să stabilească legătura, aveau să fie două forţe slabe, în locul uneia puternice. Două perimetre de apărat, în loc de unul. Aşa că înaintau rapid, dar şi inteligent. Avea grijă ca fiecare glonţ pe care-l trăgea să-şi nimerească ţinta şi să aibă tot timpul un zid în spate. La fiecare intersecţie, el şi echipa lui se opreau, priveau şi ascultau. Se auzeau gloanţe lovind zidurile? Ricoşând din stradă? Se trăgea de la dreapta la stânga sau de la stânga la dreapta? Erau gloanţe de mitralieră sau de AK? O AK are încărcătoare cu douăzeci şi cinci sau treizeci şi nouă de cartuşe, aşa că, dacă aşteptau pauza, puteau să alerge în timp ce somalezii reîncărcau. Cel mai important era să fie mereu în mişcare. Unul dintre lucrurile cele mai greu de nimerit este o ţintă în mişcare. Cel mai mare pericol era să fie ţintuiţi pe loc.

Rangerii îi urmau cât de bine puteau, traversând intersecţiile în salturi. Stebbins şi soldatul Brian Heard, mitraliorul, alergau alături, încercând să stea cât mai aproape de acei oameni. Aceştia ştiau cum să rămână în viaţă. Stebbins îşi spunea mereu: „Este periculos, dar vom reuşi. Va fi OK.” La intersecţii, se lăsa într-un genunchi şi trăgea, în timp ce omul din faţa lui alerga. Apoi, cel din spatele lui îl bătea pe umăr şi o lua el la fugă, închizând ochii, rugându-se şi alergând cât putea de repede.

Sergentul Goodale era îngrozit. Aştepta rândul lui să sprinteze în cealaltă parte a străzii, când unul dintre băieţii din Delta îl

bătu pe umăr. Goodale îl recunoscu, era cel mic şi îndesat, Earl, sergentul clasa întâi Earl Fillmore, un tip de treabă. Probabil că Fillmore văzuse cât de speriat era Goodale.

— Te simţi bine? îl întrebă el.

— Da.

Fillmore îi făcu cu ochiul.

— E în regulă. O să scăpăm din chestia asta, omule.

Goodale se calmă. Îl credea pe Fillmore.

După ce depăşiră trei blocuri, echipa lui Howe era mult în faţa celorlalţi. Cu ei erau Stebbins, Heard, Perino, caporalul Jamie Smith şi alţi câţiva rangeri. Cotiră la stânga pe Freedom Road, unde se termina aleea. Drumul urca puţin şi apoi cobora în pantă pe o distanţă de câteva blocuri, aşa că, atunci când cotiră pe el, se aflară aproape de vârful unui deal. La sud, la vale, vedeau somalezi alergând în toate părţile. Peste creasta dealului din nord, Howe văzu fum de semnalizare în locul unde se produsese probabil prăbuşirea. Ei erau la vreo două sute de metri distanţă.

În acea intersecţie se trăgea intens. Foc automat şi RPG-uri din toate părţile. Howe simţi că grupul lor era în pericol să fie oprit şi reacţionă. Îi strigă căpitanului Miller:

— Urmaţi-mă!

Şi se aruncă înainte, pe partea stângă. Stebbins şi alţi câţiva rangeri îl urmară. Perino, Goodale, Smith şi alţii urmară Echipa F Delta a lui Hooten pe partea opusă a străzii şi începură să înainteze în lungul peretelui din dreapta. Imediat în spatele lor era Echipa B Delta a sergentului clasa întâi John Boswell.

O RPG explodă în zid, aproape de Howe şi oamenii lui. Howe simţi presiunea în urechi şi piept şi căzu într-un genunchi. Unul dintre oamenii lui fusese lovit de o schijă mică în şoldul stâng. Howe izbi cu piciorul în uşa unei case cu o singură cameră, din stânga lui. El şi echipa lui erau învăţaţi să se mişte ca şi cum întreaga lume ar fi fost a lor. Dacă aveau nevoie de adăpost, spărgeau uşa cu piciorul. Dacă cineva îi ameninţa, îl ucideau. Era simplu. Înăuntru nu era nimeni. Îşi traseră sufletul şi îşi reîncărcară armele. Howe îşi scoase cuţitul şi tăie partea din spate a cămăşii camaradului lui, ca să verifice rana. Descoperi o gaură mică, de vreo cinci centimetri, umflată. Nu curgea aproape deloc sânge. Umflătura închisese rana.

— Eşti bun de mers, îi zise el şi ieşiră din nou în stradă.

Mergând în faţa lui Perino, Goodale văzu pe stradă uniformele familiare de deşert şi se bucură. „Au reuşit!” După ce stabileau

legătura, avea să sosească convoiul de la sol şi să iasă din iadul acela. Goodale îi promisese logodnicei lui, Kira, că o va suna în seara aceea. Trebuia să ajungă la timp la bază.

Goodale alergă în spatele sergentului Chuck Elliott, care se ghemuise la colţul primei intersecţii de pe pantă, trăgând spre est. Goodale îşi îndreptă arma spre Freedom Road. Îl văzu pe Howe şi echipa lui înaintând pe stradă, în umbră. Fiind în pantă, putea să tragă pe deasupra capetelor oamenilor de pe stradă, în somalezii care se vedeau la trei sau patru blocuri depărtare. Erau cam departe, dar nu avea alte ţinte. Îşi dădu seama că nu trăgea nimeni spre stânga, pe aleea dinspre vest. Când se uita într-acolo, era orbit de soare. Goodale se întoarse ca să privească în acea direcţie şi trase câteva focuri de acoperire, când simţi o durere ascuţită. Piciorul drept i se ridică, iar el căzu pe spate, direct peste Perino.

— Au! făcu Goodale.

Un glonţ îi intrase în coapsa dreaptă şi trecuse prin ea, lăsând o gaură de ieşire mare în fesa dreaptă. În mintea lui Goodale reveni imediat o poveste pe care o auzise despre un tip din Divizia 10 Montană, care îşi pierduse mâna cu o săptămână înainte, pentru că un glonţ detonase grenada din LAW-ul pe care-l căra. Se chinui să-şi dea jos LAW-ul de pe umăr.

Perino nu înţelegea ce încerca Goodale să facă.

— Unde eşti lovit? îl întrebă el.

— Exact în dos.

Goodale aruncă LAW-ul şi îi strigă lui Elliott:

— E un LAW aici!

Elliott îl ridică de jos.

Perino luă legătura cu Steele, care se afla acum la coada coloanei.

— *Căpitane, am încă un om lovit.*

— *Ridicaţi-l şi continuaţi să înaintaţi,* insistă Steele.

În loc de asta, Perino traversă intersecţia împreună cu alţi rangeri din Chalk One şi îl lăsă pe Goodale cu sergentul Bart Bulloch, acelaşi sanitar Delta care mai devreme ajutase la pansarea rangerului Todd Blackburn, după căderea acestuia din Black Hawk. Bulloch şi sanitarul Kurt Schmid se alăturaseră unităţilor lor Delta, la casa-ţintă, după ce îl trimiseseră pe Blackburn la bază în convoiul de trei Humvee-uri (cel în care fusese ucis sergentul Pilla). Schmid înainta acum mai la nord, alături de Perino şi alţi câţiva rangeri.

— Ai fost nimerit, îi spuse Bulloch lui Goodale. Totuşi, te vei

face bine. Nici o problemă.

Goodale era dezgustat. *Game over.* Trăia acelaşi sentiment pe care-l ai atunci când eşti lovit într-un meci de fotbal. Te cară afară de pe teren şi eşti terminat. Îşi scoase casca, apoi văzu o RPG zburând la doi metri în faţa lui şi explodând la vreo şase metri depărtare. Îşi puse casca la loc. Jocul acesta nu se încheiase încă.

— Trebuie să plecăm de pe strada asta, spuse Bulloch.

Îl trase pe Goodale într-o curte mică şi echipa Delta condusă de sergentul Hooten intră după ei. Goodale îi ceru bidonul cu apă lui Bulloch, pe care sanitarul i-l luase când îi scosese echipamentul. Bulloch scoase bidonul din rucsacul din spatele lui Goodale şi descoperi în el o gaură curată, făcută de acelaşi glonţ care-i trecuse prin corp. În bidon mai era încă apă.

— Cred că o să vrei să păstrezi bidonul ăsta, spuse Bulloch.

Aflat cu oamenii lui la coada coloanei, scopul căpitanului Steele era să consolideze Forţa de atac Rangers şi să restabilească o oarecare ordine. Timpul era esenţial. I se spusese că întreg convoiul va ajunge probabil la locul unde se prăbuşise elicopterul înaintea lui Steele şi a oamenilor lui. Tocmai auzise la radio că un alt elicopter se prăbuşise (al lui Durant), ceea ce însemna că acum urgenţa era şi mai mare. Harrell explică, din elicopterul C-2:

— Vom încerca să ducem pe toată lumea la elicopterul prăbuşit nordic şi apoi să-i extragem pe toţi de acolo şi să-i ducem la locul sudic, terminat.

Steele era răspunzător de vreo şaizeci de oameni la sosirea acelor vehicule, iar în clipa aceea avea doar o idee foarte vagă unde erau aceştia.

Când ajunse la intersecţia din vârful dealului, alergă pe partea dreaptă a străzii împreună cu locotenentul James Lechner şi alţi câţiva rangeri. Sergentul Watson şi cei rămaşi din Chalk Three cotiră ultimii după acel colţ.

Steele trecu de ridicătura mică şi o luă la vale. Abia merse vreo zece metri, când o rafală de foc îl forţă pe el şi pe oamenii lui să se arunce la pământ. Era pe burtă, cu faţa aproape în nisip. În stânga, era sergentul Chris Atwater, radiotelefonistul lui. Întins lângă Atwater, era locotenentul Lechner, secundul la comandă al lui Steele. Atwater şi Steele, amândoi nişte oameni solizi, încercau să se adăpostească în spatele unui copac al cărui trunchi avea numai treizeci de centimetri lăţime.

La vreo trei străzi în dreapta lor, şeful echipei Delta, Hooten, era în dreptul porţii de oţel a curţii în care Bulloch îl târâse pe Goodale. Steele văzu în faţa lui, pe stradă, o altă echipă de operatori. Tocmai voia să-i urmeze, când unul dintre băieţii din Delta, Fillmore, fu rănit. Casca îi căzuse şi din cap îi ţâşnea sânge negru şi roşu. Era clar că era o rană mortală. Fillmore se prăbuşi grămadă la pământ.

Un operator îl prinse de haine şi începu să-l tragă într-o alee îngustă, când fu şi el împuşcat, în gât.

Steele înţelese că gravitatea situaţiei lor era acum pe deplin înţeleasă. „Asta nu trebuie uitat.”

12

Mohamed Sheik Ali înainta cu îndemânare pe străzile din cartierul lui. Ali lupta pe acele străzi de aproape un deceniu, încă de când avea paisprezece ani şi fusese înrolat în armata lui Siad Barre. Era un războinic profesionist, un ucigaş, un om care luptase pentru şi împotriva dictatorului, şi apoi se pusese pe sine şi arma lui la dispoziţia oricui plătea. Majoritatea somalezilor îl priveau pe Sheik Ali şi pe indivizii ca el drept nişte gunoaie. Erau temuţi şi dispreţuiţi. Acum, când erau nevoiţi să lupte cu rangerii, oamenii ca el erau din nou valoroşi. Pentru el, americanii erau doar un nou inamic în care trebuia să tragă şi, după părerea lui, nu unul foarte curajos. Ali considera că, dacă rangerii nu ar fi avut ajutorul elicopterelor, el şi oamenii lui i-ar fi încercuit şi ucis cu uşurinţă. Cu mâinile goale.

Îi plăcea lupta. Sheik Ali credea în transmisiunile radio şi în fluturaşii tipăriţi de SNA-ul lui Aidid. Americanii voiau să-i forţeze pe somalezi să devină creştini, să renunţe la Islam. Voiau să-i transforme pe somalezi în sclavi.

Când fusese doborât elicopterul, se bucurase şi alergase spre el. Spre deosebire de majoritatea celorlalţi, nu alergă direct la locul prăbuşirii. Ştia că aveau să fie oameni înarmaţi în jurul lui şi că rangerii aveau să avanseze şi ei în acea direcţie.

Alergă pe o stradă paralelă cu rangerii care înaintau. Când ajunse la perimetrul din jurul elicopterului prăbuşit, acolo erau o mulţime de somalezi, războinici ca şi el, dar şi mulţi care veniseră doar să se uite, femei şi copii. Americanii trăgeau pe străzi în toată lumea. Sheik Ali văzu femei şi copii căzând.

Împreună cu câţiva oameni din banda lui se întinseră în spatele unui copac şi începură să tragă în americanii care coborau panta spre aleea unde era elicopterul prăbuşit. Văzu cum un ranger fusese împuşcat în cap, unul dintre cei cu veste negre şi căşti mici. Camaradul lui încercă să-l tragă la adăpost şi fu împuşcat şi el în gât.

Apoi Sheik Ali şi oamenii lui porniră mai departe. Ocoliră cvartalul în care căzuse elicopterul şi se apropiară de acesta pe Freedom Street. Sheik Ali găsi un copac şi se întinse pe burtă în spatele lui. Erau nişte americani pe aceeaşi parte a străzii, la vreo două blocuri distanţă spre sud, ascunzându-se în spatele unei maşini, a unui copac şi a zidului. Mai erau şi alţii, la aceeaşi intersecţie, pe cealaltă parte a străzii. Între el şi americani erau mai mulţi luptători, mare parte dintre ei nişte simpli nebuni cu arme; care nu ştiau să lupte. Ali aşteptă la adăpost, ca să prindă o direcţie de foc liberă.

Era acolo de aproape două ore, schimbând focuri de armă cu americanii, când tovarăşul lui, Abdikadir Ali Nur, fu împuşcat. Un american de pe stradă, care trăgea cu o mitralieră M-60, îl lovi pe Nur cu câteva gloanţe care aproape îi smulseră partea stângă a corpului. Sheik Ali fir lovit şi el de un şrapnel în faţă, când un proiectil M-203 explodă în apropiere.

Se ridică şi îl transportă pe prietenul lui la un spital.

13

Soldatului David Floyd îi plăcuse întotdeauna mirosul de praf de puşcă. Când era copil. În Carolina de Sud, şi mergea la vânătoare cu tatăl lui. Ridica de jos cămăşile cartuşelor numai ca să le miroasă.

Acum, acelaşi miros, care era peste tot în jur, însemna altceva. Alerga alături de ceilalţi prin focurile încrucişate de pe stradă. Coti la un colţ exact în spatele unei echipe Delta şi apoi sări să se adăpostească pe partea stângă a străzii.

Fusese nevoie de un mare efort ca să continue să alerge. O mare parte din el voia să se transforme într-o bilă mică şi să se ascundă undeva. Ştia că ar fi fost o sinucidere să înceteze lupta, dar era foarte speriat. Prezenţa băieţilor din Delta în jur îl ajuta să-şi păstreze aceste impulsuri sub control. Ei încurajau şi celălalt impuls, care exista şi el. Impulsul de a lupta ca un drac,

de a folosi fiecare glonţ, grenadă şi rachetă, de a folosi tot antrenamentul pe care-l făcuse, ca să producă cât mai mult rău posibil inamicului. Pentru că situaţia îl înnebunea. Îi văzuse pe unii dintre fraţii lui rangeri fiind doborâţi chiar lângă el şi... Ei bine, asta îl enervase cumplit.

Văzuse când fusese lovit Fillmore. Aşa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple. Băieţii ăştia ştiau să supravieţuiască. Iisuse! Dacă băieţii din Delta erau ucişi, ce şanse avea el, soldatul clasa întâi David Floyd, să scape cu viaţă?

Era lipit de zidul vestic, trăgând spre sud acum, pe Freedom Street, când realiză că grămada de tablă din jurul lui nu era cine ştie ce adăpost. În mijlocul străzi, exact în mijloc, specialistul John Collet se târâse în spatele unei ridicături a drumului şi oferea un foc de acoperire superb spre sud, cu arma SAW. Pe cealaltă partea a străzii, erau sergentul Watson şi grupul lui de rangeri.

Watson îşi conducea echipa cu un simţ propriu al umorului amar. Când un baraj de gloanţe izbi zidul exact deasupra capului lui, Watson se întoarse spre oamenii săi cu ochii măriţi.

— Oh, ce porcărie! zise el, pe un ton care-i făcu pe ceilalţi să zâmbească.

Atitudinea lui spunea: „Suntem în rahat până la gât, dar la dracu’ cu toate!”

Sergentul Keni Thomas era cel mai aproape de Fillmore, când acesta fu lovit.

— Poţi să chemi ceva pentru evacuare? strigă Hooten.

Thomas alergă la Watson, care auzi numai ultima parte din cuvintele gâfâite ale lui Thomas. Watson ştia că nu avea cum să-l scoată pe Fillmore de acolo, dar nu avu inima să-i spună asta lui Thomas.

— Du-te şi întreabă-l pe căpitan, îi zise el.

Aşa că Thomas îi strigă lui Steele, aflat pe cealaltă parte a drumului:

— Avem o rană la cap. Trebuie să-l scoatem de aici.

Steele îi făcu semn lui Thomas să aştepte o clipă, cât vorbea la staţie. Apoi strigă:

— Unul de-ai noştri?

Nu erau toţi „de-ai noştri”?

— Un tip din Delta, strigă Thomas.

Era năucit. Nu mai văzuse niciodată un om împuşcat în cap.

— Calmează-te, îi spuse Watson.

Sergentul îi spuse că poate reuşeau să-l urce într-o maşină – unde naiba erau maşinile acelea? Când porniseră spre locul prăbuşirii, convoiul era chiar pe strada de lângă ei.

Thomas alergă înapoi la Hooten.

— În regulă. Nu putem aduce un elicopter, dar poate că reuşim să facem rost de un Humvee.

— Nu-i nimic, zise Hooten. E mort.

Thomas se simţi ciudat de emoţionat din cauza asta. Acum era furios pe căpitanul Steele, pentru că întrebase: „E unul de-ai noştri?”.

Collett era mulţumit de locul lui din centrul drumului. Nu arăta prea bine. Băieţii de pe ambele părţi ale străzii îl credeau nebun. Dar Collett dedusese din gloanţele care treceau pe deasupra capului lui că acea ridicătură era o acoperire excelentă. După părerea lui, tipii care erau în picioare şi se mişcau erau cei care riscau mai mult. El avea unghiuri bune de foc, dar era loc pentru un singur om. Când soldatul George Siegler începuse să se târască spre el, Collett strigă:

— Siegler, treci înapoi acolo!

Siegler nu obiectă. Se învârti pe loc şi se târî înapoi lângă zid.

Gloanţele pătrundeau prin adăpostul de tablă al lui Floyd. Cum soarele era jos, când auzi zgomotul acela ca un pocnet, văzu raze de lumină apărând brusc prin metal. Era ca şi cum cineva ar fi tras în el cu un laser. Apoi văzu cum soldatul Peter Neathery fu rănit lângă acelaşi zid unde fusese împuşcat Fillmore. Neathery se rostogoli din spatele mitralierei lui M-60, strigând şi ţinându-se de braţul drept. Soldatul Vince Errico trecu în spatele armei mari şi o secundă mai târziu ţipă şi el. Fusese lovit tot în braţul drept. Neathery şi Errico erau amândoi la pământ, gemând şi zvârcolindu-se. Era clar că acel loc, în care fusese ucis Fillmore şi răniţi ceilalţi, era un punct nodal al unui tunel de foc mortal. Să treci prin el era ca şi cum te-ai fi sinucis.

Glonţul care-l lovise pe Neathery îi trecuse acestuia prin biceps. Curgea mult sânge. Sanitarul Richard Strous îl examină calm, în timp ce Neathery îl privea pe Thomas.

— La naiba, sergent, sper că mă vor trimite acasă pentru asta.

— Doare? întrebă Thomas.

— Ca naiba! Totuşi, sunt bine, cred în Dumnezeu.

— Asta e bine, spuse Thomas. Şi el crede în tine.

Thomas preluă mitraliera M-60. Se uită atent spre vest,

căutându-l cu disperare pe trăgătorul care tăcuse victimele. Floyd şi DeJesus făceau acelaşi lucru din poziţia lor mai avantajoasă, din umbră. Un cartuş de culoarea cuprului căzu pe stradă, drept în faţa lor. Se rostogolise de pe acoperişul de tablă al casei de care stăteau lipiţi. Cel care se afla acolo avea câmp de foc liber către oamenii de lângă zidul estic, scăldat în soare. Floyd se ridică. Nu era suficient de înalt ca să vadă pe acoperiş, dar putea ajunge acolo cu arma SAW. Ridică arma paralel cu acoperişul şi trase o rafală lungă. Auzi o bufnitură puternică şi un strigăt. Împuşcăturile din acea direcţie încetară.

Altcineva trăgea dintr-o curte din sud. Thomas folosise toată muniţia de 60 pe care o avea şi aruncase o grenadă în acea curte, iar Floyd şi DeJesus trăgeau în continuare în acea direcţie, dar fără efect.

— Foloseşte LAW-ul! strigă Floyd.

Thomas avea legat la spate unul dintre lansatoarele de grenade, dar acesta era atât de uşor şi de rar folosit, încât uitase de el.

Îl privi întrebător pe Floyd.

— LAW! LAW! La spate! strigă Floyd, făcându-i semn spre umăr.

Sprâncenele lui Thomas se ridicară teatral, ca pentru a spune: „Ah, da!”.

Scoase tubul, îl deschise şi potrivi cătarea. Racheta transformă curtea într-o minge de foc. Sergentul Watson îl văzu pe Thomas bucurându-se pentru acea lovitură, acelaşi om care fusese atât de afectat din cauza lui Fillmore, cu câteva minute înainte. „Şi-a rezolvat problema.” Era încurajator să vezi cât de hotărâţi şi de plini de energie puteau fi oamenii.

Specialistul Mike Kurth ajuta la bandajarea lui Errico, când văzu o grenadă căzând şi rostogolindu-se spre el.

— GRENADĂ! strigară mai multe voci în acelaşi timp.

Kurth, Errico, Neathery şi Doc Strous se aruncară cu toţii pe nisip şi se rostogoliră cât de repede puteau. Soldatul Jeff Young se întinse ca să-l prindă pe Strous şi să-l tragă deoparte, când explozia i-l smulse pe sanitar din mâini.

Kurth simţi cum suflul exploziei îl împingea cu forţă în nisip şi simţi un fulger de căldură şi lumină în spate. Se afla în locul perfect.

Forţa exploziei trecuse peste el. Restul băieţilor nu fuseseră la fel de norocoşi. Collett era în mod sigur mort. Kurth se ridică

şovăitor, înainte ca fumul să se risipească.

— Eşti bine, Doc? întrebă el.

— Mda.

— Neathery?

— Da.

— Errico?

— Da.

— Young?

— Sunt bine.

Îl lăsase intenţionat pe Collett la urmă.

— Mda, amice, sunt bine, răspunse prietenul lui.

Ridicătura din drum direcţionase explozia departe de el.

Strouts avea un şrapnel într-un picior, iar Young o bucată mică în cizmă, dar în rest ceilalţi erau neatinşi.

Mai jos, pe partea însorită a străzii, chiar dincolo de o copertină de tablă ce ieşea în afară de la una dintre case, căpitanul Steele era încă întins la pământ, cu secundul lui, Lechner, şi Atwater, operatorul radio. Sergentul Hooten era în pragul unei curţi, la vreo trei metri în dreapta lui Steele. Încerca să-i atragă atenţia căpitanului.

Floyd văzu ţeava unei M-16 apărând din spatele colţului străzii şi ţintind spre cei doi comandanţi.

14

Hooten încerca să-i spună lui Steele că alesese un loc prost în care să se oprească. Fillmore şi unul dintre ceilalţi operatori tocmai fuseseră împuşcaţi în acel loc.

Steele îi făcu semn cu mâna lui Hooten să aştepte. Vorbea în staţie. Se întreba unde naiba erau maşinile. În timp ce rangerii lui Steele şi echipele Delta alergau pe străzi, îndreptându-se spre locul primei prăbuşiri, convoiul de la sol se învârtea, rătăcit, suferind pierderi grele. Dar Steele nu ştia asta. El ştia numai că părăsiseră casa-ţintă în acelaşi timp. El şi oamenii lui erau ţinuţi pe loc de aproape zece minute. Dacă acele vehicule apăreau, puteau rezolva problema.

Lângă Steele, Lechner şi Atwater. Chemau foc de protecţie de la elicoptere. La început, avuseseră probleme, pentru că semnalul de la staţia radio UHF a lui Atwater fusese bruiat de

frecvenţa de urgenţă a elicopterului căzut la numai un bloc distanţă. În cele din urmă, Lechner reuşise să ia legătura cu unul dintre elicopterele Little Bird de atac pe FM-ul din casca lui. Pilotul, ofiţerul subaltern Hal Wade, îi spuse lui Lechner să marcheze poziţia lor cu nişte panouri mari, portocalii. Lechner transmise ordinul.

După ce panourile fură plasate pe drum, Wade veni pe Freedom Road, la nivelul acoperişurilor joase. Collett îşi coborî casca în piept. Din toate direcţiile erupseră focuri de armă la trecerea elicopterului, dar acesta nu trase. Wade înfrunta focul inamic ca să se asigure că ştia unde erau oamenii lui, înainte să riposteze. Elicopterul lui viră şi se întoarse din nou pe drum. Urmă o altă explozie de focuri de arme, dar Wade nu trase nici de data aceasta. Acum ştia exact unde erau oamenii lui de la sol. Aparatul lui Wade execută o nouă întoarcere. De data aceasta, când coborî în viteză, minitunurile lui scoteau flăcări.

Abia după această ultimă trecere, un glonţ muşcă din pământ, aruncând nisip în ochii lui Steele. Lechner se întoarse spre stânga. Credea că împuşcătura venise de pe drum, dar Steele se rostogoli în dreapta şi se uită la peretele de tablă din spatele lui. Împuşcătura răsunase atât de puternic, încât era sigur că venise de acolo. Primul gând fu că unul dintre rangerii răniţi din spatele lui trăgea prin perete. Se rostogoli în continuare, ceea ce nu era prea uşor, din cauza staţiei radio mari legate la spate.

Apoi alte două găuri apărură prin tablă şi Lechner ţipă.

Simţise mai întâi o şfichiuire ca de bici şi apoi o izbitură zdrobitoare, ca şi cum o nicovală îi căzuse pe jumătatea inferioară a gambei. Durerea era insuportabilă. Se prinse de picior şi se uită la gaura de mărimea unui grape care apăruse în acesta. Glonţul îi spulberase tibia, ieşind prin gleznă.

Fuseseră trei cartuşe. Steele şi Atwater reacţionaseră la primul rostogolindu-se, dar Lechner nu. Apoi îl auziră pe Lechner ţipând. Alte împuşcături. Hooten gesticula înnebunit din pragul uşii. Atwater era între el şi Lechner, şi uşa era închisă, aşa că Steele se ridică şi o luă la fugă spre ea. În jurul bazei intrării era o denivelare şi Steele se împiedică de ea. Căpitanul se prăbuşi în curte, iar Atwater zbură înăuntru după el.

Steele îl văzu pe Atwater şi strigă:

— Trebuie să-l luăm pe Lechner.

Se ridică să fugă înapoi, dar văzu cum locotenentul, cu piciorul distrus, era tras spre poartă de Bulloch, care alergase în stradă să-l ajute.

Steele luă microfonul staţiei de la Atwater. Strigă frazele lui scurte şi gâfâite, contrastând puternic cu vocile calme ale piloţilor şi comandanţilor din aer.

— Romeo Six Four, *aici* Juliet Six Four. *Se trage puternic cu arme mici asupra noastră. Avem nevoie de ajutor ACUM şi trebuie să începem extragerea.*

Harrell răspunse cu o voce uniformă, dar neliniştit.

— *Aici* Romeo Six Four. *Am ÎNŢELES că aveţi nevoie de extragere. Fac TOT CE POT ca să aduc vehiculele acelea la voi, terminat.*

Steele spuse cu o voce obosită.

— *Am înţeles. Elementul de comandă* (Lechner) *tocmai a fost lovit. Avem şi alţi răniţi, terminat.*

Sergentul Goodale, care fusese tras în aceeaşi curte mai devreme, după ce fusese împuşcat în fese, îl auzise pe Lechner urlând. Era un sunet oribil, cel mai urât pe care-l auzise vreodată scos de un om. Ciudat, rana lui nu durea prea tare. A lui Lechner arăta groaznic. Acesta încă urla, când îl traseră înăuntru. Chiar cu câteva minute înainte, Goodale îi transmisese lui Lechner că nu mai putea continua să cheme sprijin aerian. De aceea luase Lechner legătura cu Wade. Şi acum, iată-l, cu partea superioară a piciorului arătând normal, dar cu partea inferioară, chiar de sub genunchi, căzută grotesc într-o parte. Era alb ca o fantomă. Goodale simţi că i se face rău, când văzu o baltă lăţindu-se sub picior. Sângele curgea din rana lui Lechner ca dintr-un robinet.

15

Cam în acelaşi timp, la doi kilometri sud-vest, pilotul Mike Durant îşi revenea în simţiri, lângă elicopterul căzut în sătucul de colibe şi barăci de tablă. Era ceva în neregulă cu piciorul lui drept. El şi copilotul lui, Ray Frank, fuseseră leşinaţi cel puţin câteva minute, nu ştiau cât de mult. Durant stătea în şezut acum, aplecat puţin spre dreapta. Parbrizul era zdrobit şi peste el căzuse ceva, o bucată mare de tablă. Black Hawk-ul părea remarcabil de intact. Scaunul lui, care era montat pe amortizoare de şoc, se prăbuşise pe podea. Se desfăcuse în poziţia pliat complet şi se înclinase spre dreapta.

Black Hawk-ul strivise o colibă şubredă. Înăuntru nu fusese nimeni, dar în cea de alături, o fetiţă de doi ani, Howa Hassan,

zăcea inconştientă şi sângera. O bucată de metal din elicopter îi făcuse o tăietură adâncă pe frunte. Mama ei, Bint Abraham Hassan, fusese stropită cu ceva fierbinte, probabil combustibil, şi avea câteva arsuri pe faţă şi picioare.

Piloţii năuciţi se verificară. Frank avea tibia stângă ruptă.

Durant făcu ceva ce mai târziu nu putu să-şi explice. Îşi scoase casca şi mănuşile. Apoi ceasul. Îşi luă arma, o MP-5K, o carabină mică, automată germană de 9 mm.

Frank încerca să-şi explice ce se întâmplase în timpul prăbuşirii. Apoi zise că se lovise din nou la spate. Şi-l zdrobise prima dată într-o altă prăbuşire, cu câţiva ani înainte. Şi pe Durant îl durea spatele. Presupuseră amândoi că aveau ceva vertebre rupte. Toate acestea se întâmplară în primele momente după ce îşi reveniră.

Durant realiză că nu se putea extrage singur din elicopter, din cauza piciorului şi a spatelui. Împinse de pe el bucata de tablă şi hotărî să-şi apere poziţia prin parbrizul spart. Se părea că se aflau într-un mic spaţiu deschis, o curte între căsuţe. În faţă era o colibă făcută din bucăţi de forme neregulate de tablă ondulată, şi alături de ea o alee mică şi murdară. Lângă elicopter era un alt zid dărăpănat, încropit în acelaşi fel ca şi casa. Durant îşi aminti că-l văzuse pe Frank stând în pragul uşii de vizavi, gata să sară afară. A fost ultima dată când l-a văzut.

În clipa aceea, apărură Shughart şi Gordon. Durant tresări surprins. Apăruseră atât de brusc. Fie el leşinase pentru o vreme, fie cei doi veniseră uimitor de repede. Nu-i cunoştea bine pe nici unul dintre operatorii Delta, dar le recunoscu feţele. Vederea lor îi produse un sentiment enorm de uşurare. Se terminase. Presupuse că ei făceau parte dintr-o echipă de salvare. Shughart şi Gordon erau calmi. Se trăgea, în special din elicopterele de deasupra. Băieţii din Delta îl ridicară cu grijă pe Durant din elicopter, unul ţinându-l de picioare, celălalt de piept, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume, şi îl aşezară lângă un copac. Nu avea dureri mari. Cu elicopterul şi zidul unindu-se în spate, şi un alt zid în stânga, care mergea până la coada acestuia, Durant era într-o poziţie perfectă ca să acopere toată partea dreaptă a aparatului de zbor.

Îşi dădu seama că şefii de echipaj suportaseră şocul impactului. În spate nu erau amortizoare de şoc. Văzu cum operatorii îl ridicau pe Bill Cleveland din fuzelaj. Acesta avea sânge pe pantaloni şi vorbea, dar incoerent.

Apoi băieţii din Delta se duseră pe cealaltă parte a

elicopterului, ca să-l ajute pe Field. Durant nu putea să vadă picioarele mişcându-se pe sub fuzelaj, pentru că trenul de aterizare se zdrobise la impact. Elicopterul era cu burta pe nisip. Presupuse că stabileau un perimetru de apărare acolo şi căutau un mod de extragere, poate chiar un loc în care putea ateriza un alt elicopter în care să se urce. Somalezii începură să scoată capetele de după colţ, pe partea lui Durant. Unul sau doi numai. Durant trase un glonţ şi aceştia dispărură. Puşca i se bloca mereu, aşa că scoase cartuşul, pentru ca data următoare să tragă bine. Apei se blocă din nou. Auzea tot mai multe împuşcături în cealaltă parte a elicopterului. Încă nu înţelesese că acei doi băieţi din Delta reprezentau toată echipa de salvare care venise.

16

Când Mo'alim ajunse în cartierul în care căzuse al doilea elicopter, cărările care duceau spre acesta erau deja pline de cadavre. Elicopterele trăgeau de sus şi, aşa cum se aşteptase el, la locul prăbuşirii erau încă americani capabili de luptă.

Exista o singură cale de apropiere directă, şi Mo'alim înţelese că americanii o acoperiseră. Încerca să ţină mulţimea pe loc, dar oamenii erau prea furioşi şi hotărâţi. Conducătorul zvelt şi bărbos al miliţiei se ghemui în spatele unui zid şi aşteptă să ajungă la el şi alţi oameni ai lui, ca să poată organiza un atac coordonat.

17

La fiecare dintre trecerile pe deasupra elicopterului prăbuşit, Mike Goffena, în *Super Six Two*, găsea mulţimea care încercuia locul tot mai mare. Shughart şi Gordon organizaseră împreună cu echipajul un perimetru în jurul elicopterului. Era clar că hotărâseră că nu aveau cum să ducă echipajul într-un loc deschis. Îşi întăriseră poziţia, aşteptând ajutor. Goffena auzea în staţie problemele disperate pe care le aveau convoaiele de salvare.

Pocnetul gloanţelor în corpul elicopterului lui se accelerase şi vedea tot mai des grenade RPG. Cu două Black Hawk-uri

doborâte, colegii lui piloţi îl avertizau să se îndepărteze.

Dar Goffena era absorbit de drama ce se desfăşură dedesubt şi încerca să facă ceva ca să-i ajute.

— *Locul acesta devine curent de fierbinte,* zise el la radio. *Trebuie să-i scoatem pe băieţi de acolo!*

— *Recepţionat,* Super Six Two, *poţi să ne spui care e situaţia?*

— *Se trage constant şi de aproape, inclusiv cu grenade.*

Goffena continuă să direcţioneze focul de sprijin al elicopterelor de atac mai mici, îndreptându-le spre locurile unde grupurile somaleze, erau mai numeroase. Comandantului aerian Matthews nu-i plăcea ce vedea din elicopterul C-2. Arcurile de fum ale tuburilor porneau acum în mod regulat din mulţimea ce se strângea în jurul Black Hawk-ului lui Durant şi vedea piloţii disperaţi din aparatele Little Bird învârtindu-se deasupra scenei, în timp ce copiloţii încercau să tragă cu carabinele lor M-16.

— Terminaţi cu asta, se plânse el. O să fiţi doborâţi şi voi.

Bătălia ajunsese în punctul cel mai confuz. Erau acum două elicoptere prăbuşite. O echipă de salvare ajunsese la primul, al lui Cliff Wolcott, şi toată forţa de asalt şi convoiul iniţial de la sol fuseseră direcţionaţi într-acolo. Un al doilea convoi de salvare părăsise Baza Ranger, dar nu ajunsese prea departe. Se învârteau în jurul locului unde căzuse al doilea elicopter, dar nu reuşeau să se apropie. Prima poziţie avea şanse să reziste, dar cea a lui Durant, chiar şi cu cei doi băieţi din Delta care fuseseră coborâţi acolo, nu avea să mai reziste mult fără ajutor.

Goffena zbura pe o orbită joasă pe deasupra Black Hawk-ului lui Durant. De fiecare dată când cotea spre vest, era orbit de soare. Ar fi vrut ca acesta să apună mai repede. El şi ceilalţi „Cavaleri ai Nopţii” se simţeau mai bine zburând noaptea. Pe întuneric, cu tehnologia lor, piloţii elicopterelor şi echipajele lor puteau să vadă, în timp ce inamicii nu. Dacă Black Hawk-ul lui Goffena şi celelalte Little Bird reuşeau să ţină mulţimea pe loc până la căderea nopţii, atunci oamenii de la sol aveau o şansă.

Mulţimea de dedesubt începuse acum să umple aleile până la drumul principal. Se împrăştiau când Goffena trecea pe deasupra lor, dar apoi reveneau. Goffena văzu cum unul dintre băieţii din Delta fu împuşcat.

— *Aici* Six Two, transmise el. *Elementul zdrobit de la sol nu mai are securitate acum. Un om e la pământ.*

Apoi, câteva clipe mai târziu, o nouă rugăminte.

— *Se îndreaptă forţe la sol spre ei în clipa asta?* întrebă Goffena.

— Negativ, nu în clipa asta.

La unul dintre virajele spre soarele care apunea, elicopterul lui Goffena se izbi de un tren de marfă. Un scrâşnet răsunător. Parcă tot cerul se prăbuşise. Tocmai executa un viraj strâns la dreapta, la vreo zece metri deasupra acoperişurilor, şi avea zece noduri, pentru ca în clipa următoare elicopterul să ajungă brusc în poziţie verticală. Pentru o clipă, nu fu sigur dacă era la sol sau încă zbura. Instrumentele nu mai indicau nimic. Apoi auzi sistemele de alarmă ale elicopterului începând să ţiuie din ce în ce mai tare. Mai târziu, realiză că explozia grenadei îl surzise, iniţial, şi că îşi recăpătase auzul treptat. Alarmele îi spuneau că motoarele erau moarte şi că elicele se opriseră... Dar el simţea că încă zburau.

Goffena realiză că fusese lovit în partea dreaptă. Nu ştia dacă în spate mai era cineva în viaţă. De fapt, şefii lui de echipaj, sergenţii Paul Shannon şi Mason Hall, nu fuseseră răniţi de explozie, dar sergentul Hallings, lunetistul Delta, avea piciorul aproape complet sfâşiat şi plin de schije. Căpitanul Yacone, copilotul, atârna moale pe scaunul lui, cu capul în piept. Goffena nu ştia dacă Yacone era mort sau doar rănit. Era clar că erau în aer. Pluteau încă, dar se prăbuşeau repede.

Văzu o stradă dedesubt, o alee, de fapt. Dacă reuşea să îndrepte elicopterul spre acea alee, poate reuşea să aterizeze. Trebuia să-l ţină în poziţie verticală. Văzu clădiri de piatră dură în stânga, iar strada era destul de lată, însă exista un şir de stâlpi în dreapta, pe lângă care nu avea cum să treacă... Poate că avea să-i lovească numai cu sistemul rotor din dreapta, fără să smulgă elicele. Goffena văzu stâlpii la geamul din dreapta şi era la numai vreo şase metri deasupra lor, când Yacone reveni la viaţă şi strigă în radio că se prăbuşeau şi dădu coordonatele, în timp ce se pregăteau pentru impact, Goffena începu să tragă instinctiv de manşa de control, încercând să ţină botul aparatului de zbor ridicat. Realiză brusc că elicopterul răspundea la comenzi! Nu era mort! Comenzile nu mergeau perfect, dar avea suficient control ca să-l ţină în aer. Zburară drept în faţă, trecând de alee şi stâlpi. Goffena ţinu botul elicopterului sus şi continuă să zboare. Nu ştia cât aveau să mai reziste comenzile. Drumul de sub ei se termină brusc şi în faţa lor se deschise ceea ce Goffena recunoscu ca fiind portul, un teren prieten! Elicopterul încetini şi acum coborau treptat. Trecu foarte aproape de gardul din jurul portului şi atinseră solul la o viteză de aproape cincisprezece noduri. Goffena tocmai voia să se felicite singur pentru o aterizare

perfectă, când elicopterul, în loc să ruleze şi să se oprească, se înclină în dreapta, înfigându-se în nisip. Roţile trenului de aterizare din dreapta săriseră în aer. Elicopterul patină şi Goffena îşi spuse îngrijorat că se vor da peste cap. Dar. În loc de asta, aparatul se opri şi el închise toate sistemele.

Când coborî din carlingă să verifice starea oamenilor din spate, văzu silueta familiară a unui Humvee repezindu-se spre ei.

18

Mike Durant credea că situaţia era încă sub control. Avea piciorul rupt, dar nu-l durea. Stătea întins pe spate, sprijinit de un rucsac, lângă un copac mic, şi îşi folosea arma împotriva somalezilor care îşi băgau din când în când capul în luminiş. Între zidul din stânga lui şi coada elicopterului era un spaţiu de vreo cinci metri. Durant admira modul în care-l plasase tipul din Delta. De acolo, cu arma lui, putea controla toată acea parte a luminişului.

Auzea focuri de armă în cealaltă parte a elicopterului. Ştia că Ray Frank, copilotul, era rănit, dar în viaţă. Şi mai erau cei doi băieţi din Delta şi şeful de echipaj, Tommy Field. Se întrebă dacă Tommy era bine. Presupuse că erau cel puţin patru oameni în cealaltă parte a Black Hawk-ului şi probabil şi alţii din echipa de salvare. În scurt timp urmau să apară vehiculele, ca să-i ia de acolo.

Apoi îl auzi pe unul dintre operatori – era Gary Gordon – strigând că fusese rănit. Un strigăt scurt de durere şi furie, după aceea nu-i mai auzi vocea.

Un altul – era Randy Shughart – strigă spre partea în care se afla Durant.

— Sunt ceva arme la bord?

Erau. Şefii de echipaj aveau carabine M-16. Durant îi spuse unde le ţineau, şi Shughart se târî în elicopter, căută înăuntru şi se întoarse cu două carabine. Îi întinse lui Durant arma lui Gordon, un CAR-15 încărcat şi gata de tragere.

— Care este frecvenţa de sprijin pe staţia de supravieţuire? întrebă Shughart.

În clipa aceea, Durant înţelese pentru prima dată că aveau probleme. Dacă Shughart întreba cum să stabilească comunicaţia, însemna că el şi celălalt tip veniseră singuri. Ei erau

echipa de salvare. Iar Gordon tocmai fusese împuşcat.

Îi explică procedura standard. Exista un canal Bravo. Îl auzi pe Shughart stabilind legătura.

— Avem nevoie de ajutor aici, spuse Randy.

I se spuse că o forţă de reacţie era pe drum. Apoi Shughart luă armele şi trecu din nou în cealaltă parte a elicopterului.

Durant intră în panică. Trebuia să-i ţină pe somalezi la distanţă. Îi auzea vorbind lângă zid, aşa că trase prin tablă. Tresări surprins pentru că el trăsese foc cu foc, dar această armă nouă era fixată pe foc automat. Vocile din spatele zidului încetară. Apoi doi somalezi încercară să se cațere peste botul elicopterului. Trase în ei, şi oamenii săriră înapoi. Nu era sigur că-i nimerise.

Un om încercă să treacă peste zid şi Durant îl împuşcă. Un altul se târî de după colţ. Cu o armă şi Durant trase şi în el.

În cealaltă parte a elicopterului începu o fusiladă nebună, care dură două minute. Îl auzi pe Shughart urlând de durere. Şi apoi linişte.

Comandanţii îngrijoraţi priveau de sus.

— Aveţi video asupra locului elicopterului căzut numărul doi?

— Personal indigen mişcându-se la locul prăbuşirii.

— Indigen?

— Afirmativ, terminat.

Durant fu cuprins de groază. Auzea zgomotele unei mulţimi furioase. Nu se mai trăgea. Probabil că ceilalţi erau morţi. Ştia că mulţimile furioase de somalezi puteau să facă lucruri inimaginabile, oribile. Asta îl aştepta acum. A doua armă a lui rămăsese fără muniţie. Mai avea un pistol prins la şold, dar nici măcar nu se gândi să-l scoată.

Ce rost mai avea? Se terminase.

Un om apăru de după botul elicopterului. Păru şocat să-l vadă pe Durant. Omul strigă şi alţi somalezi veniră în fugă. Era timpul să moară. Durant îşi puse arma goală pe piept, îşi încrucişă braţele peste ea şi îşi ridică privirea spre cer.

19

Hassan Yassin Abokoi fusese împuşcat în gleznă de un elicopter, în timp ce era în mulţimea din jurul elicopterului prăbuşit. Acum stătea sub un copac, privind. Glezna îl duruse la

început, apoi amorţise. Sângera rău. Ura elicopterele. În acea zi, un obuz tras dintr-un elicopter îi smulsese pur şi simplu capul de pe umeri unchiului lui. Cine erau aceşti americani care revărsau foc şi moarte asupra lor, care veniseră să-i hrănească şi apoi începuseră să-i ucidă? Voia să-i omoare pe acei oameni care căzuseră din cer, dar nu putea să stea în picioare.

Din locul în care stătea, văzu mulţimea năvălind spre americani. Numai unul mai era în viaţă. Acesta striga şi dădea din mâini, când mulţimea îl prinse de picioare şi începu să-l tragă de lângă elicopter, smulgându-i hainele de pe el. Văzu cum vecinii lui hăcuiau cadavrele americanilor cu cuţitele şi trăgeau de membrele lor. Văzu oameni alergând şi fălindu-se cu părţi din corpurile americanilor.

Când Mo'alim alergă în spatele elicopterului, fu surprins să găsească un alt american, un pilot. Omul nu trase. Îşi puse arma pe piept şi îşi încrucişă braţele peste ea. Mulţimea se repezi pe lângă Mo'alim şi începu să-l lovească pe american cu picioarele, dar războinicul bărbos deveni brusc protector. Îl prinse pe pilot de braţ şi trase în aer, strigând mulţimii să se retragă.

Unul dintre oamenii lui îl izbi pe pilot în faţă cu patul puştii, şi Mo'alim îl împinse în spate. Pilorul era rănit şi nu mai putea lupta. Rangerii prinseseră mulţi somalezi, pe care-i ţineau în captivitate. Ei aveau să fie gata să-i schimbe, poate pe toţi, pentru unul de-al lor. Pilotul era mai valoros viu, decât mort. Îşi puse oamenii să facă un cerc în jurul pilotului, ca să-l protejeze de mulţime, care era înfometată de răzbunare. Câţiva dintre oamenii lui Mo'alim începură să tragă de hainele lui Durant. Pilotul avea un pistol la şold şi un cuţit şi se temeau să nu aibă şi alte arme ascunse, iar în plus ştiau că piloţii americani aveau în haine emiţătoare de localizare, aşa încât elicopterele să poată să-i repereze.

20

Durant privea fix cerul, când mulţimea se apropie de el. Oamenii strigau cuvinte pe care nu le înţelegea. Un somalez îl izbi în faţă cu patul unei puşti, spărgându-i nasul. Oamenii îl trăgeau de braţe şi picioare, alţii începură să-l tragă de haine. Nu erau obişnuiţi cu capsele de plastic ale echipamentului lui, aşa că

Durant le deschise singur. Se lăsă în mâinile lor. Îi scoaseră cizmele, vesta de supravieţuire şi cămaşa. Un bărbat îi trase în jos fermoarul pantalonilor, dar, văzând că nu purta lenjerie, trase fermoarul la loc. Îi lăsară şi tricoul maroniu. Tot timpul era lovit cu picioarele şi pumnii. Un tânăr se aplecă şi înhăţă cartea de identitate verde pe care Durant o avea în jurul gâtului. O flutură în faţa lui şi strigă.

— Ranger. Ranger. Tu mori, Somalia!

Apoi, cineva îi aruncă o mână de noroi în faţă. Care îi intră în gură. Îi legară o cârpă peste cap şi ochi, după care îl ridicară în aer, cărându-l aproape pe sus. Simţi cum capătul rupt al femurului trecea prin pielea piciorului. Era lovit din toate părţile cu pumnii, cu paturi de armă. Nu vedea unde îl duceau. Era înghiţit într-un val de ură şi furie. Cineva, o femeie probabil, îl prinse de penis şi testicule şi trase de ele.

Şi, în această agonie a fricii, dintr-odată, Durant îşi părăsi corpul. Nu mai era în mijlocul mulţimii, era în ea, sau poate deasupra ei. Observa mulţimea care îl ataca. Cumva detaşat. Şi nu simţea nici o durere, iar frica scăzu, după care leşină.

PARTEA A PATRA
ALAMO

1

Paraşutistul Tim Wilkinson urcă din nou în elicopterul distrus ca să caute un mod prin care să elibereze corpul pilotului Cliff Wolcott. Poate că exista vreo posibilitate pe care nu o văzuse prima dată, ca să tragă scaunul mai în spate şi să obţină o înclinaţie mai bună. Dar situaţia era disperată.

Ieşi din avion. Îngenunche pe epavă, în vacarmul asurzitor al focurilor de armă, şi se uită pe uşile laterale deschise din dreapta, în partea din spate a avionului. Ştiau ce se întâmplase cu toţi cei de la bord. Ştia că o parte din oameni fuseseră salvaţi mai înainte, de elicopterul Little Bird care aterizase acolo imediat după prăbuşire. Aşa că el căuta acum doar echipament sau arme care trebuiau luate de acolo sau distruse. Erau antrenaţi să şteargă rapid băncile de memorii ale tuturor echipamentelor electronice ce conţineau date importante. Toate echipamentele şi piesele care nu fuseseră legate de ceva ajunseseră pe partea stângă a avionului, care era acum la bază.

Observă în acea dezordine o bucată dintr-o uniformă de camuflaj.

— Cred că mai e cineva acolo, îi spuse el sergentului Bob Mabry, un sanitar Delta din echipajul CSAR.

Wilkinson se aplecă şi mai mult şi văzu un braţ şi o mănuşă de zbor. Strigă, şi un deget al mănuşii se mişcă. Intră repede în elicopter şi începu să tragă deoparte sfărâmăturile şi echipamentele de pe omul îngropat acolo. Era al doilea şef de echipaj, mitraliorul de pe partea stângă, Ray Dowdy. Scaunul lui fusese izbit şi scos din balamale, dar în principiu omul era întreg. După ce Wilkinson îi eliberă un braţ, Dowdy începu să dea şi el la o parte lucrurile de deasupra lui. Încă nu spusese nici un cuvânt şi era pe jumătate inconştient.

Mabry se strecură sub epavă şi încercă fără succes să intre târându-se prin partea stângă inferioară a uşii. Renunţă şi se duse la uşile de sus, tocmai când Wilkinson îl elibera pe Dowdy.

Cei trei oameni rămaseră în interiorul epavei, în timp ce o ploaie de gloanţe se năpusti dintr-odată asupra carcasei elicopterului. Apoi se opri. Wilkinson verifică dacă era rănit. Fusese lovit în faţă şi în braţ. Mabry fusese rănit în braţ, iar Dowdy pierduse vârfurile a două degete.

Şeful de echipaj se uita năucit la mâna însângerată.

Wilkinson îşi puse mâna peste degetele pline de sânge ale lui Dowdy şi spuse:

— OK, hai să ieşim dracului de aici!

Mabry rupse panourile podelei şi le propti peste acea parte a avionului prin care veniseră gloanţele. În loc să înfrunte focurile de armă de afară, se târâră, săpând în nisipul uscat din colţul din spate al uşii laterale. Tot pe acolo îl scoaseră şi pe Dowdy.

Apoi, cei doi salvatori intrară din nou înăuntru. Wilkinson căuta echipamente ce trebuiau distruse, Mabry muta panourile de kevlar în jurul cozii, unde crease un punct de adunare a răniţilor. Pe alee se trăgea din nou. Iar ei aşteptau în orice clipă sosirea convoiului de la sol.

Sergentul Fales, rănit şi el, era prea ocupat să tragă, ca să observe plăcile de kevlar. Avea un bandaj elastic la gleznă şi un tub IV în braţ, şi stătea lungit lângă lonjeronul încovoiat de la coadă, căutând ţinte.

— De ce nu treci în spatele panourilor, Scott? îl întrebă Wilkinson, scoţând capul din elicopter.

Fales păru surprins. Fusese atât de absorbit cu trasul, încât nu văzuse panourile care fuseseră înălţate în spatele lui.

— Bună idee, zise el.

Trăgea glonţ după glonţ prin lonjeronul rupt.

După ce mai bandajă câţiva oameni, Wilkinson se târî înapoi în carlingă, intrând pe dedesubt, ca să vadă dacă reuşea să tragă cumva de acolo corpul lui Wolcott. Nu avea cum.

2

O grenadă apăru din senin. Era de tip rusesc, genul care arăta ca o conservă de supă, la capătul unui băţ. Se lovi de maşină, apoi de casca specialistului Jason Coleman şi de staţia radio, şi în final ateriză pe pământ.

Nelson, care era încă surd din cauza mitralierei lui Twombly, îşi trase mitraliera M-60 de pe capota maşinii şi se aruncă la

pământ, la fel ca şi ceilalţi aflaţi de o parte şi de alta a intersecţiei. Rămaseră aşa aproape un minut întreg, în aşteptarea exploziei. Nu se întâmplă nimic.

— Cred că e defectă, spuse locotenentul DiTomasso.

Treizeci de secunde mai târziu, o altă grenadă se rostogoli în spaţiul deschis dintre maşină şi copacii de peste drum. Nelson înşfacă din nou mitraliera şi se rostogoli departe de grenadă. Toată lumea repetă mişcarea, dar nici aceasta nu explodă. Defectă. Nelson şi Barton începuseră să se târască înapoi spre maşină, când o a treia grenadă căzu între ei. Nelson întoarse casca spre ea şi împinse puşca în faţă, apărându-se de explozia care era sigur că o să urmeze, de data aceasta. Auzi grenada sfârâind. Rămase astfel douăzeci de secunde întregi, înainte să ridice privirea spre Barton.

— Defectă, spuse acesta.

Yurek o luă şi o zvârli în stradă.

Cineva aruncase în ei cu o grămadă de grenade proaste. Mai târziu, Wilkinson descoperi alte trei sau patru neexplodate, în interiorul elicopterului.

Forţele americane din jurul elicopterului Black Hawk al lui Wolcott erau acum răspândite într-un perimetru în formă de L, care se întindea spre sud. Un grup de aproximativ treizeci de oameni erau strânşi pe alee, în jurul epavei, pe baza nordică a L-ului. Când aflară că tot convoiul de la sol se rătăcise şi întârzia, începură să-i mute pe cei răniţi prin gaura făcută de elicopter în casa lui Abdiaziz Ali Aden (care era încă ascuns în camera din spate). Imediat la vest de alee era Freedom Road, unde Nelson, Yurek, Barton şi Twombly se adăpostiseră pe partea opusă a străzii, în colţul nord-vestic. Pe partea estică a intersecţiei, mai aproape de elicopter, erau DiTomasso, Coleman, Belman şi căpitanul Delta Bill Coultrop, împreună cu operatorul lui radio. Restul forţei de la sol se întindea spre sud, în lungul braţului L-ului. Steele şi vreo zece rangeri, împreună cu trei echipe Delta, aproximativ treizeci de oameni în total, se aflau într-o curte de pe partea estică a lui Freedom Road, separaţi de grosul forţei de o jumătate de cvartal, o alee largă şi un cvartal lung. Echipa Delta a sergentului Howe, plus un grup de rangeri. Printre care se număra şi specialistul Stebbins, urmaţi de echipa de comandă Delta condusă de căpitanul Miller, traversaseră aleea largă şi înaintau pe lângă peretele vestic, spre poziţia lui Nelson. Locotenentul Perino traversase deja aleea şi înainta la deal. Pe lângă peretele estic, împreună cu caporalul Smith, sergentul

Chuck Elliott şi alţi câţiva oameni.

Când se apropie de poziţia lui Nelson, Howe avu impresia că rangerii nu făceau altceva decât să se ascundă. Doi dintre oamenii lui traversară în fugă aleea ca să le spună rangerilor *să înceapă să tragă.* Gloanţele smulgeau bucăţi de perete în jurul lor, dar era greu de văzut de unde veneau împuşcăturile. Membrii echipei lui Howe îi ajutară pe Nelson şi pe ceilalţi să formeze nişte câmpuri de foc eficiente şi îi plasară pe Stebbins şi pe mitraliorul soldat Brian Heard la colţul sudic al aceleiaşi intersecţii, spunându-le să tragă spre vest.

Căpitanul Miller îl ajunse din urmă pe Howe, urmat de operatorul lui radio şi de alţi câţiva membri ai grupului său, plus sergentul de stat-major Jeff Bray, un controlor al luptei aeriene. Howe decise că era timpul să iasă de pe stradă. Între două clădiri de pe partea lui era o poartă metalică, prin care se intra într-o curte. Împinse poarta, care avea două uşi şi se deschidea în interior. Howe se gândi să pună o încărcătură explozivă, dar, dat fiind numărul mare de soldaţi din apropiere şi spaţiul deschis, o explozie ar fi putut răni pe cineva. Aşa că sergentul solid şi Bray începură să izbească în poartă. Partea lui Bray cedă.

— Urmează-mă, în eventualitatea că voi fi împuşcat, spuse Howe.

Se năpusti în curte şi începu să meargă rapid prin casă, alergând din cameră în cameră. Howe căuta oameni, concentrându-şi privirea mai întâi la nivelul mijlocului, verificându-le mâinile. Singurele mâini pe care le găsi erau goale. Ele aparţineau unui bărbat, unei femei şi câtorva copii, o familie de vreo şapte membri, total îngroziţi. Rămase în pragul uşii, cu arma îndreptată spre ei, făcându-le semne să iasă din cameră cu mâna stângă. Dură ceva, dar, în cele din urmă, ieşiră încet, agăţându-se unii de ceilalţi. Le puseră cătuşe şi îi băgară într-o cameră laterală mai mică.

Apoi, Howe începu să examineze spaţiul mai cu atenţie. Fiecare dintre cvartalele din acel cartier din Mogadiscio era format în majoritate din case cu un singur etaj, de piatră, grupate neregulat în jurul spaţiilor deschise sau al curţilor. Blocul în care se aflau ei avea o singură curte mică, cam de lăţimea a două maşini, în care se afla el acum. Howe îşi spuse că era probabil cel mai sigur spaţiu din zonă. Clădirea mai înaltă avea să-i adăpostească de gloanţe şi grenade. La capătul vestic era un gen de magazie. Howe începu să exploreze sistematic, trecând din cameră în cameră. În căutarea unor ferestre de la care să

aibă un punct bun de tragere spre aleea vestică. Găsi câteva, dar nici una nu oferea un unghi prea bun. Când se întoarse în curte, căpitanul Miller şi ceilalţi începuseră să aducă răniţii acolo. Curtea avea să fie folosită drept post de comandă şi punct de strângere a răniţilor pentru tot restul nopţii.

Când se întoarse în curte, unul dintre sergenţii-majori care erau cu Miller îi spuse lui Howe să se ducă înapoi în stradă şi să ajute echipa lui. Howe fu deranjat de acel ordin. În acel moment, se simţea conducătorul *de fado* de la sol, cel care se ocupa de toate mişcările, de strategie şi luptă. Ajunseseră într-un loc temporar sigur, în care comandanţii puteau să-şi tragă răsuflarea şi să gândească. Erau într-un punct rău, dar nu critic. Următorul pas trebuia, să fie căutarea unor modalităţi de întărire a poziţiei, de extindere a perimetrului, de identificare a altor clădiri ce puteau fi ocupate, pentru a le oferi linii de foc mai bune. Ordinul sergentului de armată era cel al unui om care nu ştia ce trebuia să facă în continuare.

Howe era clădit ca un luptător profesionist de lupte, dar era un om capabil să şi gândească. Asta îi crea uneori probleme în relaţiile cu autoritatea – mai ales cu modul arbitrar şi înnebunitor al armatei de a plasa la comandă oameni neexperimentaţi, fără calificarea necesară. Nu-şi ascundea dezgustul faţă de astfel de situaţii.

Acum, când i se ordonase să facă ceva inutil, în mijlocul celei mai mari bătălii din viaţa lui, era furios. Începu să strângă muniţia, grenadele şi tuburile LAW de la rangerii răniţi din curte. Howe avea impresia că mulţi nu reuşeau să înţeleagă cât de disperată devenise situaţia lor. Nu puteau să nu se gândească la ei înşişi ca la o forţă superioară, controlând situaţia, deşi roata se întorsese. Ei erau cei încercuiţi şi aflaţi într-o copleşitoare inferioritate numerică. Ideea de a angaja lupta în acel moment era absurdă.

— Arunci grenade? îl întrebă sergentul-major de armată, surprins să-l vadă pe Howe îndesând în buzunarele vestei toate grenadele pe care le găsea.

— Nu suntem plătiţi să le ducem înapoi, replică Howe.

Aşa era războiul. Ucideai sau erai ucis. Ieşi furios în stradă şi începu să caute somalezi pe care să-i împuşte.

Îl găsi pe un ranger, Nelson, trăgând cu carabina spre o fereastră a clădirii pe care Howe reuşise să o elibereze şi să o ocupe. Nelson văzuse pe cineva mişcându-se la fereastră şi, cum se trăgea în ei din aproape toate direcţiile, ripostase cu câteva

focuri în acel geam.

— Ce faci? strigă Howe la el, de pe cealaltă parte a aleii.

Nelson nu putea să-l audă aproape deloc.

— Am văzut pe cineva acolo.

— La dracu'! Acolo sunt ai noştri.

Nelson avea să afle abia mai târziu de ce îşi flutura Howe braţele. Fu îngrozit. Nimeni nu-i spusese că echipa Delta ocupase acel spaţiu, dar, oricum, era un păcat capital să tragi înainte să identifici ţinta.

Deja furios, Howe începu acum să-şi reverse mânia asupra rangerilor, pe care-i considera demni de milă. Când văzu că Nelson, Yurek şi ceilalţi încercau să împuşte selectiv somalezii de pe stradă, Howe luă o grenadă mică, de mărimea unei mingi de golf, şi o aruncă peste acoperişul clădirii. Fusese o aruncare excelentă. Pentru că grenada nu explodă, mai aruncă două, care explodară de cealaltă parte a casei. Apoi îi văzu pe rangeri încercând să nimerească un somalez care ţâşnea mereu afară, trăgea şi apoi se retrăgea în spatele unei colibe aflate cam la un cvartal distanţă spre nord. Howe luă un LAW şi îl aruncă peste drum. Arma ateriză pe braţul specialistului Twombly, care era întins pe burtă, la un metru şi jumătate de zid. LAW-ul îi zgârie fruntea şi omul se întoarse furios.

— Împuşcă-l pe nenorocit! urlă Howe.

În ceea cel privea pe trăgătorul din spatele barăcii de tablă, Howe trase o rafală prin metal, gândindu-se că cel ce se ascundea în spate fie era lovit, fie era obligat să se lase la pământ. Apoi trase o rafală la nivelul podelei. Trăgătorul somalez nu mai reapăru!

Howe se lăsă într-un genunchi, înjurând cu amărăciune în timp ce trăgea. Toată acea situaţie îl scotea din sărite, blestemaţii de somalezi, conducătorii lui, rangerii idioţi… chiar şi muniţia. Trase în trei somalezi care traversau strada la trei blocuri distanţă spre nord, metodic, aşa cum învăţase în orele nenumărate de antrenament, prinzându-i în cătare şi ţintind apoi la aproape un metru în faţa lor. Era un trăgător de elită şi era sigur că-i nimerise, dar se înşela, căci ei continuară să alerge şi dispărură după colţ. Arma lui era cea mai sofisticată carabină din lume, o CAR15, şi el trăgea cu un cartuş cu cap rotund verde de 5,56 mm. Capul verde avea un penetrator de tungsten în vârf şi trecea prin metal, dar această putere de străpungere sporită făcea ca gloanţele să treacă şi prin ţintele umane. Când somalezii erau suficient de aproape, vedea când îi nimerea.

Glonţul făcea o gaură mică şi curată, dar, dacă nu nimerea inima sau coloana vertebrală, nu era suficient ca să-i oprească pe inamici. Howe avea impresia că trebuia să nimerească un om de cinci sau şase ori ca să-i atragă atenţia. Aveau obiceiul să râdă de Randy Shughart, care renunţase la carabina şi muniţia modernă şi păstrase o M-14 din perioada Vietnamului, care trăgea cu cartuşe de 7,62 mm, fără calităţile de penetrare ale noului vârf verde. Acum Howe înţelese că Randy era cel mai deştept tip din unitate. Chiar dacă arma lui era mai grea şi oarecum incomodă, având în plus şi un recul puternic, era clar că el putea doborî un om cu un singur glonţ, iar în luptă deseori nu ai ocazia să tragi mai multe în aceeaşi ţintă. Atunci când nimereşti un inamic, vrei să-l vezi căzând, nu să te întrebi următoarele cinci ore dacă l-ai atins sau dacă te aşteaptă încă ascuns în buruieni.

Howe se afla într-un punct bun. Nu avea nimic în faţă sau în spate care să oprească gloanţele, dar la vreo şase metri spre sud era un copac, lipit de zidul vestic al străzii, care împiedica inamicul să-l vadă din orice direcţie. Copacul mai mare de pe cealaltă parte a aleii, unde se aflau Nelson, Twombly şi ceilalţi, bloca orice glonţ care ar fi venit dinspre nord. Aşa că sergentul din Delta putea să stea în genunchi la un metru şi jumătate de zid şi să tragă spre nord, fără să fie în pericol.

Când îi văzu pe Perino, Smith şi Elliott târându-se spre o poziţie similară pe cealaltă parte a străzii, presupuse că încercau să facă acelaşi lucru ca şi el. Numai că pe acea parte nu erau nici un fel de copaci care să protejeze poziţia.

Strigă la ei, dar rangerii nu-l auziră din cauza vacarmului.

3

Perino şi oamenii lui înaintaseră până la o baracă mică de tablă, un portic, de fapt, care ieşea din zidul neregulat. Se aflau la numai vreo zece metri de aleea unde se prăbuşise *Super Six One.* Absolvent la West Point, promoţia 1990. Perino avea douăzeci şi patru de ani şi era mult mai în vârstă decât rangerii pe care-i comanda. Grupul lui o luase în faţa căpitanului Steele şi a majorităţii rangerilor. Traversaseră ultima intersecţie până la locul prăbuşirii, după ce Goodale fusese nimerit. Eliberaseră prima curte a acelui bloc, iar apoi Perino condusese câţiva

oameni înapoi în stradă, ca să continue să avanseze pe Freedom Road. Ştia că mai aveau puţin până să stabilească legătura cu locotenentul DiTomasso şi echipa CSAR. Ceea ce reprezentase destinaţia lor, când începuseră acea mişcare. Porticul era la numai câţiva paşi de intrarea curţii.

Sergentul Elliot era deja de cealaltă parte a porticului, caporalul Smith era ghemuit în spatele lui, iar Perino la numai câţiva paşi în spatele lui Smith. Se trăgea puternic în ei. Gloanţele păreau să vină din toate direcţiile. Perino văzu un somalez înarmat pe cealaltă parte a străzii, la vreo douăzeci de metri nord de poziţia lui Nelson, dar care nu putea fi văzut de ceilalţi din cauza copacului în spatele căruia se ascundeau. Perino văzu flacăra de la gura ţevii şi îşi dădu seama că aceea era direcţia din care veneau o parte a gloanţelor. Era greu să-l nimerească cu carabina, dar Smith avea un lansator de grenade la carabina M-16 şi putea trage un proiectil 203 suficient de aproape ca să-l rănească pe individ. Înaintă şi îl bătu pe umăr pe Smith – zgomotul era prea mare ca să poată comunica verbal – când prin portic începură să pătrundă gloanţe, cu un zgomot puternic. Locotenentul era într-un genunchi şi un cartuş muşcă din pământ între picioarele lui.

Nelson văzu că Smith fusese lovit. Caporalul solid înainta pe stradă rapid şi majoritatea celor aflaţi la colţ auziră cum îl lovi glonţul, un sunet dur şi urât. Smith păru doar surprins, la început. Căzu într-un genunchi şi, ca şi cum ar fi vorbit despre altcineva, spuse surprins:

— Sunt rănit!

Perino îl ajută să se lipească de perete.

Acum, Smith urla:

— Sunt rănit! Sunt rănit!

Locotenentul înţelese, din vocea lui, că îl durea foarte tare. Când Goodale fusese rănit, acesta păruse să nu simtă aproape nimic, dar rana lui Smith era diferită. Perino apăsă un bandaj peste rană, dar sângele ţâşnea cu forţă în jurul lui.

— Am un rănit care sângerează puternic aici! strigă Perino.

Sanitarul Delta, sergentul Kurt Schmid, ţâşni spre ei, traversând Freedom Road. Împreună, îl traseră pe Smith în curte.

Schmid îi rupse cracul pantalonilor. Era de rău.

— Doare rău, omule, îi spuse tânărul soldat lui Perino.

Locotenentul ieşi din nou în stradă şi se târî înapoi lângă Elliott.

— Unde e Smith? întrebă acesta.

— A fost doborât.

— Rahat, zise Elliott.

Apoi văzură cum sergentul Ken Boom fu lovit în genunchi. După aceea, soldatul Rodriguez se rostogoli de lângă mitraliera lui. Sângerând, urlând şi ţinându-se cu mâinile de vintre. Nu simţea nici o durere, dar, când îşi duse mâna la organele genitale, simţi cum ceva vâscos i se revărsa printre degete. Urlă, speriat. Opt dintre cei unsprezece rangeri din echipa lui Perino, Chalk One, erau acum răniţi.

La capătul nordic al aceluiaşi bloc se produse o explozie puternică şi Stebbins se prăbuşi. Nelson văzu scena de aproape. O grenadă RPG izbise zidul casei aflată vizavi de el, aproape de poziţia lui Stebbins şi Heard. Grenada explodase şi smulsese o bucată de perete de un metru lungime. Se produse un nor mare de praf. Îi văzu pe Stebbins şi Heard întinşi pe spate. „Sunt terminaţi”, îşi spuse Nelson. Dar Stebbins se scutură şi apoi se ridică încet, acoperit din cap până în picioare de praf alb, tuşind şi frecându-se la ochi.

— La pământ, Stebbins! strigă Heard.

Deci, şi el era bine.

În jurul lui Perino şi Elliott, gloanţele vâjâiau cu o frecvenţă tot mai mare. Era o poziţie proastă, aşa cum prevăzuse Howe.

— Ah, domnule, cred că ar fi bine să intrăm în curtea aceea, spuse Elliott.

— Crezi? întrebă Perino.

Elliott îl prinse de braţ şi se aruncară amândoi spre curtea unde Schmid se străduia din greu să-l salveze pe Smith.

Caporalul Smith era conştient, îngrozit şi avea dureri puternice. Schmid încercase mai întâi să aplice o presiune directă pe rană, ceea ce se dovedise foarte dureros şi, evident, ineficient. Sângele roşu continua să ţâşnească. Sanitarul încercă să îndese tifon în gaura din piciorul rangerului. Apoi îl verifică pe Smith.

— Mai eşti rănit şi în altă parte?

— Nu ştiu.

Schmid căută gaura de ieşire, dar nu găsi nimic.

Avea suficientă experienţă ca să înţeleagă că Jamie Smith era pierdut, dacă nu reuşea să oprească sângerarea. Glonţul intrase prin coapsa lui şi apoi trecuse prin pelvis. O rană pelviană este una dintre cele mai grave, într-o zonă de luptă. Aorta se desparte în două în abdomen, formând arterele iliace dreaptă şi stângă. Era clar că glonţul străpunsese unul dintre vasele femurale.

Schmid aplică presiune directă pe abdomenul lui Smith, chiar deasupra pelvisului, unde se bifurca artera. Îi explică acestuia ce făcea. Băgase deja două tuburi IV în braţul lui Smith, folosind ace mari de 14, iar acum apăsa pe punga de plastic, ca să forţeze înlocuirea fluidului pierdut. Sângele lui Smith forma o băltoacă tot mai mare pe terenul murdar al curţii.

Pe câmpul de luptă se făceau foarte rar transfuzii de sânge. Sanitarii aveau cu ei tuburi IV. Dar nu şi sânge. Dacă voia să-i facă o transfuzie lui Smith, trebuia să găsească pe cineva cu aceeaşi grupă de sânge, dar exista posibilitatea să apară complicaţii. Schmid renunţă la idee. Convoiul de salvare trebuia să sosească curând. Rangerul avea nevoie de un doctor, rapid.

Perino luă legătura cu căpitanul Steele.

— *Nu putem merge mai departe, domnule. Avem prea mulţi răniţi.*

— *Trebuie să înaintaţi,* îi spuse Steele.

— *NU PUTEM,* zise Perino. *Cer permisiunea să ocup o clădire.* Steele îi spuse lui Perino să încerce în continuare să înainteze. De fapt, în acea curte ei erau la numai cincisprezece metri de locotenentul DiTomasso şi forţa CSAR, dar Perino nu avea de unde să ştie asta. Încercă să ia legătura cu DiTomasso prin radio.

— *Unde eşti, Tom?*

DiTomasso încercă să explice în ce poziţie se afla, dând repere.

— *Nu pot să văd nimic,* spuse Perino. *Sunt într-o curte.*

DiTomasso aruncă o fumigenă roşie şi Perino văzu dâra urcând pe cerul întunecat. Din traiectorie deduse că erau la cincisprezece metri distanţă, ceea ce reprezenta foarte mult, într-o zonă de luptă. Steele continua să insiste, prin staţie, ca el să stabilească contactul cu DiTomasso.

— *Au nevoie de ajutorul vostru*, spunea el.

— *Mi-au rămas numai trei oameni, domnule, inclusiv eu. Cum pot să-l ajut?*

În cele din urmă, Steele renunţă.

— *Recepţionat, întăriţi poziţia şi apăraţi-o.*

Schmid se ocupa în continuare de rana lui Smith. Îi ceruse lui Perino să-l ajute, aplicând presiune exact deasupra rănii, pentru ca el să-şi poată folosi mâinile. Când schimbară mâinile, Perino apăsă cu două degete direct în rană. Smith urlă şi Perino fu împroşcat de sânge. Locotenentul înghiţi în sec şi apăsă mai tare. Se simţea ameţit. Valurile de sânge continuară să ţâşnească.

— Oh, rahat! Oh, rahat! O să mor! O să mor! urla Smith.

Ştia că acela era sânge arterial.

Schmid îi vorbi, încercând să-l calmeze. Singurul mod de a opri sângerarea era să găsească artera femurală tăiată şi să o închidă. Îi spuse lui Smith să se lase pe spate.

— Va fi foarte dureros, dar trebuie s-o fac, ca să te ajut.

— Dă-mi nişte morfină pentru durere! ceru Smith.

— Nu pot, zise Schmid.

În acea situaţie, morfina ar fi putut să-l ucidă. După ce pierduse atâta sânge, tensiunea era periculos de scăzută. Morfina ar fi coborât şi mai mult ritmul inimii şi i-ar fi încetinit respiraţia, adică exact ce nu îi trebuia acum.

Tânărul urlă când sanitarul întinse amândouă mâinile şi trase de marginile rănii. Schmid încercă să nu ţină cont de faptul că între degete avea terminaţii nervoase vii. Era greu. Între el şi Smith se crease o legătură emoţională. Dar, ca să-l salveze pe tânărul ranger, trebuia să-l trateze ca pe un obiect neînsufleţit, ca pe o maşinărie care se stricase şi trebuia reparată. Continuă să caute artera. Dacă nu reuşea s-o găsească, era probabil ca Smith să moara. Mai sus, spre pelvis, despărţind straturile de piele, grăsime, muşchi şi vase, cercetând prin bălţile de sânge roşu, strălucitor. Nu reuşea să o găsească. Odată artera retezată, capătul ei superior se retrăsese probabil în abdomenul lui Smith. Sanitarul se opri. Smith leşină, din cauza şocului. Singura soluţie era acum să-i secţioneze stomacul, să caute artera şi să o închidă. Dar asta însemna alte dureri. De fiecare dată când căuta în rană, Smith pierdea sânge. Era greu de crezut că Smith mai avea mult sânge de pierdut.

— Doare rău, spunea el mereu. Doare rău.

După un timp, cuvintele şi mişcările lui deveniră mai lente, mai lipsite de vlagă. Era în stare de şoc.

Schmid era depăşit. Introdusese şase litri de fluid şi nu mai avea prea mult. Încercase totul şi se simţea disperat, frustrat şi furios. Trebuia să iasă din cameră. Puse unul dintre oameni să apese în continuare pe rană şi ieşi să discute cu Perino. Amândoi erau plini de sânge.

— Dacă nu-l scoatem de aici în clipa asta, moare, spuse Schmid.

Locotenentul luă din nou legătura cu Steele.

— Avem nevoie de un elicopter de extragere, domnule. Un Little Bird sau altceva. Pentru caporalul Smith. Trebuie să-l extragem în clipa asta.

Steele transmise cererea pe reţeaua de comandă. Era greu să obţină legătura. Toate apelurile era strigate şi urgente, de viaţă şi moarte. Era aproape ora cinci şi se întuneca. Toate vehiculele se întorseseră la baza aeriană. Steele află că nu era posibil. Nu se putea pune problema să fie trimis un alt elicopter în zona lor.

Căpitanul luă iar legătura cu Perino şi îi spuse că pentru moment, Smith trebuia să reziste acolo.

4

Stebbins tremura de teamă. Faptul că era înconjurat de prieteni îl ajuta să meargă mai departe, dar numai de atât mai era în stare. Poţi fi pregătit pentru imaginile, sunetele şi mirosurile războiului, dar oroarea acestuia, sângele şi intestinele, urletele de durere, senzaţia morţii care te priveşte peste umăr şi îţi respiră în ureche? Pentru aşa ceva nu poţi fi pregătit. Asta îşi dorise el atât de mult? Un bătrân sergent de pluton îi spusese odată:

— Când începe războiul, un soldat vrea al naibii de tare să fie acolo, dar, când ajunge acolo, tot ce vrea este să plece acasă.

Lângă Stebbins, o rafală de gloanţe lovi mitraliera M-60 a lui Heard, defectând-o. Heard îşi scoase pistolul de 9 mm şi trase cu el. Pe aleea de la vest, Stebbins putea să vadă cămăşile albe ale luptătorilor somalezi. Erau zeci. Peste umărul lui drept, dincolo de Freedom Road şi pe alee, putea să-i audă pe băieţii din echipa de salvare lovind în epavă, încercând să scoată corpul lui Wolcott. Cerul se întuneca şi încă nu se vedea nici o urmă din convoiul de la sol. Văzuseră vehiculele trecând la o distanţă de câteva blocuri vest de ei, cu aproape o oră înainte. Unde erau acum?

Toată lumea se temea de apropierea întunericului. Un avantaj clar al soldaţilor americani, oriunde ar lupta, este tehnologia lor de viziune nocturnă (NOD-urile), dar ei lăsaseră dispozitivele la hangar. NOD-urile se purtau agăţate la gât, când nu erau utilizate, şi cântăreau probabil mai puţin de o jumătate de kilogram, dar erau incomode, enervante şi foarte fragile. Fusese o decizie uşoară să le lase la bază, ţinând cont că era vorba de o misiune în timpul zilei. Acum, rangerii aveau în faţă noaptea, pe care o întâmpinau însetaţi, obosiţi, sângerând, cu muniţie tot mai puţină şi fără unul dintre cele mai importante avantaje

tehnologice ale lor.

Elicopterele Little Bird cunoşteau destul de bine terenul acum, ca să execute treceri regulate, şi ajutau mult la ţinerea la respect a somalezilor adunaţi în vecinătate. Elicopterele micuţe se năpusteau zburând aproape la nivelul solului, trecând printre clădiri şi trăgând cu minitunurile lor nimicitoare. Era o imagine uimitoare. Twombly admira un astfel de atac. Când sergentul Barton îi spuse că piloţii cereau în continuare markere pe drum, ca să delimiteze mai clar poziţiile americanilor.

— Ia chestia asta, spuse Barton, întinzându-i un triunghi de plastic portocaliu, fluorescent, şi arunc-o acolo, încheie el, arătând spre mijlocul drumului.

Twombly nu voia să se ducă. Pe drum zbura atâta plumb, încât ar fi fost un gest sinucigaş să iasă din adăpost şi, cu atât mai mult, să alerge spre mijlocul drumului. Îi trecu prin cap să refuze să execute ordinul lui Barton, dar renunţă la idee la fel de repede. Dacă nu o făcea el, trebuia s-o facă altcineva. Şi asta nu ar fi fost corect. Se oferise voluntar să fie ranger, nu putea da acum înapoi, numai pentru că lucrurile luaseră o întorsătură proastă. Luă furios triunghiul portocaliu, alergă câţiva metri şi îl aruncă spre centrul drumului, după care se aruncă din nou la adăpost.

— Nu e suficient, strigă Barton la el.

Îi explică apoi că vârtejul de aer produs de elicea elicopterelor avea să arunce triunghiul de acolo.

— Trebuie să-l asiguri, pune o piatră pe el.

Furios acum, dar şi teribil de înspăimântat, Twombly lăsă capul în piept şi alergă din nou pe drum.

Nelson rămase impresionat de curajul colegului lui. A doua oară când Twombly fugi, pe stradă se trăgea şi praful ridicat de gloanţe era atât de mare, încât Nelson nu mai putu să-l vadă. „S-a zis cu Twombly.” Câteva secunde mai târziu, uriaşul din New Hampshire se întoarse, înjurând fără oprire, dar neatins.

Un bătrân ieşi poticnindu-se din spatele unui zid şi începu să tragă frenetic cu o AK. Rangerii din toate cele trei colţuri îşi îndreptară armele spre acel om, care părea că abia se ţinea pe picioare. Avea o claie de păr alb şi o barbă albă, lungă, pătată de ceva verzui de ambele părţi ale gurii, probabil de la *khat.* Era clar că era atât de beat sau drogat, încât nu-şi dădea seama ce se întâmpla. Gloanţele lui erau atât de departe de ţintă, încât

rangerii care-l priveau fură întâi şocaţi, apoi izbucniră în râs. Bătrânul alergă împleticindu-se şi apoi trase un cartuş în zid, departe de orice ţintă. Twombly îl dobori cu o rafală a armei SAW.

Pe măsură ce lupta continua, vedeau tot felul de scene ciudate. În mijlocul acelor schimburi de focuri, soldatul David Floyd văzu un porumbel cenuşiu aterizând în centrul lui Freedom Road. Pasărea scărmăna în praf, indiferentă, şi ţopăi câţiva paşi pe drum, aparent nederanjată de nebunia din jur. Apoi, zbură în altă parte. Un măgar care trăgea o căruţă traversă intersecţia, deşi era unul dintre punctele cele mai periculoase (aproape de locul în care fusese ucis Fillmore), şi traversă drumul neatins, după care se întoarse, câteva minute mai târziu, evident confuz şi dezorientat. Era comic. Nu le venea să creadă că acel măgar nu fusese rănit. Ed Yurek îl privi cu milă şi uimire. „Dumnezeu iubeşte măgarii.” Aproape de elicopterul prăbuşit, o femeie alergă pe alee, strigând şi arătând spre case din colţul sud-estic al intersecţiei, unde fuseseră duşi cea mai mare parte a răniţilor. Nu era înarmată, aşa că nimeni nu trăgea în ea. Dar, de fiecare dată când ea se repezea spre adăpost, un revărsare violentă de foc se îndrepta spre locul arătat de ea. După ce făcuse asta de două ori, unul dintre băieţii din Delta din spatele cozii lui *Super Six One* zise:

— Dacă ticăloasa aia apare iar, o împuşc.

Căpitanul Coultrop aprobă din cap. Femeia apăru, şi omul din Delta o doborî în mijlocul străzii.

Când soarele coborî în spatele clădirilor de la vest, umbra se lăsă asupra aleii, şi Stebbins împreună cu Heard puteau repera mai uşor somalezii care trăgeau în ei de la ferestre şi uşi. Flăcările de la gura armelor le trădau clar poziţiile. Stebbins trăgea foc cu foc, încercând să economisească muniţie. Heard trăgea acum cu o M-16. Aproape asurzit de toate acele împuşcături şi explozii, el îl bătu pe umăr pe Stebbins şi strigă:

— Steb, vreau să-ţi spun acum, pentru eventualitatea că nu scăpăm de aici, că părerea mea e că te descurci minunat.

În clipa aceea, pământul din jurul lor se cutremură. Stebbins auzi sunetul gloanţelor mari care se înfigeau în peretele de piatră din colţul în care se ascunsese. Apoi, fu înghiţit de fum. Zidul după care se ascundeau de aproape o oră începu să se desprindă. Cineva se concentrase asupra lor cu o armă mare şi le făcea bucăţi poziţia. După prima rafală puternică, Stebbins ieşi pe alee şi ripostă cu foc spre fereastra unde văzuse flacăra de la

gura ţevii. Apoi se aruncă din nou după colţ, se aşează în genunchi şi continuă să tragă spre acelaşi loc.

Alte trei gloanţe izbiră zidul, şi Stebbins fu aruncat în dos. Era ca şi cum cineva l-ar fi tras din spate cu o sfoară. Nu simţea nici o durere, doar îşi pierdu respiraţia pentru câteva clipe. Rangerul era năucit şi acoperit din nou cu o pudră albă de la mortarul pulverizat din zid. Se înfurie. „Ticălosul acela aproape că m-a ucis!”

— Eşti bine, Stebby? întrebă Heard. Ai păţit ceva?

— Sunt bine. Brian, gata de plecare.

Stebbins se ridică în picioare, furios, înjurând, şi ieşi din nou în alee, trăgând iar spre acea fereastră.

Sergentul Howe, conducătorul echipei Delta, privea cu uimire de la mică distanţă. Nu-i venea să creadă că rangerul acela nu avea bunul simţ să-şi găsească un adăpost mai bun. Nelson avea impresia că cineva acţionase un comutator în interiorul lui Stebbins. Pentru a doua oară în acea oră, crezu că acesta fusese ucis. Dar funcţionarul sări din nou în picioare. Eră un om schimbat, un animal sălbatic, care ţopăia pe loc şi trăgea ca un nebun. Nelson, Twombly, Barton şi Yurek trăgeau cu toţii acum în aceeaşi fereastră. Se auziră un şuierat, apoi o explozie asurzitoare. Stebbins şi Heard ţipară şi dispărură într-o minge de foc.

„S-a zis cu Brian şi Stebby.”

Stebbins se trezi din nou întins pe spate. Avea aceeaşi senzaţie ca înainte, ca şi cum fusese izbit în plexul solar. Icni după aer şi simţi gust de praf şi fum. Apoi, în câmpul lui vizual apăru faţa lui Heard.

— Eşti bine, Stebby? Eşti bine?

— Da, Brian, sunt bine, zise el. Lasă-mă numai câteva secunde.

— OK.

De data aceasta, în timp ce-şi aduna gândurile, începu să raţioneze. Aveau nevoie de ajutor în locul acela. Cea mai mare parte a colţului fusese distrusă. Stebbins se gândi că fusese izbit în piept de bucăţi de zid, suficient de puternic ca să-l doboare, dar nu şi ca să străbată vesta antiglonţ şi să-l rănească serios. Somalezii plasaseră acolo o armă deservită de o echipă, şi era nevoie de una mai mare decât carabinele M-16, ca să o reducă la tăcere. Când se ridică în picioare, îl auzi pe Barton chemând ajutor prin radio. Apoi, o voce se auzi la nivelul urechii lui, chiar în spatele lui Stebbins. Unul dintre băieţii din Delta ieşise la

fereastra de la colţul clădirii, aceeaşi în care trăsese Nelson mai devreme. Vocea părea calmă, ca şi cum s-ar fi aflat pe o plajă din California.

— De unde trage tipul ăsta, amice?

Stebbins îi arătă geamul.

— Bine, vă acoperim noi. Ţineţi-vă capetele jos!

Apoi, operatorul Delta trimise trei cartuşe de 203 direct în fereastra respectivă. Se auzi o explozie enormă în interiorul clădirii. Stebbins presupuse că proiectilele detonaseră vreo ascunzătoare de muniţie, pentru că explozia de la primul etaj al clădirii fusese prea puternică pentru un cartuş de 203. După aceea, totul se întunecă. Pe fereastră începu să iasă un fum negru.

Se lăsă liniştea. Stebbins, Heard şi ceilalţi rangeri strigară, felicitându-l pe băiatul din Delta pentru lovitura lui impresionantă. Din nou într-un genunchi, ceva mai departe de colţul mâncat de gloanţe, Stebbins văzu nişte lumini licărind la distanţă şi îşi aminti că se aflau în mijlocul unui oraş mare şi că în unele părţi ale acestuia viaţa continua normal. Se vedeau focuri arzând undeva spre hotelul „Olimpic”, unde coborâseră ei din elicoptere. Parcă trecuseră secole de atunci.

O voce strigă de dincolo de intersecţie ca toată lumea să se retragă spre elicopter. Forţa de sprijin trebuia să intre în clădiri, odată cu lăsarea întunericului. Oamenii din colţul lui ţâşniră în cealaltă parte a intersecţiei, unul câte unul. Stebbins şi Heard aşteptau să le vină rândul. Împuşcăturile se răriseră. „OK, cea mai rea parte a războiului s-a terminat.”

Atunci, Stebbins auzi un şuierat şi se întoarse la timp ca să vadă ceva ce semăna cu o piatră venind direct spre el. Avea să-l lovească în cap. Se ghemui şi îşi întoarse casca spre rachetă, după care dispăru în foc şi lumină.

5

Sergentul Fales, PJ-ul rănit, primi un apel radio pentru un sanitar. Era nevoie ca cineva să traverseze rapid intersecţia mare de la vest de elicopterul doborât. Soldatul Rodriguez sângera puternic. Oamenii se retrăgeau cu toţii în diversele puncte de colectare a răniţilor. Sanitarul Kurt With Schmid se ocupa de caporalul Smith. Nimeni de pe acea parte a lui Freedom

Road nu avea cunoştinţele necesare ca să se ocupe de o rană atât de gravă ca a lui Rodriguez. Fales stătea sprijinit în spatele unor plăci de kevlar, aproape de coada elicopterului, cu piciorul bandajat în pripă întins în faţa lui.

Camaradul lui, Tim Wilkinson, care se ocupa de răniţii de lângă el, îl făcea să râdă.

Wilkinson lucra încă cu impresia că întreg convoiul de la sol (care se întorsese demult la bază, plin de răniţi) avea să sosească în orice clipă. Considera că sarcina lui era să-i bandajeze şi să-i aşeze pe tărgi, gata să fie urcaţi în camioane, la sosirea lor.

Fales se urcase şi el fără tragere de inimă pe o targă şi fusese legat de aceasta, dar o dată cu trecerea timpului, văzând că vehiculele nu apăreau, se dezlegă, îşi luă armele şi reîncepu să tragă. Acum, când auzi apelul de pe cealaltă parte a străzii, îi spuse lui Wilkinson:

— Au nevoie de un sanitar, Wilky.

Gloanţele şi grenadele RPG formau o barieră mortală între poziţia lor şi a oamenilor de pe cealaltă parte a străzii. Wilkinson îşi strânse trusa medicală şi se îndreptă spre intersecţie. Apoi se opri. Se întoarse spre prietenul lui şi emise o cerere absurdă:

— Acoperă-mă, zise el.

Şi apoi o luă la fugă, cât putea de repede, cu capul în piept, năpustindu-se pe drumul larg, în timpul ce focurile se înteţeau. Odată ajuns în curtea care reprezenta postul de comandă al echipei Delta, începu să evalueze răniţii, luând decizii de triere rapidă. Era evident că Rodriguez era cel care avea primul nevoie de ajutor. Sângera rău şi era foarte înspăimântat. Wilkinson încercă să-l calmeze.

Îi tăie uniforma, ca să cerceteze rana. Rangerul fusese lovit de un cartuş care intrase prin fese şi trecuse apoi prin pelvis, sfărâmase unul dintre testicule, după care ieşise prin partea superioară a coapsei. Primul lucru ce trebuia făcut era să oprească sângerarea. Dacă fusese atinsă vreo arteră femurală, ca în cazul lui Smith, ştia că nu avea prea mari şanse să oprească hemoragia. Wilkinson începu să aplice bandaje, îndesând bucăţi de tifon în rana de ieşire. Apoi înfăşură strâns zona într-un bandaj elastic. Trase peste picioarele şi pelvisul lui Rodriguez nişte pantaloni scurţi, pneumatici, de cauciuc, şi apoi îi umflă cu aer, aşa încât să aplice o presiune mai mare asupra rănii. Sângerarea se opri. Apoi îi făcu o doză cu morfină, începu să-i aplice tuburi IV, ca să înlocuiască fluidele pierdute, dar le

termină rapid, în încercarea de a stabiliza starea soldatului.

Luă legătura prin radio cu Fales:

— Voi mai aveţi fluide?

Aveau. Wilkinson le spuse să le pună într-un sac şi să-l arunce cât de tare puteau în direcţia lui. Se uită spre stradă şi realiză că era o idee proastă. Îi apelă din nou şi le spuse să nu-l arunce. Dacă sacul se desfăcea, ar fi fost nevoit să stea în mijlocul lui Freedom Road şi să le adune de pe jos. Se hotărî că era mai bine să încerce să traverseze de două ori drumul în fugă, decât să se oprească în mijlocul lui.

Alergă din nou, cu acel pas de ţestoasă, şi ajunse tot neatins. Oamenii care-l priveau din poziţiile lor din jurul intersecţiei erau uimiţi de curajul lui. Apoi îi spuse lui Fales care era situaţia peste drum şi zise că de data aceasta se ducea şi rămânea acolo. Starea lui Rodriguez era gravă. Trebuia să fie scos de acolo imediat. Până atunci, se ocupa el de primul ajutor. Apoi, cu fluidele în mână şi capul în piept, ţâşni peste drum pentru a treia şi ultima dată. Sosi din nou neatins.

Când năvăli iar în curte, unul dintre băieţii din Delta îi spuse:

— Dumnezeu îi iubeşte pe medici, omule.

Se întuneca rapid. Wilkinson află că întreg convoiul care venea să-i salveze se întorsese din drum şi că avea să petreacă noaptea acolo.

Îl căută pe căpitanul Miller.

— Am un rănit grav aici, zise el. Trebuie să fie luat imediat. Ceilalţi pot aştepta, dar el trebuie extras.

Miller îi aruncă o privire care spunea: „Suntem într-un punct foarte prost aici, ce pot spune?”

6

Specialistul Stebbins stătea cu ochii închişi, dar tot văzu lumina roşie, strălucitoare, la explozia grenadei. Simţi flăcările mistuitoare şi apoi leşină.

Simţi miros de păr ars, praf şi cordită încinsă, în timp ce se rostogolea peste cap, cu membrele încurcate cu ale lui Heard, până se opriră amândoi în şezut, holbându-se unul la celălalt.

— Eşti bine? întrebă Heard, după un moment lung.

— Mda, dar mi-am pierdut puşca.

Stebbins se târî înapoi în fosta lor poziţie, căutându-şi arma. O

găsi făcută bucăţi. Simţi gust de sânge. Se gândi că îşi muşcase buza.

Avea nevoie de altă armă. Se ridică şi porni spre poarta curţii în care se adăpostiseră băieţii din Delta, gândindu-se să ia una de la cei răniţi, dar căzu la pământ. Se ridică, făcu un pas şi căzu din nou. Îşi pipăi piciorul stâng şi descoperi că era complet amorţit. După ce căzuse a doua oară, porni spre curte, de data aceasta târându-şi piciorul. Îl găsi pe camaradul lui, Heard, stând în pragul porţii şi spunându-i unui om din Delta:

— Amicul meu, Steb, e încă acolo.

Stebbins îi puse o mână pe umăr şi zise:

— Sunt bine, Brian.

Wilkinson îl prinse pe Stebbins, care arăta îngrozitor. Era acoperit, de praf şi pulbere, pantalonii erau arşi aproape complet şi sângera de la rănile de la picior. Era ameţit şi părea să nu fi observat că era rănit.

— Lasă-mă să stau jos câteva minute şi o să fiu bine, spuse el.

Sanitarul îl ajută să intre şchiopătând în camera din spate, unde se aflau ceilalţi răniţi. Era întuneric, şi Stebbins simţi mirosul de sânge şi urină. Pe o canapea erau îngrămădiţi trei somalezi. Rodriguez era într-un colţ, gemând şi respirând greu şi zgomotos. Avea un tub IV în braţ şi pantalonii aceia ciudaţi şi umflaţi în jurul taliei.

Heard se contrazicea cu sanitarul:

— Nu am decât o zgârietură la încheietură. Sunt bine. Serios. Îmi pun un bandaj şi mă duc înapoi.

Somalezii trecură pe podea şi Wilkinson îl aşeză pe Stebbins pe canapea, după care începu să-i taie cizma stângă cu o pereche mare de foarfeci.

— Hei, nu cizmele! se plânse acesta. De ce faci asta?

Wilkinson scoase cizma încet, odată cu şoseta, şi Stebbins fu şocat văzând o bucată de metal de mărimea unei mingi de golf înfiptă în piciorul lui. Realiză pentru prima dată că fusese rănit. Observase că pantalonii păreau arşi şi pârliţi, iar acum, la lumina lanternei sanitarului, văzu că bucăţile înnegrite de pe picior erau de piele! Nu simţea nici o durere, doar amorţeală. Focul exploziei îi cauterizase rănile. Văzu că toată partea inferioară stângă a corpului era arsă.

Unul dintre băieţii din Delta băgă capul pe uşă şi făcu semn spre lumina albă a sanitarului.

— Hei, omule, trebuie să stingi lumina aia, zise el. Afară e întuneric şi trebuie să avem grijă.

Wilkinson stinse lumina şi aprinse o lanternă roşie.

Stebbins băgă mâna în buzunarul de la spate, căutând o ţigară, dar descoperi că şi pachetul arsese. Wilkinson îi bandajă piciorul.

— Eşti scos din acţiune. Acum eşti amorţit, dar asta o să treacă. Nu pot să-ţi dau decât nişte Percocet.

Îi întinse o tabletă şi nişte apă iodizată. Wilkinson îi dădu şi o puşcă.

— Uite o armă. Poţi să păzeşti fereastra asta.

— OK.

— Dar, pentru că răspund de sănătatea ta, cred că ar trebui să te avertizez că narcoticele şi focurile de armă nu prea merg împreună.

Stebbins clătină din cap şi zâmbi.

Auzea mereu sunete pe fereastră, de pe alee. Dar nu era nimeni acolo. Mintea îi juca feste. O dată sau de două ori strigă înfricoşat şi trase câteva cartuşe spre fereastră, dar nu erau decât umbre.

Unul dintre băieţii din Delta intră şi îl întrebă din ce direcţie venise grenada care-l nimerise. Stebbins nu era sigur.

— De pe alee, dinspre vest, zise el.

Dar aceea fusese direcţia spre care stătuse cu faţa. Iar rănile lui erau toate pe spate. Apoi Stebbins îşi aminti că se întorsese şi o văzuse cum venea spre el. Însemna că venise din spatele lui.

— Nu, dinspre est. Dar nu de dincolo de elicopter, zise el. De pe stradă, de mai departe.

În cele din urmă, fu lăsat pe canapea, ascultându-i pe Rodriguez, care respira greoi, şi pe femeia somaleză care-i explica cu cuvinte pe care nu le înţelegea că soţul ei avea cătuşele prea strânse. Realiză că trebuia neapărat să urineze. Nu avea unde să se ducă. Aşa că se uşură acolo. Era grozav. Ridică privirea spre familia somaleză şi zâmbi slab:

— Îmi pare rău pentru canapea.

7

Pe stradă, la o distanţă de un bloc şi jumătate spre sud, soldatul David Floyd trăgea în tot ce mişca. La început, ezitase să ţintească în mulţimile ce se adunau la sud, în vale, dar văzuse cum fuseseră loviţi Fillmore, tipul din Delta şi locotenentul

Lechner, plus alţi trei sau patru dintre camarazii lui, aşa că acum trăgea în toată lumea. Dar, indiferent câte gloanţe trimiteau el şi specialistul Melvin DeJesus pe Freedom Road, grupurile de somalezi continuau să se strecoare spre ei. Pe stradă, întins în groapa lui mică din mijlocul drumului, specialistul John Collett făcea acelaşi lucru. Erau în punctul cel mai sudic al perimetrului şi nu aveau idee ce se întâmpla în jurul elicopterului prăbuşit şi nici în altă parte.

Un glonţ sau o schijă îl lovi pe Floyd. Acesta sări ca ars. Pipăi cu mâna, temându-se să-şi ia ochii de la drumul din faţa lui, şi descoperi că pantalonii erau rupţi de sus până la cizmă, dar glonţul nici măcar nu-l zgâriase. Era evident că trecuse prin peretele subţire.

— Heiiiiii! strigă el, uitându-se la DeJesus, recunoscător şi înspăimântat.

Urechile îi ţiuiau. Dar putea încă să audă. DeJesus începu să fie cuprins de panică. Devenea tot mai agitat, spunând că nu mai putea sta acolo. Trebuia să se mişte. Trebuia să facă ceva. Avea un presentiment. Trebuia să fie în altă parte. Acum!

Lui Floyd îi venea să-l plesnească.

— Stai dracului jos! strigă la el.

În acest timp. Oamenii de pe partea cealaltă a lui Freedom Road începură să le facă semne să intre în curte. Căpitanul Steele renunţase pentru moment să-i mai ajungă pe locotenentul Perino şi DiTomasso, în blocul următor. Voia ca toţi oamenii lui de la capătul sudic al perimetrului să se consolideze în curte. Acolo erau deja trei echipe Delta şi mai mulţi răniţi, inclusiv Neathery şi Errico, care aveau amândoi răni în bicepşi, precum şi Lechner, care urla încă de durere, din cauza gleznei drepte zdrobite. Goodale deservea staţia radio, în timp ce un sanitar îi îndesa tifoane în rana de ieşire din fesă. Curtea era un rai, dar Floyd, DeJesus şi ceilalţi oameni din Chalk Three erau separaţi de ea de drum, care părea de netrecut.

Îl traversară totuşi, unul câte unul. Soldatul George Siegler ţâşni primul, apoi Collett sări din locul lui din mijlocul drumului şi sprintă spre uşă. Soldatul Jeff Young, cu ochelarii lui mari bălăngănindu-se pe nas şi ridicând sus picioarele în timp ce fugea, reuşi să treacă şi el. În acest timp, Floyd şi DeJesus trăgeau spre sud foc de acoperire. În final, rămaseră doar ei doi.

— Trebuie să traversezi drumul, îi spuse Floyd amicului său.

DeJesus aprobă din cap.

— Dar ascultă-mă bine. Când ajungi dincolo, să nu intri pe

poartă, ai înţeles? Te întorci şi începi să tragi, pentru că, imediat ce văd că ai ajuns, trec şi eu, da?

DeJesus aprobă din cap. Floyd nu era prea sigur că se făcuse înţeles.

Trase vreo cincizeci de cartuşe, în timp ce DeJesus alerga. Şi prietenul lui nu uită. Înainte să intre în curte, se întoarse, se lăsă într-un genunchi şi începu să tragă. Floyd îşi simţea cizmele ca de plumb. Pantalonii rupţi fluturau în jurul lui ca o fustă şi nu purta chiloţi, aşa că se simţea gol din toate punctele de vedere. Poarta curţii parcă se retrăgea din faţa lui, în timp ce alerga.

Dar reuşi.

8

În cealaltă parte a oraşului, camioanele pline de răniţi şi morţi ale convoiului pierdut ajunseră înapoi la baza aeriană a rangerilor. Aceasta era genul de catastrofa pentru care maiorul Rob Marsh se pregătea demult, sperând că nu o va vedea niciodată. Marsh era doctor al unităţii de rangeri de peste opt ani.

Se învârtise în jurul JOC-ului toată după-amiaza, pe măsură ce misiunea se deteriora. La început, Garrison stătuse în fundul camerei, muşcând dintr-un trabuc neaprins, ascultând şi privind în tăcere. Nu era genul de comandant care să intervină în problemele obişnuite. Dar, când lucrurile începură să meargă prost, generalul veni în partea din faţă a camerei.

Marsh plecă de la JOC ca să se ocupe de soldatul Blackburn – care nu îşi rupsese gâtul la căderea din Black Hawk, aşa cum se temuse medicul. Tânărul ranger suferise traume la cap şi gât, şi avea câteva oase rupte. Marsh se ocupa de el, când auzi că un Black Hawk se prăbuşise în oraş.

Spitalul de Câmp al Armatei de la Ambasada SUA era alertat să fie pregătit pentru primirea răniţilor. Se discută ca oamenii să fie trimişi direct acolo, dar până la urmă se hotărî ca îngrijirea primară să aibă loc în cortul lui Marsh. Acesta îi aştepta. Avea doi chirurgi, un anestezist şi doi asistenţi. De asemenea, se oferiră ca voluntare câteva surori de la Blocul Chirurgical Mobil al Forţelor Aeriene. Organizară o zonă de triere chiar în faţa cortului. Cazurile cele mai urgente trebuiau să intre direct. Cei care puteau să aştepte trebuiau duşi într-o zonă separată, în

spate. Cei care erau „în expectativă”, nici morţi, dar fără şanse de supravieţuire, urmau să fie duşi în apropierea ambulanţei, departe de ceilalţi răniţi. Marsh desemnase ambulanţa unităţii lui pentru morţi. Acolo era răcoare. Cadavrele urmau să stea departe de soare şi de ochii celorlalţi. Corpul lui Pilla era deja acolo.

La sosirea convoiului, scena semăna cu aceea dintr-un tablou medieval sinistru. Spatele unui camion de cinci tone se deschise, dând la iveală o masă de oameni care sângerau, se văitau şi gemeau. Griz Martin stătea pe o parte, ţinându-şi măruntaiele în mâini, cu picioarele zdrobite, conştient, dar în stare de şoc. În multe cazuri nici nu mai fusese timp pentru bandajarea rănilor. Marsh avea doar câteva secunde ca să decidă asupra fiecăruia, în timp ce sanitarii ridicau tărgile. Soldatul Adalberto Rodriguez, care fusese aruncat în aer şi călcat cu maşina, fu dus în cort. Un sergent din Delta, a cărui jumătate de gleznă fusese retezată de un glonţ, fu dus în spate, ca să aştepte. În cort intră şi sergentul Ruiz, care avea o rană în piept. Unii dintre rangerii răniţi erau năuciţi. Se învârteau, pufnind furioşi. Marsh observă că o parte dintre ei nu-şi lăsaseră încă armele din mâini. Îl rugă pe preotul unităţii să-i strângă pe acei oameni şi să le vorbească.

Sanitarul Delta, sergent clasa întâi Don Hutchinson, discută cu Marsh despre Griz, cu care era bun prieten.

— Este rănit foarte rău, omule.

Griz era semiconştient şi Marsh identifică imediat rana ca fiind clar mortală. Când îl întoarse, văzu că partea posterioară a pelvisului sărise în aer. Griz era în stare de şoc nivel trei, îndreptându-se spre nivel patru. Era uimitor că era încă în viaţă. Ar fi trebuit să fie clasificat „în expectativă” sau pe moarte, şi trimis în ambulanţă, dar, cu toţi oamenii din unitatea lui care îl presau, îndemnându-l să facă ceva, Marsh se simţi forţat să acţioneze. Era sigur că nu avea nici un rost, dar aveau să-i acorde toată atenţia.

Marsh îl trimise în cort pe soldatul Kowalewski, şoferul ranger al cărui piept fusese penetrat de o grenadă RPG neexplodată. Uimitor, încă mai avea semne vitale. Înăuntru, căpitanul Bruce Adams, un chirurg generalist, examină corpul soldatului şi se îngrozi de ceea ce găsi. Mâna stângă a lui Kowalewski nu mai exista. Una dintre asistentele din Forţele Aeriene o găsi, spre groaza ei, în buzunarul pantalonilor lui, acolo unde o pusese specialistul Hand. Adam începu să restabilească respiraţia lui Kowalewski. Găsiră rana de intrare a grenadei pe o parte a

pieptului.

Marsh intră repede pentru o a doua evaluare şi îi spuse lui Adams:

— Tipul ăsta e irecuperabil, nu mai pierdeţi timpul cu el.

Sergentul clasa întâi Randy Rhymes fusese desemnat să se ocupe de oamenii aproape morţi. El observă că soldatul Kowalewski avea o bombă activă în piept. Detonatorul era încă în vârful grenadei, chiar sub braţul lui drept. În loc să-i ducă corpul la ambulanţă, Rhymes şi un alt soldat construiră un buncăr din saci de nisip şi plasară corpul rangerului în interior. Apoi, Rhymes se întinse lângă buncăr, pe burtă, şi întinse mâna, încercând să scoată cu grijă vârful grenadei de sub pielea lui Kowalewski.

În timp ce se întâmplau toate acestea, comandanţii de la JOC urmăriseră cu groază cum somalezii invadau locul prăbuşirii celui de-al doilea elicopter, cel al pilotului Mike Durant. În acelaşi timp, primeau apeluri înnebunite pentru trimiterea unui elicopter care să-i evacueze pe Smith şi Carlos Rodriguez de la locul primei prăbuşiri. Aveau nouăzeci şi nouă de oameni ţintuiţi în oraş şi nici o forţă de salvare nu era pe drum. Nu le venea să mai trimită un Black Hawk acolo, ca să-i evacueze pe cei doi rangeri răniţi grav. Se trăgea mai mult decât în orice altă parte din Mogadiscio, iar somalezii doborâseră deja patru elicoptere Black Hawk. Garrison avea piloţi care voiau să încerce, dar nu avea rost să trimită alţi oameni la moarte, ca să salveze doi.

La locul celei de a doua prăbuşiri nu se mai vedea acum nici o urmă de Shughart, Gordon. Durant sau din echipajul lui *Super Six Two,* ci numai grupuri de somalezi agitaţi, care se învârteau în jurul carcasei elicopterului. Existară câteva momente de speranţă când aparatele de observare reperară semnalul de identificare emis de balizele de urmărire din costumele de zbor ale lui Durant şi ale copilotului Ray Frank. Speranţa se stinse rapid, când deveni clar că acestea fuseseră smulse de pe piloţi de miliţia lui Aidid şi erau plimbate prin tot oraşul, ca să zăpăcească supravegherea aeriană.

Cât despre oamenii de la locul primei prăbuşiri, aceştia aveau să fie bine. Acei nouăzeci şi nouă de soldaţi erau cei mai duri din lume. Erau perfect antrenaţi, bine înarmaţi şi conduşi exemplar. Ei stăpâneau cartierul şi nimeni nu avea să schimbe asta. Nici o forţă înarmată din Mogadiscio.

Asta dacă nu rămâneau fără muniţie sau dacă nu cedau fizic din cauza deshidratării. Elicopterul C-2 începu să ceară ajutor, cu puţin timp înainte de apus.

— Avem nevoie de realimentare... tuburi IV, muniţie şi apă... Băieţii noştri de la sol rămân fără gloanţe.

— Romeo Six Four (Harrell), *aici* Adam Six Four (Garrison). *Vrei să trimitem un elicopter pentru realimentare?*

— Dacă se poate. Încercaţi să-l duceţi la sediul prăbuşirii din nord. Cei de acolo rămân fără muniţie, tuburi IV şi apă, terminat.

Numai câţiva rangeri se obosiseră să-şi umple bidoanele complet. Iar acum luptau şi alergau într-o arşiţă copleşitoare de câteva ore. Ca să poată rezista toată noaptea, aveau nevoie de ceva mai mult decât îndemânare şi voinţă. Aşa că, deşi risca să transforme situaţia într-una şi mai rea, Garrison ordonă trimiterea unui Black Hawk. Acesta putea să arunce apa, muniţia şi rezervele medicale şi, dacă era posibil, să aterizeze şi să-i încarce pe cei doi rangeri răniţi critic. În JOC, majoritatea ofiţerilor credeau că elicopterul va fi doborât şi se va prăbuşi în mijlocul lui Freedom Road. Dar, şi în acest caz, oamenii de la sol îşi primeau muniţia şi apa.

Black Hawk-ul *Super Six Six*, pilotat de ofiţerii subalterni Stan Wood şi Gary Fuller, porni prin noapte pe la ora şapte, ghidat de luminile stroboscopice în infraroşu aşezate pe strada largă, la sud de elicopterul prăbuşit. Când aparatul începu să coboare, din toate punctele din jurul perimetrului rangerilor izbucniră focuri de mitralieră şi începură să zboare grenade. Oamenii din curţi fură surprinşi cât de aproape erau somalezii faţă de poziţiile lor, în unele cazuri chiar de cealaltă parte a unui zid.

Elicopterul plană vreo treizeci de secunde, ceea ce însemna cam cu douăzeci şi opt de secunde mai mult, după părerea sergentului Howe. Sergentul clasa întâi Delta Alex Szigedi, care supravieţuise convoiului pierdut în acea după-amiază, se grăbi, împreună cu un alt operator, să arunce peste bord sacii de echipament plini cu apă, muniţie şi tuburile IV. Se trăgea intens în elicopter. Szigedi fu lovit în faţă. Un glonţ trecu prin cutia de viteze a transmisiei. *Super Six Six* continuă să zboare. Când se înălţă şi se îndepărtă, oamenii din clădiri ţâşniră să recupereze proviziile.

Cei de la JOC îl auziră pe Wood anunţând calm:

— Realimentarea încheiată.

9

Lupta se înteţise acum în jurul celor trei blocuri de locuinţe din Mogadiscio. Cvartalul aflat la sud de elicopterul prăbuşit era ocupat din două direcţii. Echipa CSAR şi rangerii din Chalk Two ai locotenentului DiTomasso, cam treizeci şi trei de oameni în total, trecuseră prin zidul dărâmat de *Super Six One,* atunci când se prăbuşise. Ei se răspândiseră în camere şi curţile învecinate, spre sud. Abdiaziz Ali Aden era încă ascuns într-una din acele camere din spate. Locotenentul Perino şi vreo opt dintre soldaţii lui erau în curtea unde sergentul Schmid încă se mai ocupa de caporalul Smith, care se stingea încet. Perino încă nu ştia cât de aproape era de elicopterul căzut şi de DiTomasso, deşi acum erau separaţi numai de câţiva metri. Căpitanul Miller şi contingentul lui de oameni din Delta şi rangeri răniţi erau în curtea eliberată de Howe pe partea vestică a lui Freedom Road. Cei douăzeci şi cinci de oameni ai lui Miller se răspândiseră în acel bloc, trecând în camerele cu ieşire în curte. Al treilea bloc era dincolo de o alee largă de la sud, pe aceeaşi parte a străzii ca Perino. Acolo, în curtea în care se adăpostiseră mai devreme, erau încă blocaţi căpitanul Steele şi trei echipe Delta, incapabili să se apropie mai mult de epava elicopterului.

Acest aranjament inegal al forţelor producea probleme. Piloţii de pe aparatele Little Bird, care treceau frecvent pe deasupra, aveau probleme în separarea clară a locaţiilor forţelor prietene de cele ale ţintelor. Locotenent-colonelul Harrell îi ceru căpitanului Miller, din Black Hawk-ul C-2:

Scotty, este posibil să aduni pe toată lumea într-un perimetru mai mic? Problema este că suntem prea răspândiţi. E g*ren să ne apropiem cu foc precis de voi. Şi marcaţi-vă locaţia. Trebuie să ştim exact unde sunteţi. Puteţi face asta. Terminat?*

Miller îi explică că Steele nu părea dornic să se mişte şi că echipele Delta care erau cu el păreau şi ele ţinute pe loc de un foc puternic.

— Recepţionat, ştiu că este greu şi că faci tot posibilul, dar încearcă să aduni pe toată lumea într-un loc şi pune pe un tip care să supravegheze staţia, dacă poţi.

Miller transmise cererea căpitanilor lui de echipă care se aflau cu Steele. Apoi, chiar înainte de apus, îi ordonă sergentului Howe să treacă în cealaltă parte a lui Freedom Road, într-o curte opusă, pentru a acoperi mai bine strada. Lui Howe i se părea o idee proastă. Nu vedea cum s-ar fi îmbunătăţit astfel poziţia lor. Îi explică lui Miller. Steele şi ceilalţi blocaţi la capătul sudic al acelui perimetru neregulat trebuiau să înainteze şi să se

consolideze alături de ei. Astfel, reduceau piciorul L-ului şi aveau o poziţie mai uşor de apărat, oferind totodată elicopterelor Little Bird un singur bloc bine definit, în jurul căruia să tragă. Privind afară, Howe observase, trei clădiri care puteau fi atacate şi ocupate, şi care le-ar fi extins perimetrul de tragere. Tot ce ştia Howe din experienţa lui îi spunea că supravieţuirea depindea de gândirea creativă. Îţi evaluezi în permanenţă poziţia şi faci tot posibilul să o îmbunătăţeşti.

Dar ştia că nu avea rost să comenteze. Miller era şeful. Împreună cu cinci oameni din echipa lui traversară drumul în grupuri de câte doi. Năvăliră pe uşa unei case cu două camere şi o eliberară. Nu era nimeni înăuntru. Printr-o fereastră cu gratii, îi văzu pe Perino şi grupul lui. Unul dintre cei din echipa lui Howe dărâmă gratiile şi împinse în zid, care se prăbuşi, creând o fereastră între spaţiile lor. Perino şi Schmid îl legară pe caporalul Smith pe o placă şi îl trecură prin acea fereastră în cameră. Acolo erau la adăpost de grenadele aruncate peste ziduri.

Din punctul de vedere al lui Howe, era o poziţie groaznică. De la uşă vedea numai colţurile de la sud şi de la nord ale aleii. În loc să-şi extindă câmpul de tragere, nu mai putea să vadă decât la douăzeci de metri, în ambele direcţii! Era furios pe Miller. Acum nu mai era vorba de rivalitatea profesională, de fricţiunile obişnuite între subofiţerii experimentaţi şi ofiţerii tineri. Acum erau vieţi în joc. Viaţa lui, de exemplu.

Ascultând întrebările strigate şi comenzile din staţie, Howe simţea că şefii lui erau depăşiţi. Se întâmplaseră prea multe. Putea să vadă pe feţele lor. Senzori supraîncărcaţi. Când se întâmpla asta. Aproape că puteai să vezi ceaţa din ochii oamenilor. Acum, ei se retrăgeau, deveniseră strict pasivi.

Împuşcăturile se calmară după apariţia lunii, care arunca umbre slabe pe stradă. Trecerile elicopterelor luminau cerul cu trasoare şi rachete. Howe observă că somalezii se pricepeau la recuperarea răniţilor şi morţilor. Corpurile nu rămâneau pe loc decât dacă erau în mijlocul străzii. La fel şi armele. Somalezii erau buni luptători ai străzii. Howe simţi un impuls de admiraţie profesională. Inamicii erau disciplinaţi şi ceea ce le lipsea în eficacitatea armelor şi tacticilor sofisticate compensau prin hotărâre. Foloseau foarte bine acoperirea naturală a terenului. După lăsarea întunericului, amatorii plecară acasă, împuşcăturile deveniră mai rare, dar mai precise.

La scurt timp după apariţia lunii, Howe fu surprins de nişte voci puternice ce se auzeau de după colţul din nord faţă de uşa

lui, în locul unde fuseseră răniţi Stebbins şi Heard. La început, crezu că erau rangeri. Cine altcineva putea fi atât de prost să vorbească tare pe stradă? Dar oamenii se exprimau în limba somaleză. Probabil că erau pe jumătate asurziţi de explozii şi nu îşi dădeau seama cât de tare vorbeau. Când cei trei cotiră după colţ, unul dintre băieţii din Delta de peste drum aprinse o lumină albă, direcţionând-o pe primul din şir. Howe îşi plasă cătarea pe al doilea om şi începu să tragă foc automat, cuprinzându-l în mişcarea de secerare şi pe al treilea. Toţi trei somalezii se prăbuşiră. Doi dintre ei se ridicară cu greu şi îl târâră pe al treilea după colţ.

Howe şi ceilalţi operatori îi lăsară să plece. Nu voiau să-şi expună poziţiile de tragere. Howe era dezgustat de muniţia de 5,56. Când dobora un om, voia să fie sigur că acesta rămânea la pământ.

10

Când Steele şi oamenii lui intrară prima dată în curte, acolo era un adevărat balamuc. Zgomotul era înnebunitor: urlete, explozii de grenade, elicele elicopterelor, apeluri radio, oameni care strigau, urlau, gemeau, încercând să se facă auziţi prin vacarm, fiecare cu o problemă mai urgentă decât cel de lângă el. În aer pluteau fum, praf de puşcă şi colb. Bietul locotenent Lechner sângera puternic din piciorul drept zdrobit şi urla de durere.

Curtea avea vreo cinci metri lăţime şi şase lungime. Pe dreapta, erau două camere, pe stânga două, iar în partea din spate era o magazie. Prima cameră din stânga era plină cu cauciucuri, până la tavan. Cea de pe dreapta era ocupată de familia somaleză care locuia acolo aceştia fuseseră percheziţionaţi, li se puseseră cătuşe şi fuseseră duşi într-un colţ, Steele plasă cinci răniţi în spatele peretelui despărţitor de beton. Doi dintre ei, Goodale şi Lechner, nu mai puteau să meargă. Sanitarii se ocupau încă de Lechner. Steele avea trei echipe Delta amestecate cu oamenii lui, şi nici una dintre ele nu se afla sub ordinele lui, ceea ce ducea la creşterea confuziei.

La un moment dat, băieţii din Delta vorbeau să plaseze o mitralieră grea pe stradă, chiar lângă poarta curţii. Ei aveau numai carabine. Specialistul Collett îi asculta nervos. El avea o

SAW şi era singurul mitralior care nu fusese rănit. Dacă se punea problema să iasă cineva afară, el era cel căruia urma să i se ceară asta. Stătuse peste o oră ghemuit în spatele unui bolovan pe Freedom Road, şi acum, când era în sfârşit înăuntru, în siguranţă, ultimul lucru pe care-l voia era să iasă din nou. Ar fi făcut-o, dacă i se cerea, dar cu inima îndoită.

— Nu trimit pe nimeni afară, le spuse Steele celor din Delta.

Collett răsuflă uşurat.

Steele îi strigă sergentului său, Sean Watson, să vadă dacă existau porţi în spate. Ţinând cont de cât de intens se trăgea în partea din faţă, era de părere că ar fi fost mai bine să iasă pe altă parte. Watson zise că nu exista nici o altă poartă.

Steele putea să ia legătura prin radio cu locotenenţii lui, Perino şi DiTomasso, dar nu era sigur cât de departe erau aceştia. DiTomasso încercase timp de câteva minute să se unească cu unitatea căpitanului, dar veniseră din direcţii diferite şi nici unul dintre ei nu cunoştea cartierul, aşa că nu ajunseră la nici o concluzie. Steele avea senzaţia că participa la un joc din copilărie, în care fiecare era pus să stea cu spatele la tablă şi să deseneze ceva după instrucţiunile profesorului, pentru ca apoi să vadă cât de diferit ieşiseră desenele lor. De fapt, Steele era la mai puţin de cincisprezece metri depărtare de Perino, care era separat de DiTomasso de un zid interior, şubred, de douăzeci de centimetri. La fel de bine, ar fi putut să fie la kilometri întregi depărtare.

Steele încerca cu disperare să afle unde se aflau toţi oamenii lui, îngrozit ca, în confuzia creată, să nu fie lăsaţi vreunii în spate. Nu mai ştia absolut nimic de sergentul Eversmann şi Chalk Four. Ultima dată le ordonase să se îndrepte pe jos spre locul prăbuşirii primului elicopter Nu ştia că aceştia fuseseră luaţi de convoiul de la sol şi trecuseră printr-un adevărat iad pe drumul de întoarcere la bază, unde se aflau acum. Perino şi DiTomasso îi spuseră ce oameni aveau cu ei, iar Perino îi văzuse pe Rodriguez şi Boren cum era duşi în centrul pentru răniţi de dincolo de Freedom Road. Dar ce era cu Stebbins şi Heard? Steele nu avea legătură radio directă cu căpitanul Miller, aşa că ceru informaţii elicopterului C-2, şi aceştia le transmiseră lui Miller:

— Kilo Six Four (Miller), *aici* Romeo Six Four (Harrell. *El* (Steele) *cere informaţii despre starea rangerilor Stebbins şi Heard. Crede că sunt cu voi, puteţi confirma, terminat?*

C-2 raportă lui Steele:

— *Recepţionat,* Juliet, *răspunsul e afirmativ. Cei doi rangeri*

sunt la bază, terminat.

Asta era o veste bună. Dar nimeni nu ştia unde plecase echipa lui Eversmann. Steele tocmai începuse să se gândească la mişcarea următoare, când Perino luă legătura prin radio cu el, spunându-i de Smith. Căpitanul ştia că era inutil să ceară aterizarea unui alt elicopter, dar mai ştia şi că nu el era cel acoperit de sângele lui Smith, cel care-l privea pe tânăr murind.

— O să cer un elicopter, dar va fi destul de greu să aducă unul aici, spuse Steele.

— Am o intersecţie mare chiar afară, zise Perino. Pot ateriza acolo.

Steele apelă reţeaua de comandă:

— Romeo Six Four, *aici* Juliet Six Four. *Avem nevoie de extragere ACUM. Avem un rănit în stare critică. Nu va supravieţui.*

Primi răspunsul câteva minute mai târziu.

— *Recepţionat. Facem presiuni asupra QRF-ului* (Forţa de Reacţie Rapidă, din Divizia 10 Montană) *să ajungă cât de repede pot. Mă îndoiesc că putem trimite un Black Hawk acolo, ca să ia pe cineva, terminat.*

Sanitarul Kurt Schmid ceruse şi sânge, după ce aflase grupa sangvină al lui Smith de pe plăcuţele acestuia de înregistrare. După ce Black Hawk-ul de alimentare veni şi plecă, sanitarul se apropie de conducătorul echipei Delta, Howe, şi îl întrebă:

— Au adus şi sânge?

— Nu, îi răspunse Howe.

Schmid presupuse că rezerva de sânge era epuizată de răniţii din ultimul convoi. Auzise prin radio că doctorii de la bază luau sânge de la donatori, ca să satisfacă unele cereri urgente.

Continuă să se ocupe de Smith. Deşi acum se simţea neajutorat. Îi pusese pe Perino şi pe ceilalţi din curte să apese regulat pe partea inferioară a abdomenului, pentru a menţine presiunea asupra arterei femurale. În cele din urmă, Schmid se înmuiase şi îi făcuse morfină lui Smith. Acesta se liniştise. Abia dacă mai era conştient. Părea palid şi plecat departe. Începuse să se împace cu moartea.

Acum, Smith îi ceru sanitarului să ia legătura cu părinţii şi familia lui, să le spună că se gândise la ei în clipa morţii şi că îi iubise. Apoi se rugară împreună.

— Ţine-te bine, îi spuse Schmid caporalului muribund. Încercăm să te scoatem de aici. Fac tot ce pot.

După ce se îndepărtă de ranger, sanitarul îi zise lui Perino:

— Avem nevoie de ajutor. Nu va supravieţui.

Când apăru luna, Steele se mustră aspru că permisese oamenilor să lase NOD-urile la Bază. Acum, se luptau pentru vieţile lor, noaptea, fără cel mai important avantaj tehnologic pe care-l aveau împotriva inamicilor. Iată un exemplu perfect pentru ce nu trebuie niciodată să ignori procedura.

Totuşi, păruse o decizie atât de evidentă, încât sergentul Goodale îl ridiculizase pe soldatul Jeff Young, în hangar, că pusese o astfel de întrebare, când se pregăteau de plecare.

— Gândeşte-te puţin, Young. Cât e ceasul acum?

— Cam trei după-amiaza.

— Cât de lungi au fost misiunile noastre?

— Două ore?

— Atunci de ce să iei cu tine NOD-ul?

Steele era îngrozit de prostia deciziei lui. Peste o oră sau două avea să fie întuneric deplin. Verifică în curte să vadă dacă cineva luase, măcar din întâmplare, un NOD. Nu găsi nici unul. Acum, dincolo de uşa de metal, era întuneric ca într-o peşteră.

Miller nu ştia sigur ce se întâmpla în restul blocului. După ce le ceruse lui Steele şi oamenilor lui să înainteze, acesta refuzase să vorbească direct cu Miller printr-una dintre căştile băieţilor din Delta. Miller ceruse ca măcar o parte din echipa lui Steele să înainteze. Dacă nu traversau intersecţia, măcar să ajungă după colţul clădirii, unde puteau ajuta la acoperirea intersecţiei sudice. Ideea de a ieşi în stradă din siguranţa relativă a curţii lor fortificate nu era deloc atrăgătoare. Cu toate acestea, când elicopterul C-2 făcu cererea iniţială. Steele acceptă.

Luă legătura cu Perino şi îi spuse să arunce o fumigenă albastră din curtea lui în stradă.

— *Recepţionat, este afară,* spuse locotenentul.

Apoi, Steele ieşi în stradă şi se întoarse rapid. Era surprins de cât de aproape era lumina, la o aruncătură de băţ.

— *OK, ne ducem,* îi transmise el prin radio lui Harrell.

Apoi se întoarse să-i spună sergentului Watson să se pregătească de mişcare. Watson amuţi o clipă, după care spuse că ideea i se părea nebunească. Se puteau aştepta la o rafală de gloanţe şi grenade, în clipa în care ieşeau pe poartă. Aveau cinci răniţi, dintre care doi (Lechner şi Goodale) trebuiau căraţi pe sus. La fel trebuia cărat şi corpul lui Fillmore. Ca să se mişte rapid, asta ar fi însemnat câte patru oameni pentru fiecare targă, ceea

ce ar fi format grupuri strânse, convenabile pentru trăgătorii somalezi. Ce era în neregulă cu poziţia în care se aflau? Împuşcăturile se răriseră considerabil. Dacă rămâneau acolo, aveau un perimetru mai larg. De ce să se mişte?

Rangerii ascultau nervoşi discuţia. Erau cu toţii de partea lui Watson. Soldatul Floyd îşi spuse că Steele era nebun, dacă propunea aşa ceva. Goodale nu era încântat deloc de ideea de a face un astfel de drum pe targă şi era de acord cu Watson. Schimbarea poziţiei era inutilă şi periculoasă. Steele inspiră adânc şi îşi schimbă părerea.

— Cred că ai dreptate, îi spuse el lui Watson.

Discută cu băieţii din Delta şi apoi luă legătura prin staţie cu Harrell.

— *Nu putem să ne mişcăm, deocamdată, din cauza răniţilor.*

Era o veste frustrantă pentru căpitanul Miller. Nimeni nu ştia clar cine era la comandă în teren. Dacă o parte din forţa lui Steele mergea măcar numai până la capătul blocului, puteau să acopere mai bine aleea largă dintre ei. Harrell refuză să-i ordone lui Steele să înainteze.

— *Dacă staţi separaţi, nu vă pot acoperi şi pe voi,* îi spuse Harrel lui Steele. *Dar tu eşti omul din teren şi tu trebuie să iei hotărârea.*

Steele hotărâse, şi asta era. Când unul dintre operatori îi oferi din nou casca sa lui Steele, ca să poată discuta direct cu Miller, căpitanul refuză, cu o fluturare a mâinii. Aşa că acum existau două forţe separate, iar comandanţii lor nu puteau discuta între ei.

Dacă Steele nu voia să se mişte, Miller ordonă măcar oamenilor lui să pornească. În timp ce băieţii din Delta se pregăteau să plece, Steele era furios. Fără ei, rămânea doar cu jumătate din oamenii capabili să se mişte în poziţia lui. Considera că era o prostie, dar nu făcu nimic ca să-i oprească.

Operatorii se aliniară în curte. Când primul grup de cinci oameni ţâşni în noapte. Întregul cartier păru să erupă. Parcă tot oraşul se trezise din nou la viaţă. În câteva secunde, toţi cei cinci oameni din Delta se întoarseră repede în curte, împiedicându-se de aceeaşi margine de metal de care se împiedicase şi Steele mai devreme. Căzură grămadă la pământ, ţevile puştilor zăngănind în timp ce le descâlceau.

Uşurat că nici unul dintre ei nu fusese rănit, Steele îi privi cu o satisfacţie sobră, în timp ce se regrupau.

— *Hei, căpitane, trebuie să-l scoatem pe Smith de aici. Starea*

lui se înrăutăţeşte, transmise Perino prin staţie.

— *Recepţionat,* zise Steele.

Ştia că nu avea nici o speranţă, dar considera că avea responsabilitatea faţă de Smith ca măcar să încerce. Luă din nou legătura cu Harrell.

— Romeo Six Four, *aici* Juliet Six Four. *Omul nostru se stinge rapid. Există o intersecţie mare, potrivită pentru aterizare, chiar în faţa lor.*

— *Poţi să o marchezi,* Juliet? *Este suficient de mare pentru un Hawk?*

Steele spuse că era şi că o puteau marca. Aşteptă câteva momente decizia. Apoi sesiză frustrarea din vocea lui Harrell, când acesta vorbi din nou.

— *Am trimis un Hawk acolo pentru realimentare şi s-a tras atât de mult în el, încât acum e inutilizabil. Cred că, dacă mai aducem unul, nu vom reuşi altceva decât să avem încă un MH doborât, terminal.*

— *Aici* Juliet Six Four, *terminat. Care este timpul estimat până la sosirea blindatelor?*

Nu primi nici un răspuns, timp de câteva minute. Steele îl apelă din nou.

— Romeo, *aici* Juliet.

— *Spune,* Juliet.

— *Aveţi un ETA pentru mine?*

— *De asta mă ocup acum, aşteaptă.*

Iritarea lui Harrell era evidentă.

Apoi Steele îl auzi discutând cu JOC-ul:

— *Avem doi răniţi în stare critică* (Carlos Rodriguez era şi el în stare critică) *care vor muri dacă nu-i scoatem de acolo. Nu cred că e suficient de sigur ca să trimitem un elicopter. Puteţi să obţineţi un ETA pentru forţa de reacţie de la sol, terminat?*

Apoi, câteva minute mai târziu:

— *Dacă QRF nu ajunge acolo rapid, vor fi noi morţi, şi anume cei care sunt răniţi grav acum. Faceţi-i peonestar* (comandantul de brigadă Greg Gile, comandantul Diviziei 10 Montane) *să îşi mişte oamenii mai repede!*

Dar, în afară de rănile lui Smith şi Rodriguez, graba nu avea nici un rost. Comandanţii nu voiau să mai rişte încă un convoi, după barajele şi ambuscadele care le întorseseră din drum pe cele dinainte. Se întorceau cu o forţă masivă, formată din sute de oameni conduşi de tancuri pakistaneze şi transportoare de personal blindate malaieze. Dar dura destul de mult pentru

strângerea şi organizarea unei astfel de forţe. Lui Harrell i se spuse că va mai întârzia cel puţin încă o oră (de fapt, trei ore), înainte să fie gata de plecare. Harrell îi transmise vestea lui Steele.

— Va dura o oră înainte să ajungă acolo. Nu cred că vor reuşi să ajungă la voi în mai puţin de o oră.

Steele îi spuse că o oră era prea mult. Comandantul aerian Matthews explică:

— Recepţionat. Aş vrea să încerc să trimit un elicopter, dar mă tem că acesta ar fi doborât şi el, terminat.

Nimeni nu voia să-i abandoneze pe cei doi tineri soldaţi. La JOC, generalii se gândeau din nou să trimită un elicopter care să aterizeze ca să-i scoată de acolo pe Smith şi Rodriguez. Piloţii erau gata să încerce. Miller şi Steele fură întrebaţi din nou dacă puteau asigura o zonă liberă, pentru aterizarea şi decolarea unui Black Hawk. Perino se consultă cu sergentul Howe, care-i spuse că un elicopter putea să pătrundă, dar era al naibii de sigur că nu avea să mai decoleze din nou:

Consultară şi postul de comandă Delta al căpitanului Miller. Acesta răspunse:

— Vrem să încercăm să asigurăm un loc de aterizare, dar aici zboară grenadele din toate părţile. Ar fi foarte dificil ca un elicopter să aterizeze şi apoi să decoleze. Mi-e teamă că am pierde încă unul.

Harrell transmise verdictul, fără tragere de inimă.

— Va trebui să vă descurcaţi cât puteţi de bine cu acei răniţi şi să sperăm că forţa de la sol va ajunge la timp.

Steele îi transmise cu tristeţe vestea lui Perino.

— Zona e fierbinte, îi spuse el.

La scurt timp după aceea, Smith începu să aiureze şi apoi inima i se opri. Sanitarul Schmid trecu rapid la procedura de urgenţă. Încercă câteva rotaţii, compresii şi ventilaţii, apoi îi injectă medicamente direct în inimă. Fără folos. Omul murise.

Harrell continua să insiste pentru obţinerea forţei de la sol.

— Avem acolo băieţi care vor muri dacă nu-i scoatem şi nu pot trimite un elicopter, terminat.

Pe la ora opt, Steele primi un nou apel de la Perino.

— Nu vă mai agitaţi cu elicopterul, domnule. E prea târziu.

Steele transmise vestea pe reţeaua de comandă.

— Unul dintre răniţii în stare critică tocmai a murit, zise el.

Sanitarul Schmid fu distrus de moartea lui Smith. El era

sanitarul-şef în acea poziţie şi avea multe de făcut, mai avea şi alţi oameni pe care să-i îngrijească şi nu avea timp de gândire, dar agonia sfâşietoare a lui Smith şi moartea acestuia aveau să-l bântuie ani de zile după aceea. Încă acoperit de sângele lui Smith, începu să se ocupe de ceilalţi. Se simţea secătuit, îngrozitor de frustrat şi învins, era oare vina lui? Ar fi trebuit să găsească pe cineva şi să încerce o transfuzie directă mai devreme, când crezuse că salvarea este aproape? Repetă în gând fiecare pas pe care-l făcuse în tratarea rănii lui Smith, autocondamnându-se pentru fiecare decizie care avusese un rezultat prost şi îl făcuse să piardă timp.

În cele din urmă, făcu tot posibilul să se împace cu gândul. Era de părere că, dacă ar fi putut să-l ducă pe Smith la bază, viaţa acestuia ar fi putut fi salvată. Nu era sigur de asta, dar instinctul lui aşa îi spunea.

Steele era şi el zguduit de moartea lui Smith. Încă nu ştia nimic despre Pilla şi nici despre ceilalţi care plecaseră cu ultimul convoi şi fuseseră ucişi, Cavaco, Kowalewski şi Joyce. Văzuse cum Fillmore fusese împuşcat şi murise, dar Smith era unul dintre oamenii lui. Nu mai pierduse niciodată un om până atunci. Steele se gândea la ei ca fiind oamenii lui, nu ai armatei sau ai regimentului. Ai lui. Era responsabilitatea lui să-i pregătească şi să-i ţină în viaţă. Acum avea să trimită acasă pe unul dintre ei, fiul îndrăgit al cuiva, într-un sicriu acoperit cu un steag. Se duse să-i spună şi sergentului Watson şi împreună hotărâră să nu le zică nimic încă celorlalţi.

Goodale era destul de bine dispus pentru cineva care suferise o a doua gaură în dos. Nu simţea nici o durere de la cartuşul care trecuse prin coapsa lui şi lăsase o rană urâtă în fesa lui dreaptă. Când venise Floyd, gâfâind, după ce toţi oamenii din stradă fuseseră chemaţi în curte, acesta aruncase o privire sanitarului care îndesa tifoane în rana de ieşire a lui Goodale şi spusese:

— Îţi place s-o iei pe dos, nu, Goodale?

Mai erau acolo Errico, un mitralior care fusese rănit la amândoi bicepşii în timp ce trăgea cu mitraliera lui, şi Neathery, care fusese rănit în braţ, când preluase arma de la Errico. Neathery era distrus. Glonţul îi perforase atât bicepsul, cât şi tricepsul, şi acum nu-şi mai putea mişca deloc braţul drept.

Unul dintre răniţi striga, începând să simtă frica:

— Vom muri aici! repeta el mereu. Nu vom pleca niciodată

acasă!

— Taci dracului din gură! spuse sergentul Randy Ramaglia.

Omul tăcu.

Cel mai rău era Lechner, care avea acum o pungă cu morfină ataşată. Când intră prima dată în camera întunecată, sergentul Ramaglia alunecă într-o mică baltă caldă. Apoi realiză că era sângele lui Lechner. Toată camera mirosea a sânge, o duhoare puternică, cu un uşor iz metalic, de cupru, un miros pe care nici unul dintre ei nu avea să-l uite vreodată.

Watson intră la un moment dat, căutând muniţie. Rămăseseră cam cu jumătate din proviziile pe care le luaseră cu ei.

— Am nişte grenade de panică, dacă le vrei, spuse Goodale.

— Nu, Goodale, nu vreau grenade de panică, spuse el, încruntându-se cu blândeţe. Nu mai vrem să speriem pe nimeni. Acum vrem să-i ucidem.

Ca şi restul oamenilor, Goodale era frustrat de cât de mult dura sosirea convoiului de salvare. Îi ceruse lui Steele un ETA, căpitanul îi răspunsese, apoi acel moment trecuse şi Goodale întrebă din nou.

— Atwater, strigă Goodale după radiotelefonistul lui Steele. Ascultă, i-am promis logodnicii mele că o sun diseară, iar dacă n-o fac, o să fiu într-un mare rahat, aşa că trebuie să plecăm de aici.

Atwater îi răspunse cu un zâmbet îndurerat:

— Hei, ticăloşilor, tăceţi din gură acolo! se auzi vocea unuia dintre băieţii din Delta. E suficientă o grenadă RPG pe fereastra aia din spate şi sunteţi terminaţi.

Se răspândi vestea despre Smith.

— Caporalul Smith? Ce s-a întâmplat cu Smith? întrebă Goodale.

— E mort.

Vestea îl zgudui puternic pe Goodale. El şi cu Smith erau foarte apropiaţi. Amândoi erau nişte tipi isteţi şi şmecheri, întotdeauna gata să ironizeze, dar Smith era cel mai bun. Şi îi tăcea mereu pe băieţi să râdă. Chiar înainte să fie selectaţi pentru chestia asta, Smith i se destăinuise lui Goodale:

— Am cunoscut o fată. Cred că o să mă căsătoresc cu ea.

Şi apoi purtaseră o discuţie detaliată despre cumpărarea unui inel, lucru pe care Goodale tocmai îl făcuse pentru Kira. Hotărârea lui Smith de a i se adresa lui îi apropiase şi mai mult. Iar acum… „Smitty mort?”

Soldatul George Siegler îi păzea pe somalezii pe care-i găsiseră în casă. Fuseseră împinşi în colţul camerei, un dormitor. Mai erau acolo un pat şi o noptieră. Soldatul cu faţă de copil, care nu părea mai mare de cincisprezece ani, îşi îndreptă carabina M-16 spre cei trei adulţi, două femei şi un bărbat, şi spre cei patru copii. Adulţii erau în genunchi. Cea mai tânără, o femeie însărcinată, plângea. Celorlalţi li se puseseră cătuşe, dar nu şi femeii, care nu-şi putea ţine copilul cu mâinile legate. Ea făcea mereu semn că-i era sete, aşa că Siegler îi întinse bidonul lui. Copiii plânseseră cu toţii la început. Păreau să aibă între şase şi zece ani. Unul era bebeluş. Un timp, se opriseră din plâns. La fel şi femeia gravidă, după ce-i dăduse apă. Nu puteau comunica, dar Siegler spera că ea înţelegea că nu voiau să-i facă nici un rău.

Pe măsură ce noaptea înainta, se făcea tot mai linişte. Câteva ore mai târziu, specialistul Kurth îl înlocui pe Siegler. Toată acea experienţă îngrozitoare avea asupra lui Kurth un efect pe care acesta nu-l înţelegea în totalitate. Atunci când se aflase pe stradă, ghemuit în spatele unui bolovan care nu-i oferea prea multă protecţie, se gândise la o mulţime de lucruri. Primul gând fusese să plece naibii din armată. Apoi, în timp ce gloanţele treceau pe deasupra capului lui şi se înfigeau în pământ, în jur, se răzgândise. „Nu pot pleca din armată. În ce alt loc aş putea ajunge să fac aşa ceva?” Şi acolo, chiar în acele momente, se hotărâse să se reînroleze pentru alţi patru ani.

Noaptea devenea tot mai tăcută. Primeau mereu rapoarte ale situaţiei, de la tipul din Forţele Aeriene care monitoriza diverse reţele radio. Convoiul era la numai jumătate de oră distanţă. Apoi, patruzeci şi cinci de minute mai târziu, „convoiul e la o oră distanţă”. Puteau auzi împuşcăturile îndepărtate. În timp ce convoiul de salvare se apropia. Kurth avea gura uscată, li era groaznic de sete. Gustul de pământ şi praf de puşcă din gură şi de pe limbă devenise persistent. Nimic pe lume nu ar fi fost mai dulce ca o sticlă de apă rece. Apoi, liniştea deveni atât de adâncă, încât Kurth îşi auzi propria respiraţie şi bătăile constante şi grăbite ale inimii.

11

Specialistul Waddell nu intră în casă, împreună cu ceilalţi.

Când se lăsă întunericul şi toată lumea intră înăuntru, locotenentul DiTomasso îi ordonă să asigure poziţia de pe partea vestică a găurii făcute de prăbuşirea Black Hawk-ului. Din locul în care stătea întins, în spatele unei grămezi de pietriş, Waddell se uita pe sub lonjeronul încovoiat al elicopterului. Sergentul Barton era cuibărit în cealaltă parte a găurii, cu arma îndreptată spre est, pe lângă botul aparatului de zbor.

În timpul după-amiezii, Waddell fusese îngrozit că nu vor pleca de acolo înainte de apus. Dar, la apropierea acestuia, abia aştepta ca soarele să dispară. Presupunea că, odată cu lăsarea întunericului, focurile de armă aveau să se calmeze şi ei puteau să respire mai liniştiţi.

Unul dintre băieţii din Delta ieşi afară şi urcă în elicopter, de unde pescui nişte muniţie SAW suplimentară pentru Waddell şi Barton, şi găsi şi un NOD, pe care-i primi Waddell. Cu ajutorul acestora, putea să vadă până la intersecţia mare de la vest şi să folosească dispozitivul de ţintire cu laser, ceea ce îi dădea un sentiment sporit de încredere. Waddell auzea în staţie promisiunea că întreaga coloană de salvare avea să sosească – trebuia să ajungă în douăzeci de minute. Apoi, o oră mai târziu, în patruzeci de minute. După o vreme, deveni o glumă. Băieţii spuneau: „Sunt pe drum” şi izbucneau în râs. Când coloana mare porni într-adevăr să traverseze oraşul, cu tancuri, transportoare de personal blindate (APE), camioane şi Humvee-uri, o auziră de la kilometri întregi depărtare. Convoiul fie înfrunta o opoziţie serioasă, fie nimicea tot ce găsea în drum, căci Waddell îi putea urmări mişcările după focurile de armă şi după modul în care se aprindea cerul. Nu se gândea la pericol sau la posibilitatea de a fi ucis. Se gândea la lucruri stupide. A doua zi era programat să dea un test de pregătire fizică şi se întrebă dacă acesta mai era valabil, la întoarcere. Îl întrebă pe Barton:

— Hei, sergent, va trebui să dau testul de pregătire fizică mâine?

Barton clătină din cap.

La fiecare treizeci de minute. Barton striga încet:

— Eşti bine?

Dacă Waddell nu auzea întrebarea la timp, striga el:

— Eşti bine, sergent?

Ca şi cum vreunul dintre ei ar fi putut să adoarmă.

„Când o să ieşim dracului de aici?” Asta voia să ştie specialistul Phipps. Era într-o cameră mică, plină de fum şi de

praf, împreună cu restul răniţilor, în clădirea de lângă elicopterul prăbuşit. Îl dureau spatele şi gamba dreaptă din cauza rănilor produse de şrapnele, şi asculta împuşcăturile şi exploziile de afară, întrebându-se când va năvăli peste ei un somalez cu ochi sălbatici, ca să-i lichideze. Nu ştia nimic din ce se întâmpla. Specialistul Gregg Gould era acolo, cu el. Gould primise nişte schije în dos, aşa că arăta destul de caraghios, cu fesele în sus şi bandajat, vorbind la nesfârşit despre prietena lui... Ceea ce îl deprima teribil pe Phipps, care nu avea nici o prietenă.

— Totul o să fie bine, omule. Când vom ieşi de aici, o să beau nişte bere, spuse Phipps, încercând să schimbe subiectul conversaţiei.

Nu reuşi.

Specialistul Nick Struzik era şi el înăuntru. Fusese împuşcat în umărul drept. Phipps îl văzuse sângerând lângă un zid de piatră, mai devreme, la scurt timp după ce fusese rănit, şi îşi amintea că fusese şocat de imagine, ca şi cum l-ar fi plesnit cineva. Struzik era primul dintre amicii lui pe care-l vedea rănit. Sergentul de stat-major Mike Collins era într-o stare cu adevărat proastă. Primise un glonţ în piciorul drept, care-i zdrobise şi tibia, şi peroneul. Collins avea dureri mari şi sângera din belşug. Phipps îşi spuse cu tristeţe că era probabil ca sergentul Collins să nu supravieţuiască.

Când fu clar că aveau să stea mai mult acolo, sergentul Lamb îl luă pe sergentul Ron Galliette cu el şi amândoi cercetară uşile din jurul curţii interioare. În spatele uneia erau două femei, una dintre ele foarte bătrână, şi trei copii. Femeia mai tânără voia să plece. Avea doar şaisprezece ani şi părea prea micuţă şi slabă ca să fi născut bebeluşul pe care-l strângea la piept. Pornea mereu spre uşă. Lamb îi spuse sergentului Yurek să o supravegheze. De câte ori Yurek se uita în altă parte, ea încerca să se apropie de uşă. El ridica arma şi ea se aşeza la loc.

Yurek încercă să o calmeze, dar era clar că fata nu înţelegea nici un cuvânt. Cu toate acestea, continuă să-i vorbească. Când ea încercă din nou să ajungă la uşă, o împinse într-un colţ cu arma.

— Nu. Nu, nu! Trebuie să stai aici, zise el. Încercând să o sperie ca să stea liniştită.

Femeia se răţoi la el cu cuvinte pe care nu le înţelegea.

Yurek văzu nişte apă picurând dintr-un robinet de lângă perete. Colectă puţină cu bidonul lui gol şi i-l întinse femeii. Ea întoarse capul şi refuză să-l primească.

— Aşa să fie, spuse Yurek.

Lamb numără cincisprezece răniţi, inclusiv copilotul de pe *Super Six One,* Donovan Briley. Aveau nevoie de mai mult spaţiu, aşa că plasară o încărcătură mică de exploziv lângă un perete din spate. Piatra şi mortarul erau atât de moi, încât majoritatea zidurilor puteau fi dărâmate numai prin împingere, aşa că acea încărcătură produse o gaură frumoasă de aproape un metru şi jumătate pe un metru. Îi sperie pe toţi când explodă, mai ales pe somaleza pe care o păzea Yurek. Îl sperie chiar şi pe Twombly, care o fixase. Crezuse că era un fitil de treizeci de secunde, dar acesta fusese de numai douăzeci, aşa că sărise în sus atunci când încărcătura explodase. Noua gaură dădea într-o cameră de lângă curtea centrală a blocului, unde se aflase iniţial Perino, aşa că unităţile lui DiTomasso şi Perino stabiliră, în sfârşit, legătura. Suflul exploziei făcu ca o mare parte din zidul exterior să se prăbuşească peste Waddell şi Barton, care stăteau lângă elicopterul doborât.

Nelson era atât de surd, încât nici nu auzi explozia. Îi ţiuiau constant urechile, din momentul în care Twombly trăsese cu arma SAW chiar din faţa lui. Nelson privea carnagiul din jur şi se simţea extrem de norocos. Cum de nu fusese rănit? Era greu de descris ce simţea... Era ca o manifestare divină. Aproape de moarte, se simţea foarte în viaţă. Întotdeauna ştiuse că va muri într-o zi, aşa cum ştie orice om că este muritor. Dar acum acest adevăr îi revenea mereu în minte. Şi nu era o chestie înspăimântătoare sau morbidă. Îl făcea să se simtă şi mai viu. Nu simţea nici o remuşcare faţă de oamenii pe care-i împuşcase şi îi ucisese pe stradă. Ei încercaseră să-l ucidă. Era bucuros că el era viu şi ei morţi.

Când mutară răniţii în camera mai mare, eliberată de încărcătura lui Twombly. Sergentul Collins trebuia trecut prin gaură pe o targă. Fuseseră nevoiţi să-l lege şi să încline taiga într-o parte. Collins protestase când îl avertizaseră de această mişcare.

— Am un picior rupt. Băieţi!

— Îmi pare rău, îi spuse Lamb. Trebuie să te trecem prin gaură.

Collins urlă de durere când îl trecură oamenilor de dincolo.

Trecură şi corpul lui Bull Briley, pe o targă. Nelson îl văzuse pe Briley jucând cărţi şi râzând, mai devreme, în acea zi. Acum avea

capul despicat, tăiat de la o ureche la cealaltă, chiar sub bărbie. Corpul lui era cald încă şi transpirat, dar devenise cenuşiu. Tăietura din cap avea doi centimetri lăţime şi încetase să mai sângereze, „Iisuse, îşi spuse Lamb, este o zi tristă.” Când îl trecură prin gaură, Lamb se urcă pe zid şi trase corpul lui Briley de pe targă, sprijinindu-l de perete. Capul pilotului se izbi de perete cu un pocnet care îl îngreţoşă pe Lamb. Apoi îndreptă corpul, aşa încât, atunci când se instala *rigori morţiş*, cadavrul să nu fie îndoit de la mijloc.

Abdiaziz Ali Aiden aştepta în întuneric. Rangerii se mişcau prin camera lui. Prin deschizătura mică pe care o făcuse elicopterul în acoperiş, vedea stelele. Soldaţii agăţaseră lumini roşii în copaci şi deasupra caselor. Nu mai văzuse niciodată astfel de lumini. Îi auzea pe americanii din casă vorbind cu elicopterele prin staţiile radio, direcţionându-le focul.

Nu era sigur ce era mai periculos. Să stea în casă, cu toţi acei rangeri, de partea cealaltă a peretelui, sau să rişte să fie împuşcat când fugea în noapte. Dezbătu problema în minte până când împuşcăturile de afară încetară, şi atunci decise să plece.

Se ridică pe zidul exterior şi sări pe alee. Erau patru morţi în locul în care ateriză, doi bărbaţi, o femeie şi un copil. O luă la fugă şi abia parcurse o distanţă mică, când un elicopter coborî la mică înălţime în spatele lui şi gloanţele începură să muşte din pământ şi să ricoşeze din ziduri. Îşi puse capul în piept şi continuă să alerge, surprins că nu fusese nimerit.

Tim Wilkinson, PJ-ul, îi păzea pe oamenii răniţi din curtea căpitanului Miller, din partea cealaltă a lui Freedom Road. Wilkinson stătea în pragul porţii spre curte, cu o armă în mână. Împuşcăturile se auzeau rar acum. Din când în când, elicopterele Little Bird coborau zgomotos şi luminau cerul cu rachetele şi tunurile lor.

Stebbins îşi aprinse o ţigară şi Wilkinson, surprins de zgomotul neaşteptat, se întoarse cu arma spre el.

— Îmi aprindeam o ţigară, sergent.

Urmă un moment de tăcere, după care cei doi zâmbiră, gândindu-se la acelaşi lucru.

— Ştiu, ştiu, spuse Stebbins. Nu e bună pentru sănătatea mea, nu-i aşa?

12

Noaptea, târziu. Norm Hooten şi ceilalţi băieţi din Delta, echipele conduse de sergenţii clasa întâi John Boswell şi Jon Hale, împreună cu o echipă de rangeri condusă de sergentul Watson, părăsiră curtea căpitanului Steele şi ieşiră în aleea îngustă de lângă zidul nordic al acesteia, unde fusese plasat cadavrul lui Fillmore în acea seară. Hotărâseră că lucrurile se liniştiseră suficient ca să se mute, aşa cum voia căpitanul Miller, în clădirea din colţ, de la capătul nordic al blocului lor. De acolo putea acoperi aleea largă est/vest care separa cele două forţe. În urma acestei mişcări, Steele rămase singur în curte cu răniţii şi cu numai patru sau cinci oameni apţi de luptă, dar nici ceilalţi nu mergeau prea departe.

Nici unul dintre rangeri nu era încântat să plece. Unul dintre ei, un sergent, refuză categoric să părăsească curtea, chiar şi după ce Steele îi dăduse un ordin direct. Omul se retrase în spate. I se spuse să ajute răniţii.

Sergenţii Thomas şi Watson îi urmară pe băieţii din Delta în noapte, urmaţi de Floyd, Kurth, Collett şi alţi câţiva oameni. Floyd găsi un măgar mort pe marginea străzii, chiar lângă uşă, şi se ghemui în spatele lui. Băieţii din Delta înaintară pe alee şi urcară în clădirea din colţ printr-o fereastră care era la un metru deasupra pământului. Când ajunse şi Floyd, trecuseră deja corpul lui Fillmore prin fereastră.

Floyd se împiedică de ceva. Pipăi cu mâna pe jos şi găsi carabina CAR-15 a lui Fillmore. Mai găsi şi casca acestuia, cu setul radio şi alte câteva articole din echipamentul lui. Tocmai le strângea, când Watson se aplecă pe fereastră.

— Ce naiba faci, Floyd? Lasă joaca! Treci dracului înăuntru!

Floyd se chinui să se caţere, cu tot echipamentul acela după el.

Watson îl împinse, şi rangerul ateriză într-un spaţiu mult mai larg decât cel în care se aflau căpitanul Steele şi ceilalţi. Corpul lui Fillmore era întins în mijloc, în lumina lunii. Dincolo de alee, de la fereastra pe care intraseră, era un alt zid care-i despărţea de răniţii de alături. Dărâmaseră obloanele, aşa că puteau discuta cu uşurinţă între ei.

Băieţii din Delta fixară lumini stroboscopice infraroşii în jurul noului spaţiu, ca să-l marcheze pentru elicoptere. Floyd cercetă curtea şi găsi un butoi de două sute de litri sub un robinet care

picura. Îl mirosi mai întâi, să vadă dacă nu era motorină, după care băgă degetul înăuntru şi îl linse. Era apă. Kurth şi ceilalţi fuseseră avertizaţi cu fermitate de doctori să nu bea apa locală. „Ei bine, la naiba cu doctorii”, decise Kurth. Dacă avea să i se facă rău, ei bine, asta avea să se întâmple mai târziu. Îşi umplu bidonul cu apă şi bău suficientă ca să-şi ude gâtul.

Apoi, împreună cu sergentul Ramaglia, care era în camera din cealaltă parte a aleii, începură să treacă bidoanele de la unul la celălalt, pe o coadă de mătură. Floyd umplea bidoanele, unul câte unul, şi le dădea înapoi.

Apoi, Floyd şi Collett stătură mult timp de vorbă, în şoaptă. Operatorii Delta de la ferestre şi uşi acopereau zona, aşa că nu aveau nimic de făcut. Floyd găsi lângă picior o cutie nouă a unei M-16.

— Hei, Collett, ia uită-te la asta.

Li se spusese că toţi somalezii aveau arme vechi. Aceasta mai avea încă unsoarea originală pe ea.

13

De sus, comandanţii urmăreau cartierul prin camerele în infraroşu şi sensibile la căldură. Vedeau somalezi mişcându-se în jurul blocurilor în grupuri de zece sau mai mulţi şi continuau să-i atace cu elicopterele. Miliţia lui Aidid aducea luptători cu camioanele din alte părţi ale oraşului. Unul dintre elicoptere împuşcă un somalez care căra un tub RPG şi care probabil că-şi pusese grenade suplimentare la spate. Traseră o rachetă în el. Acesta îl ucise şi detonă probabil grenadele de rezervă, căci omul sări în aer ca o torţă. Când elicopterul se întoarse la bază ca să alimenteze, găsiră bucăţi din corpul lui, lipite pe parbriz.

Sergentul Goodale, întins cu fesa rănită în sus, reîncepuse să coordoneze trecerile elicopterelor din interiorul curţii căpitanului Steele. Nu vedea nimic de unde stătea, dar acţiona ca punct de strângere a cererilor tuturor operatorilor radio care cereau sprijin aerian. El decidea care loc avea nevoie mai multă de ajutor şi transmitea totul elicopterului de comandă.

Seara, târziu, primi vestea că două grupuri mari de somalezi se deplasau de la sud la nord.

Pentru prima dată, Steele simţi un fior de panică. „Poate că n-o să mai scăpăm de aici.” Dacă o forţă somaleză hotărâtă

năvălea pe poarta curţii, el şi oamenii lui puteau ucide mulţi dintre ei, dar nu-i puteau opri. Se asigură că toţi erau treji şi pregătiţi. Apoi băgă capul în camera din spate, unde erau Goodale şi ceilalţi răniţi şi îi informă cu un umor amar:

— Dacă vedeţi că intră cineva pe uşa asta şi nu strigă „Ranger! Ranger!”, trageţi, pentru că asta înseamnă că noi suntem morţi.

Goodale era şocat. Liniştea de afară îi dăduse un sentiment de falsă siguranţă. Descoperi că cel mai bun mod de a-şi accepta soarta era să se considere deja mort. Murise deja. Aşa încât îşi continuă treaba.

Un bloc mai sus, sergentul Yurek stătea acum la fereastra cu vedere spre est, spre aleea pe care se prăbuşise elicopterul. Încerca să stea cât mai liniştit, presupunând că va auzi inamicul, înainte să-l vadă. Apoi zări gardul mişcându-se. Îşi ridică armele M-16 la umăr şi ţinti deasupra gardului, când primul somalez, apoi încă unul, se ridicară încet şi apoi trecură pe zidul adiacent, evident căutând un loc de unde să sară. „E prea uşor”, îşi spuse Yurek. Unul dintre oameni îl reperă chiar înainte ca sergentul să apese pe trăgaci. Abia avu timp să înceapă să strige şi să ducă mâna spre armă, când gloanţele sergentului îl aruncară de pe zid. Una dintre arme căzu de partea zidului pe care se afla Yurek. Acesta auzi o bufnitură de cealaltă parte şi apoi liniştea se lăsă din nou.

Privind spre drumul principal, sergentul Howe se simţea ca într-o capcană. Era prins într-o poziţie proastă şi pentru prima dată se gândi că era posibil să nu scape cu viaţă.

Somalezii trimiseseră echipe de trei până la şase oameni pe alei, încercând să afle exact unde se aflau ei. Howe îi vedea şi ştia exact ce urmăreau. Unul trase de după colţ înspre poziţia lui Miller de pe partea cealaltă a străzii şi apoi aşteptă, sperând să vadă fulgerarea de la gura ţevii, care să-l ghideze. Văzând că nu se riposta, trecu după colţ. Howe hotărî să-l lase să avanseze pe stradă în faţa poziţiei lui, înainte să tragă, pentru că, dacă-l împuşca şi nu-l ucidea, acesta ar fi putut să se întoarcă la ai lui şi să trădeze poziţia lui Howe. Şi atunci ar fi fost o ţintă perfectă pentru grenade. Exact când se pregătea să tragă, doi operatori Delta de vizavi deschiseră focul şi îl doborâră pe somalez. Acesta nu se mai ridică.

Câteva Little Bird se ocupară de două grupuri mari de somalezi care se apropiau. Goodale auzi unul dintre elicoptere coborând cu un urlet puternic al motoarelor pe Freedom Road şi

după răpăitul tunurilor lui şi *buuum-ul* satisfăcător al unei rachete, strigă:

— Turteşte-i şi fă-i şi mai mari!

O a doua trecere elimină şi cea de a doua ameninţare.

Sergentul Bray, controlorul de luptă din Forţele Aeriene din poziţia lui Miller, ceru o trecere cu elicopterul peste casa cu două etaje de lângă curtea lor. Clădirea avea vedere spre curie şi o intrare separată după colţ. Dacă erau somalezi în casă, aceştia puteau trage în jos în ei. Clădirea era lângă curtea-post de comandă a echipei Delta şi la mai puţin de douăzeci de metri de poziţia lui Howe, aşa că atacarea ei fără să fie rănit nici un american de la sol necesita o lovitură perfectă. Oamenii lui Howe marcară casa cu lasere pentru pilotul de pe Little Bird, care îi întrebă prin staţie dacă erau siguri că voiau să tragă cu tunurile atât de aproape. Din aer era ca şi cum ar fi trebuit să picteze o linie subţire între două poziţii prietene.

— *Ţineţi-vă capetele la cutie,* îi avertiză pilotul.

Trase exact la ţintă. Privind cum minitunurile făceau bucăţi casa, Howe se întoarse spre unul dintre camarazii lui şi spuse:

— Nu încerca asta acasă!

Pe la miezul nopţii, convoiul de salvare se apropie. Oamenii de la sol ascultară motoarele celor aproape o sută de vehicule, tancuri, APC-uri şi Humvee-uri. După o vreme, ritmul împuşcăturilor sună ca un solo dintr-un cântec rock, foarte *heavymetal* – era apropierea mânioasă a Statelor Unite ale Americii, paşii marelui zeu al lui roşu. Alb şi albastru.

Era cel mai frumos sunet din lume.

PARTEA A CINCEA
N.S.D.Q.

1

Michael Durant auzi tunurile uriaşului convoi de salvare care intra zgomotos în oraş. Pilotul rănit era întins pe spate şi legat cu un lanţ de câine de podeaua cu dale reci, într-o cameră octogonală mică, fără ferestre. Aerul, lumina lunii şi sunetele intrau filtrate prin crucile tăiate în partea superioară a pereţilor de beton. Simţea în aer gustul şi mirosul de sânge, praf de puşcă şi sudoare. Camera nu avea nici un fel de mobilă şi o singură uşă, care era închisă.

Atunci când mulţimea furioasă se apropiase de el, crezuse că o să moară. Nu ştia nimic despre soarta celorlalţi trei oameni din echipajul lui, copilotul Ray Frank şi şefii de echipaj Tommy Field şi Bill Cleveland, şi nici despre a celor doi băieţi din Delta care încercaseră să-i apere. Acestora nu le cunoştea nici măcar numele.

Leşinase în timp ce era dus pe sus de mulţime. Avusese impresia că-şi părăsise corpul, privind scena de undeva de deasupra, iar haosul şi teroarea îl calmaseră. Dar acea senzaţie nu durase. Îşi revenise atunci când fusese aruncat în partea din spate a unui camion, cu o cârpă legată în jurul capului, surprins că era încă în viaţă şi aşteptându-se să moară în orice clipă. Drumul cu maşina durase destul de mult. Camionul mergea, se oprea, apoi pornea din nou şi iar se oprea. După aprecierea lui. Trecuseră vreo trei ore de la prăbuşire, când îl aduseseră în acel loc, îi scoseseră cârpa de pe ochi şi îi legaseră mâinile cu lanţul.

Ceea ce nu ştia Duram era faptul că fusese răpit de primul grup de somalezi care-l atacaseră. Yusef Dahir Mo'alim, conducătorul miliţiei locale, care-l scăpase de mulţime după ce-i copleşiseră numeric şi lichidaseră pe ceilalţi, avea intenţia să-l ducă pe Durant în satul lui şi să-l predea conducătorilor din Habr Gidr. Totuşi, atunci când plecau de la locul prăbuşirii, fuseseră opriţi de o bandă de *mooryian,* mai bine înarmaţi ca ei, care aveau un vehicul cu un tun mare în spate. Grupul acela nu îl

privea pe pilotul rănit ca pe un prizonier de război, care să fie schimbat cu conducătorii clanului ce fuseseră capturaţi, ci ca pe un ostatic. Oamenii lui Mo'alim erau mai puţini şi mai prost înarmaţi, aşa că fuseseră nevoiţi să-l cedeze pe Durant. Aşa mergeau lucrurile în Mogadiscio. Dacă comandantul lui Habr Gidr, Mohamed Farrah Aidid, îl voia înapoi pe pilot, el urma să lupte pentru el sau să plătească.

Durant simţea o durere în piciorul drept, unde femurul era fracturat, iar sângele îi curgea în pantaloni, din locul în care un capăt al osului rupt trecuse prin piele. Nu-l durea foarte rău. Nu ştia dacă asta era bine sau rău. Ceea ce-l îngrijora cu adevărat era spatele. Credea că îşi zdrobise coloana vertebrală în momentul prăbuşirii.

Reuşi să-şi scoată o mână din lanţ. Era atât de transpirat, încât, atunci când o lăsă moale, alunecă cu uşurinţă din legătură. Asta îi oferi un mic moment de triumf. Acum putea să-şi şteargă murdăria din nas şi ochi şi să-şi îndrepte piciorul rupt, aşa încât să stea puţin mai confortabil. Apoi îşi înfăşură din nou mâinile cu lanţul, aşa încât acestea păreau legate în continuare pe stomac, pentru ca răpitorii să nu observe nimic.

La un moment dat, auzi mai multe vehicule blindate care treceau afară, pe lângă clădire. Auzi împuşcături şi crezu că va fi salvat. Sau ucis. Afară, în oraş, se dădeau lupte crâncene. Exploziile se apropiau din ce în ce mai mult. Somalezii care-l răpiseră deveniră mai agitaţi. Erau cu toţii tineri, iar armele lor păreau ruginite şi prost întreţinute. De câteva ori, unul sau mai mulţi năvăliră în cameră, ca să-l ameninţe. Unul dintre ei vorbea puţin englezeşte.

— Tu ai ucis somalezi! Vei muri, ranger Somalia.

Durant nu înţelese restul cuvintelor, dar presupuse că aveau de gând să-l împuşte, ca să nu permită americanilor ce se apropiau să-l ia înapoi.

Ascultă zgomotele luptei cu speranţă şi teamă. Apoi acestea se îndepărtară şi scăzută în intensitate. Se simţi dezamăgit, în ciuda pericolului. Fuseseră atât de aproape!

Atunci, pe uşă apăru ţeava unei arme. Numai ţeava neagră. Durant o zări cu coada ochiului şi în toarse capul chiar în clipa în care individul trase. Simţi impactul în umărul şi în piciorul stâng. Se uită la umăr şi văzu sânge şi capătul din spate al unui cartuş ieşind din piele. Era clar că mai întâi lovise podeaua şi apoi ricoşase în el, cu suficientă forţă ca să pătrundă.

Îşi desprinse mâna din lanţ şi încercă să scoată glonţul din

umăr. Era o mişcare automată, un reflex, dar, atunci când degetele atinseră cartuşul, urlă de durere. Era încă fierbinte.

„Lecţie învăţată, îşi spuse. Aşteaptă până se răceşte.”

2

În acest timp, rangerii din coloană erau agitaţi şi tulburaţi. Camarazii lor erau încă prinşi în capcană! Cei care participaseră la luptă ştiau cât de îngrozitoare devenise aceasta. Oamenii zdraveni ajutaseră la mutarea răniţilor şi a morţilor din ultimul convoi de Humvee-uri şi camioane în spitalul de campanie, unde doctorul Marsh şi echipa lui de doctori şi asistente se străduiau din toate puterile să-i salveze. Rangerii despre care se ştia că erau morţi erau Pilla, Cavaco şi Joyce. Blackburn, Ruiz, Adalberto Rodriguez şi operatorul Delta Griz Martin erau într-o stare foarte proastă. Alte zeci erau răniţi. Era o scenă de coşmar. Chiar şi soldaţii care nu erau răniţi erau atât de plini de sânge, încât *păreau* răniţi.

Câţiva asistenţi îl asaltară pe sergentul Eversmann, care comandase Chalk Four şi venise cu oamenii lui, cu convoiul rătăcit. Eversmann nu avea nici o rană dar majoritatea oamenilor lui fuseseră loviţi. Pe drum, stătuse îngrămădit între cei răniţi, aşa că uniforma lui era îmbibată de sânge. În timp ce ajutau la descărcarea celor din maşină, doi sanitari îl prinseră de mâini şi începură să-i taie pantalonii.

— Lăsaţi-mă în pace! strigă el. Nu am nimic.

Cei doi nu-l băgară în seamă. O parte dintre cei răniţi cu adevărat protestaseră în acelaşi mod.

— Eu sunt bine. Ocupaţi-vă de ei! strigă sergentul, arătând spre oamenii care aşteptau îngrijire.

Eversmann îşi pierduse firea. Trecuse prin multe în acea zi, şi vederea sângelui şi a acelor oameni sfârtecaţi – oamenii lui! Devenise insuportabilă Era greu să rămâi indiferent. Începuse să-şi verse nervii pe asistente şi sanitari, când un bărbat mai în vârstă îl trase deoparte.

— Cum te numeşti, sergent?

— Matt Eversmann.

— Ascultă, Matt. Trebuie să te calmezi.

— Am înţeles.

— Ne vom ocupa de băieţii aceştia. Totul va fi bine. Tu trebuie

doar să te calmezi.

— Sunt calm, urlă Eversmann, care era evident că nu era calm deloc. Vreau doar să vă ocupaţi de ei!

— Băieţii aceştia au nevoie să te vadă că eşti un tip rezistent. Nu-i lăsa să te vadă nervos, pentru că asta îi va face şi pe ei nervoşi.

Eversmann realiză că se făcea de râs.

— OK, spuse el.

Rămase nemişcat câteva clipe, apoi se întoarse şi porni încet spre hangar. Era greu să scape de emoţiile luptei. Identificarea morţilor era cutremurătoare. Casey Joyce era unul dintre oamenii lui. Ultima dată îl văzuse când plecase în fugă cu targa pe care se afla Blackburn, ca să îl ducă pe acesta la convoi. Acum, îi vedea faţa palidă şi golită de sânge, de pe care dispăruse orice urmă de viaţă.

Îşi reveni când locotenent-colonelul McKnight îi ceru să întărească apărarea aeroportului. Existau temeri că Aidid va încerca să atace baza. Aşa că Eversmann îşi înfrână sentimentele şi trecu la treabă. Mai avea şase oameni din echipa lui, care erau capabili de luptă.

Copcile de pe umărul specialistului Sizemore erau deschise şi sângerau, dar el le alungă pe asistente cu mâna. Nu voia să fie dat iar deoparte. Era urmărit de imaginile oamenilor lui din oraşul asediat, care-l aşteptau. Era furios, ca majoritatea camarazilor lui rangeri. Voia răzbunare. Se gândi la Stebbins, care îi luase locul în elicopter, şi era furios că funcţionarul companiei era acolo, în locul lui. Trebuia să se ducă înapoi. Se învârtea nervos în jurul Humvee-urilor care aşteptau, când un om din Delta se apropie şi întrebă:

— Îl cunoaşte cineva pe Alfabet?

Sizemore spuse că el îl cunoştea. Ieşiră împreună pe poartă şi trecură pe lângă cortul spitalului. În spatele lui, mini-buncărul de saci de nisip construit de sergentul Rhymes era acum acoperit cu un cearşaf alb. Sergentul ridică cearşaful. Dedesubt era corpul lui Kowalewski, cu o grenadă încă înfiptă în piept.

— E Kowalewski? întrebă omul din Delta.

Sizemore aprobă din cap. Sau crezu că o făcuse. Era înmărmurit. Omul din Deltă îl întrebă din nou:

— E Kowalewski?

— Da, el este.

Lanky Steve Anderson încerca să se automotiveze să se

întoarcă. Prima dată se dusese cu inima îndoită. Evenimentele din acea zi îi creaseră un amestec de sentimente puternice, dar furia era predominantă. Acum, după ce văzuse toţi acei morţi şi răniţi, se simţea folosit şi stupid. Viaţa îi era pusă în pericol şi era aruncat într-o situaţie în care trebuia să împuşte şi să ucidă alţi oameni, ca să supravieţuiască… şi nu înţelegea de ce. Cum puteau unii politicieni din Washington să pună într-o astfel de situaţie oameni ca el, care erau tineri, naivi, plini de patriotism şi dornici să facă ceea ce trebuia făcut?

Îl asculta pe unul dintre camarazii lui, soldatul Kevin Matthews, care fusese în mica coloană de Humvee când fusese ucis Pilla, şi se întorsese acolo cu primul convoi de salvare. Matthews vorbea încontinuu despre un tip pe care-l ucisese pe stradă cu câteva ore înainte, despre modul cum acesta se cutremurase, în timp ce era lovit de cinci, zece, cincisprezece gloanţe. La început, Anderson avu senzaţia că Matthews se lăuda. Apoi, ascultând din nou, înţelese că tânărul soldat era, de fapt, supărat şi bălmăjea acelaşi lucru la nesfârşit, în dorinţa de a fi asigurat că făcuse ceea ce trebuia.

— Ce altceva ai fi putut face? zise Anderson.

Anderson vorbise cu părinţii lui cu o noapte înainte şi le spusese că totul era în regulă, că nu se întâmpla nimic deosebit. Şi iată în ce situaţie ajunseseră ei acum!

Se căutau oameni care să poată conduce camioane de cinci tone, purtând NOD-uri. Specialistul Peter Squeglia, armurierul companiei, mai condusese motociclete purtând NOD-uri, aşa că unul dintre locotenenţi îi spuse să treacă în spatele unui volan.

— Domnule, dacă-mi cereţi să o fac, o fac. Dar n-am mai condus niciodată un camion.

Ideea de a încurca vitezele şi de a îneca motorul în mijlocul unui schimb de focuri, când un singur vehicul putea ţine pe loc toată coloana sau, mai rău, putea fi *lăsat în spate,* îl îngrozea pe Squeglia. Locotenentul se strâmbă şi plecă să caute pe cineva. Squeglia se întoarse la strângerea armelor de la morţi şi răniţi. Ulterior, avea să le cureţe şi să le repare. Expresia de pe faţa locotenentului îl făcu să se simtă descurajat şi vinovat. Toată lumea era speriată. Unii erau înnebuniţi să intre în luptă. În timp ce alţii căutau un mod ca să scape de ea. Squeglia era undeva la mijloc. După ceea ce văzuse în convoiul rătăcit, o parte din el simţea că întoarcerea în oraş ar fi fost o sinucidere. Era o nebunie, dar trebuia făcută. Dar Squeglia voia să se ducă. Voia

să-şi joace rolul, însă nu făcând ceva stupid, cum ar fi să hotărască să înveţe să conducă un camion mare în mijlocul unei bătălii blestemate.

Când veni vremea să se urce în camion, Squeglia îşi luă pistolul şi carabina CAR-15 la care ataşase un lansator de grenade M-203. Avu grijă să se suie cât mai la urmă. După părerea lui, cel mai sigur loc, dacă exista. Aşa ceva, era mai în spate, unde se aflau roata de rezervă şi amortizorul. Se ghemui în spatele acestora. Oricum, erau mai bune ca sacii cu nisip.

Chiar înainte ca întreg convoiul să plece din bază, specialistul Chris Schleif fugi înapoi în hangar, căută prin grămada de arme a lui Squeglia şi luă mitraliera M-60 a lui Pilla şi muniţia acesteia. Erau încă lipicioase din cauza sângelui şi a creierului lui Pilla. Schleif îşi aruncă arma lui şi se urcă în Humvee cu cea a lui Pilla.

— El n-a avut şansa să omoare pe nimeni cu ea, îi explică specialistului Brad Thomas, care, ca şi el, se întorcea în oraş pentru a treia oară. O să o fac eu pentru el.

La 9:30 p.m., forţa de salvare părăsi aeroportul şi o luă spre nord, spre New Port, ca să stabilească legătura cu malaiezii şi pakistanezii. Majoritatea rangerilor, toţii oamenii din Delta, cei din SEAL şi controlorii de luptă din Forţele Aeriene care nu fuseseră ucişi sau răniţi, şi amândouă companiile din Divizia 10 Montană alcătuiau o forţă de aproape patru sute de oameni. Ei erau aşteptaţi de APC-urile malaieze, tipul Condor, de fabricaţie germană. Fiecare putea duce cam şase oameni. Tancurile pakistaneze erau tip M-48, americane. Blindatele erau aliniate şi gata de plecare, la sosirea convoiului lung de camioane şi Humvee, dar coordonarea mişcării acestei colecţii ciudate de vehicule avea să dureze ceva.

David se apucă imediat de treabă. Întinse o hartă pe capota Humvee-ului lui şi începu să improvizeze un plan, la lumina lanternelor ţinute de soldaţii din jur. Spre uşurarea lui, majoritatea ofiţerilor malaiezi şi pakistanezi ştiau engleză.

David simţea nevoia să se grăbească, dar nu în mod exagerat. Ştia că la locul primei prăbuşiri erau soldaţi răniţi, în stare critică, pentru care fiecare moment era important. Pe de altă parte, acest convoi era ultima şansă. Dacă ratau, dacă nu reuşeau să ajungă la locul prăbuşirii şi se blocau undeva, cine să mai vină să-i salveze? Dacă unul sau doi soldaţi mureau în timp ce aşteptau, era ceva tragic, dar prioritatea lui trebuia să fie

salvarea celorlalţi nouăzeci şi şapte de oameni şi aducerea lor înapoi la bază.

Pe măsură ce orele treceau, fără ca acţiunea să înceapă, rangerii fierbeau de nerăbdare. După părerea lor, erau ţinuţi pe loc de acea unitate de armată care se mişca încet şi care nu aprecia corect gravitatea situaţiei. Mai în spate, în coloană, parcă nu se făcea nimic. Unii dintre oamenii din Divizia 10 Montană dormeau în partea din spate a vehiculelor. Dormeau! Rangerul sergent Raleigh Cash abia se abţinea. Camarazii lui mureau în oraş, şi indivizii aceia trăgeau un pui de somn! „De ce naiba nu se mişcau odată?”

Când află vestea că Smith murise din cauza sângerării, aşteptând să fie salvat, Cash îşi pierdu firea. Îşi vărsă furia şi nerăbdarea asupra Diviziei 10 Montane. Asupra ofiţerului lor. Îi spuse ofiţerului că, înainte ca rangerilor să le pice pe cap unitatea lui, nu avuseseră nici o problemă în a găsi locul luptei.

— Nu noi ţinem lucrurile pe loc, protestă ofiţerul. Suntem gata de plecare, ca şi voi. Trebuie să ai puţină încredere în conducătorii voştri.

— Durează prea mult, zise Cash, ridicând vocea din cauza furiei. *Prietenii mei mor acolo!* Trebuie să plecăm acum!

Comandantul plutonului lui Cash veni să-l liniştească.

— Toţi vrem să pornim.

Pe la 11 p.m., David pregătise convoiul de plecare şi avea o părere destul de bună despre plan. Privea acel efort organizatoric drept una dintre cele mai mari realizări din viaţa lui. Tancurile pakistaneze aveau să conducă convoiul în oraş. În spatele lor, fiecare pluton ocupa patru APC-uri, între care erau intercalate camioane şi Humvee-uri. Elicopterele Cobra ale Forţei de Reacţie Rapidă aveau să asigure sprijin aerian. Urmau să meargă până la un punct de desfăşurare de pe Naţional Street, de unde jumătatea forţei avea să cotească spre sud, spre locul prăbuşirii elicopterului *Super Six Four* al lui Durant, iar cealaltă jumătate spre nord, spre *Super Six One* al lui Wolcott, unde era prinsă cea mai mare parte a forţei de atac. Stabiliseră legăturile de comunicaţii, ofiţerii de legătură erau intercalaţi în lungul convoiului… şi erau gata de plecare.

Atunci, unul dintre ofiţerii pakistanezi se apropie în fugă. Comandantul lui obiectase la ideea ca tancurile să conducă convoiul. Asta era o problemă, pentru că era nevoie de tancuri, care să străpungă baricadele formidabile pe care le ridicaseră somalezii ca să blocheze drumurile principale de ieşire din baza

americană. Cum New Port era baza pakistanezilor şi ei erau cei care propuseseră ruta până la punctul de apărare, se ajunse la un compromis. Tancurile aveau să conducă convoiul până la cercul de trafic K-4, după care să se retragă la mijlocul coloanei. În acel moment, compania lui Meyerwich, majoritatea mergând în Condor, trebuia să treacă în frunte.

Era ora 11:23 p.m.

3

Când auzi tunurile uriaşului convoi apropiindu-se, căpitanul Steele înţelese că acela era cel mai periculos moment al nopţii. Luna era sus pe cer şi împuşcăturile din cartierul în care se prăbuşise primul elicopter aproape încetaseră. Aerul nu mai avea mirosul de fum şi praf de puşcă. Somalezii continuau să se repeadă inexplicabil până în mijlocul perimetrului. Cei din Delta îi lăsau să se apropie până ajungeau într-o zonă de foc încrucişat, după care îi doborau cu câteva împuşcături rapide. Din când în când, câte un Little Bird se apropia şi lansa o rachetă şi o rafală de minitun. Dar acum, singurul zgomot care-l preocupa pe Steele era huruitul tot mai puternic al tunurilor, scos de coloana de salvare care se apropia de poziţia lor. După atâtea împuşcături, cu două grupuri de soldaţi agitaţi, care urmau să stabilească legătura într-un oraş potrivnic, pe întuneric, cea mai mare ameninţare pentru oamenii lui o reprezentau chiar salvatorii lor.

— Romeo Six Four (Harrell), *aici* Juliet Six Four (Steele). *Cum facem ca să nu ieşim din clădiri şi să se tragă în noi?*

— Poziţia voastră trebuie marcată cu lumină stroboscopică IR. Dacă aveţi vreo îndoială. Îndreptaţi spre ei o lanternă roşie de deşert.

Mai sus, pe stradă, căpitanul Miller era şi el îngrijorat.

— OK. Deci din cine e formată forţa asta de atac. Din malaiezi şi mai cine, terminat?

— Malaiezi şi americani. Au şi rangeri cu ei, terminat.

Miller adăugă, plin de speranţă:

— Ok, şi fiecare vehicul are un tip de NOD, ca să poală identifica lumina stroboscopică, terminat?

— Aşa au fost instruiţi, terminat.

Câteva minute mai târziu, elicopterul de comandă îl linişti pe Miller:

— Da, se mişcă. Elementul din frunte are dispozitive de viziune nocturnă, aşa că ar trebui să vă poată repera strobocopul IR, Scotty, terminat.

Convoiul de salvare venea dinspre sud. După sunetul scos, mergeau pe aceeaşi rută pe care o parcurseseră rangerii şi cei din Delta în acea după-amiază, la est faţă de hotelul Olimpic, ceea ce însemna că aveau să ajungă întâi la poziţia lui Steele. Acum înaintau mai repede şi, după zgomotele care se auzeau, se părea că trăgeau în tot ce vedeau. Mai erau vreo zece minute până la ora două dimineaţa. Fără NOD-uri, nu puteai să vezi capătul străzii. Ei trebuiau să stea la adăpost şi să aştepte, sperând că acel convoi nu va veni, trăgând, pe mijlocul străzii lor.

— Romeo Six Four, *aici* Juliet Six Four. *Vom pune stroboscoapele IR în faţa clădirilor: Vom plasa şi nişte lumini roşii, ca să marcăm răniţii. Dacă APC-urile ar putea să vină cât mai aproape posibil de aceste lumini roşii, încărcarea răniţilor în ele ar fi uşurată, terminat.*

— Recepţionat, dar fiţi foarte atenţi cu acele lumini roşii, altfel băieţii răi vor începe să tragă în ele, terminat.

— OK, dar spuneţi că toţi băieţii au NOD-uri, da?

— Au oameni în elementul din frunte cu NOD-uri şi aceştia ar trebui să se îndrepte direct spre stroboscoapele voastre IR, terminat.

Era o atmosferă tensionată. Trecuse aproape o oră de când lui Steele i se spusese că întregul convoi va ajunge la el în douăzeci de minute.

— Romeo, *aici* Juliet. *Am înţeles că e posibil ca ei să fi cotit spre nord. Forţa de reacţie la sol a cotit spre nord. Au un ETA pentru această locaţie?*

— Nu, se mişcă încet, nu se grăbesc. Va dura ceva, Mike. Probabil cincisprezece sau douăzeci de minute, din locul unde cred eu că sunt, terminat.

— OK. Noi suntem destul de în siguranţă aici. Cred că trecerile celor câtorva Linie Bird au înmuiat spiritul rebelilor.

Pe la ora două primiră ordinul de la elicopterul de comandă.

— OK. Fiţi pregătiţi să ieşiţi de acolo, dar ţineţi-vă capetele jos.

— Recepţionat, am înţeles. Poziţiile sunt marcate. Suntem gata de plecare, spuse Steele.

Recepţionat, vor veni destul de repede, aşa că fiţi foarte atenţi.

— Puteţi ţi siguri de asta, terminat.

— Trebuie să apară, îi transmise Steele lui Perino. Vreau ca toată lumea să intre în curţi şi să stea departe de uşi şi ferestre.

Aşa că rangerii se retraseră ca nişte crabi în cochiliile lor şi ascultară. Erau toţi îngroziţi de cei din Divizia 10 Montană, pe care-i considerau nişte nepricepuţi din armata regulată, slab pregătiţi, doar puţin mai evoluaţi decât civilii extrem de incompetenţi.

Trecură cinci minute. Apoi zece. Douăzeci de minute. Apoi primiră un nou apel de la elicopterul de comandă.

— Doar o precizare. Sunt încă la acea întoarcere în U. Au discuţii în legătură cu direcţia. Acum ar trebui să plece. Vă anunţăm când vor porni spre nord.

Perino luă legătura cu căpitanul Steele.

— Unde sunt?

— Trebuie să apară, spuse Steele.

Izbucniră amândoi în râs.

4

Căpitanul Drew Meyerwich era împreună cu operatorii Delta care conduceau convoiul de salvare ce se îndrepta spre poziţiile lui Steele şi Miller. Cea mai mare parte a drumului fusese o bătălie încrâncenată. Doi dintre şoferii malaiezi cotiseră greşit şi duseseră cam treizeci dintre oamenii lui Meyerwich în direcţie opusă. Fuseseră prinşi într-o ambuscadă şi într-un schimb de focuri violent, iar unul dintre oamenii lor, sergentul Cornell Houston, fusese rănit mortal.

Cu toate planurile lui precaute, specialistul Squeglia nimerise într-un Humvee. Focurile de armă erau destui de constante, venind mai ales din partea convoiului, care se întindea atât de mult în ambele direcţii, încât Squeglia nu putea să-i vadă capetele. Nimeni nu avea farurile aprinse, dar fulgerele de la ţeava armelor şi exploziile luminau întreaga coloană.

La un moment dat, o grenadă RPG ricoşă din capotă. Explodă la câţiva metri depărtare şi se auzi ca şi cum cineva ar fi aruncat o canistră goală de pe acoperiş. Squeglia simţi o lovitură în piept şi apoi mirosul fumului.

— La naiba, ce a fost asta? strigă specialistul David Eastarbrooks, care era la volan.

— Iisuse, zise sergentul Richard Lamb, aflat pe scaunul de

lângă el. Cred că am fost lovit.

— Unde? întrebă Squeglia. În cap.

— Oh, Hristoase.

Unul dintre oamenii din Humvee luă o lanternă cu lumină roşie şi îi îndreptă raza spre Lamb. Pe faţă îi curgea o dâră de sânge şi în mijlocul frunţii avea o gaură curată şi foarte mică.

— Cred că sunt bine, zise Lamb. Încă mai vorbesc cu voi.

Îşi înfăşură un bandaj în jurul capului. O bucată de şrapnel se înfipsese între lobii frontali ai creierului lui, ratând cu câţiva milimetri în ambele direcţii ţesuturile vitale. Se simţea bine. Parcă s-ar fi lovit la cap. Îl duru mult mai tare câteva minute mai târziu, când primi un glonţ în arătătorul de la mâna dreaptă, al cărui vârf mai rămase atârnat doar de o bucăţică mică de piele. Squeglia vedea cum osul degetului trecea în sus, prin carnea sfârtecată. Lamb înjură şi îşi lipi la loc vârful degetului, îl înfăşură cu o bucată de bandă izolantă şi continuă să se ocupe de staţia lui radio.

Specialistul Dale Sizemore trăgea de când ieşiseră din bază. Puştiul solid şi blond era, în sfârşit, înapoi în luptă şi era hotărât să profite la maximum de asta. Viziunea nocturnă îi oferea, ca şi celorlalţi din coloană, un avantaj important faţă de somalezi. Sizemore era întins pe burtă în partea din spate a unui Humvee, căutând oameni pe care să-i împuşte. Când nu vedea nici unul, trăgea în geamuri şi uşi. În general, nu vedea dacă nimerea pe cineva sau nu. NOD-urile reduc vederea periferică. Şi, de fapt, nici nu ţinea neapărat să ştie. Nu voia să înceapă să se gândească la asta.

La un moment dat, îi săriră în faţă nişte scântei. Întoarse capul şi observă o gaură de mărimea unui pumn în peretele Humvee-ului, la numai câţiva centimetri de capul lui. Nu simţise nimic. Când o grenadă RPG lovi unul dintre camioanele din faţă, oamenii din el o luară la fugă pe stradă, căutând loc în Humvee-uri. Unul dintre ei, specialistul Erik James, un sanitar, se apropie de maşina lui Sizemore, în braţe cu o pătură de kevlar.

— Aveţi loc? întrebă el.

Părea năucit şi speriat.

Sizemore şi soldatul Brian Connor se traseră într-o parte, ca să-i facă loc.

— Urcă şi ţine-ţi pătura aceea peste cap, spuse Sizemore.

Îşi spuse că nu era o idee rea să aibă un medic în apropiere. James avea impresia că Sizemore tocmai îi salvase viaţa.

Specialistul Steve Anderson era într-un Humvee, aproape de cel al lui Sizemore. Era în spatele scaunului şoferului, cu ochiul lipit de ocularul pentru vedere nocturnă al armei SAW. De câte ori se oprea coloana, ceea ce se întâmpla foarte des, toată lumea trebuia să coboare şi să o apere. La prima oprire, Anderson ezitase, nu voia să-şi scoată picioarele din maşină. Acasă, tocmai începuse lecţii de *sky diving*, înainte de această misiune şi acum, dintr-odată, se trezise imobilizat de teama să nu fie împuşcat în picioare – într-o misiune precedentă suferise o rană mică în picior. Dacă se întâmpla din nou asta şi nu mai putea sări niciodată?

La una dintre opriri, stătu împreună cu Sizemore parcă ore întregi, urmărind ferestrele unei clădiri cu trei etaje, în căutarea vreunui eventual trăgător. Erau acolo de o vreme, când Anderson observă o zgârietură pe capota Humvee-ului, chiar lângă ei. Locul din care ricoşase un glonţ.

— Ai observat asta înainte? îl întrebă pe Sizemore.

Acesta nu o observase. Şi nu fusese acolo, atunci când ieşiseră din maşină. Ceea ce însemna că cineva trăsese în ei, glonţul trecuse printre cei doi rangeri, ratându-i cu numai câţiva centimetri, fără ca ei să o ştie măcar.

La o altă oprire, pe o stradă lată, când Anderson şi oamenii din Humvee-ul lui ocupaseră poziţii lângă o clădire cu două etaje, un APE malaiez oprise la şase metri în spatele lor şi mitraliorul deschise focul. Trăgea spre acoperişul clădirii lângă care stătea Anderson. Gloanţele trasau linii roşii prin întuneric, aşa că putea să le urmărească traiectoria, şi toate ricoşau din clădire. Zidul era format din pietre de forme neregulate. Oricare dintre acele gloanţe ar fi putut foarte uşor să ricoşeze în direcţia lui. Dar nu putea face altceva decât să privească. Unul dintre gloanţe lovi clădirea şi apoi trasă brusc un arc peste stradă.

Soldatul Ed Kallman era în altă parte a convoiului uriaş, conducând din nou, la fel de uimit de spectacolul de lumini. Braţul stâng şi umărul lui Kallman se transformaseră într-o vânătaie masivă, din cauza grenadei neexplodate care lovise uşa maşinii în după-amiaza precedentă şi îl izbise. Se simţea bine, din nou incitat şi relativ sigur, într-o forţă de atac atât de masivă. Existau perioade lungi de linişte aparentă, după care noaptea exploda brusc, în lumină şi zgomot. Unul sau două focuri de armă din casele sau aleile întunecate de pe ambele părţi ale străzii

erau suficiente ca să provoace un răspuns violent din partea coloanei. Din coloană ţâşneau linii trasoare, practic mii de cartuşe în câteva secunde, îndreptându-se spre blocuri.

Într-un târziu, se opriră şi aşteptară în acelaşi loc câteva ore. Lui Kallman i se ordonă să-şi tragă Humvee-ul mai în spate. Imediat după aceea, o grenadă RPG explodă exact în locul din care plecase. Kallman şi ceilalţi din vehiculul lui râseră. O explozie în zid, deasupra locului în care parcaseră, făcu un duş de pietriş să cadă peste ei. Nimeni nu fu rănit. Kallman mută Humvee-ul înainte câţiva paşi, ca să se asigure că nu se împotmolise.

Restul nopţii ascultă staţia radio, încercând să înţeleagă ceva din schimbul constant de mesaje, încercând să-şi dea seama ce se întâmpla.

În faţa lor, în coloana lungă, sergentul Jeff Struecker era şocat de toate acele focuri de armă. Îl auzise pe un sergent-major din Divizia 10 Montană spunându-le oamenilor lui:

— De data aceasta, este real. Trageţi în tot ce mişcă.

Era evident că tipii îl luaseră în serios.

Struecker îl avertizase pe mitraliorul lui să-şi aleagă cu grijă ţintele.

— Atunci când tragi cu o armă de calibrul 50, glonţul merge la distanţă foarte mare.

Era clar că oamenii din restul coloanei nu-şi luau aceleaşi precauţiuni. Aruncau cu plumb în tot oraşul.

5

În aceeaşi zi, mai devreme, elicopterele americane bombardaseră garajul lui Kassim Sheik Mohamed, un afacerist înalt şi gras, cu o faţă rotundă, cu un mers şchiopătat şi un zâmbet năzdrăvan. Garajul lui Kassim fusese bombardat pentru că, el fiind un om bogat, clădirea era apărată de mulţi oameni înarmaţi. În timpul bătăliei, orice număr mai mare de somalezi bine înarmaţi în vecinătatea bătăliei reprezenta o ţintă. De fapt, bombele nu-şi rataseră obiectivul. Kassim era şi membru al lui Habr Gidr, şi un susţinător al lui Mohamed Farah Aidid.

La începerea bombardamentului, Kassim alergase la un spital din apropiere, gândindu-se că era un loc pe care americanii nu-l

vor ataca. Când se întoarse la garaj, acesta era o ruină fumegândă. O parte din echipamentul cel mai valoros al lui Kassim era distrus. Şi erau morţi prietenul şi contabilul lui, Ahmad Sheik. În vârstă de patruzeci şi doi de ani, şi unul dintre mecanicii lui Kassim, Ismael Ahmed, de treizeci şi doi de ani.

Era târziu deja şi, conform legii islamice, corpurile trebuiau îngropate înainte de apusul soarelui, aşa încât Kassim şi oamenii lui le duseră la cimitirul „Trabuna”. În drum spre cimitir, un elicopter se repezi asupra lor şi gloanţele se înfipseră în jurul maşinilor, fără să-i nimerească însă pe oameni.

Cimitirul era plin de oameni care boceau. În întuneric, parcă peste tot, erau gropari care săpau morminte. Kassim şi oamenii lui merseră într-un colţ mai liniştit. Luară lopeţile şi cele două cadavre din maşini şi se îndreptară spre acel loc. Atunci, un elicopter american se apropie, speriindu-i, aşa că aruncară corpurile şi lopeţile şi o luară la fugă.

Se ascunseră în spatele unui zid până la plecarea elicopterului, după care se duseră şi luară din nou corpurile, înfăşurate în cearşafuri, şi continuară să le care. Un alt elicopter apăru în zonă. Aruncară iar cadavrele şi lopeţile şi alergară la zid. De data aceasta, lăsară corpurile lui Ahmad Sheik şi Ismael Ahmed şi plecară, înţelegându-se să vină mai târziu să le îngroape.

Patru dintre oamenii lui Kassim se întoarseră la miezul nopţii. În oraş încă se mai auzeau focuri de armă. Duseră cadavrele pe o ridicătură mică de pământ şi începură să sape. Dar apăru un alt elicopter american, zburând jos şi luminând pământul cu un reflector, transformând noaptea în zi. Oamenii lui Kassim o luară la fugă.

Se întoarseră la trei dimineaţa şi reuşiră, în sfârşit, să-i îngroape pe cei doi.

6

Jumătate din convoiul de salvare virase spre sud, spre locul prăbuşirii lui Durant, dar se blocase la marginea cartierului asemănător unui ghetou, format din colibe şi cocioabe, unde căzuse *Super Six Four.* În întuneric, labirintul de cărări ce ducea în sat părea periculos – era ca şi cum ar fi intrat direct într-un cuib de viespi. Sergentul John „Mace” Macejunas, neînfricatul operator blond din Deltă, la a treia călătorie a lui prin oraş, coborî

dintr-un Humvee şi conduse personal o echipă mică, pe jos, purtând NOD-uri şi înaintând aproape pe pipăite spre epava elicopterului, unde, cu câteva ore înainte, camarazii lui Mace, Randy Shughart şi Gary Gordon, purtaseră ultima lor bătălie.

În jurul epavei găsiră bălţi şi dâre de sânge, bucăţi de haine rupte şi multe tuburi de cartuşe, dar nici o armă şi nici un semn din camarazii lor Shughart şi Gordon, sau al lui Durant şi a celorlalţi trei membri ai echipajului. Soldaţii percheziţionară colibele din jurul locuinţei, cerând informaţii printr-un translator, dar nimeni nu spunea nimic şi nu găsiră nici o urmă. Strigară în noapte numele celor şase oameni care lipseau, riscând să atragă asupra lor focuri de armă, în speranţa că aceştia se ascundeau undeva în apropiere. Nu le răspunse decât tăcerea.

Apoi, Macejunas supraveghe plasarea grenadelor termice pe elicopter. Rămaseră până când *Super Six Four* deveni o minge de flăcări albe, după care se întoarseră la convoi.

Jumătatea nordică a convoiului lui Meyerwich fusese întârziată de un blocaj rutier mare de pe Hawlwadig Road, în apropiere de hotelul „Olimpic”, prin care şoferii refuzară să treacă. Altădată, astfel de baraje fuseseră minate.

Meyerwich se adresă ofiţerului de legătură:

— Spune-le că focul cu arme mici este ineficient împotriva lor! zise el.

O dată sau de două ori coborî din Humvee şi se duse la APC-ul din frunte, strigând şi fluturând din mâini, încercând să facă vehiculele să înainteze. Dar şoferii din Condor refuzau să înainteze. Aşa încât convoiul stătea pe loc, până ce soldaţii coborau din maşini şi demontau cu mâna barajul rutier.

Meyerwich şi oamenii din Delta hotărâră să nu mai aştepte să fie rezolvată situaţia barajului rutier. Ei alergară în lungul coloanei, bătând în maşini şi strigând tuturor să omoare. Ştiau că se aflau la numai câteva blocuri distanţă de forţa ţinută pe loc.

— Afară! Afară! Americanii, afară!

Unul dintre cei care coborâră obosiţi era specialistul Phil Lepre. Mai devreme, când schimbul de focuri se intensificase şi gloanţele izbeau laturile APC-ului. Lepre scosese o fotografie a fetiţei lui, pe care o ţinea în cască, şi o sărutase.

— Sper să ai o viaţă minunată, scumpo, spuse el.

Coborî în noapte, alergă lângă un zid. Împreună cu alţi doi soldaţi, şi îşi îndreptă carabina M-16 spre o alee. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu un grup de somalezi ce se

îndreptau spre el.

— Văd somalezi care vin încoace! zise el.

Unul dintre cei din Delta îi spuse să tragă, aşa că Lepre deschise focul spre mulţime. Mai întâi, ţinti deasupra capetelor lor, dar, văzând că nu se împrăştiau, trase direct în ei. Zări câţiva căzând. Ceilalţi îi traseră de pe alee.

În intersecţie, soldaţii desfăceau bariera cu mâinile, sub un foc inamic puternic. Lepre înaintă de câteva ori pe drum, împreună cu ceilalţi. Acum, erau răspândiţi pe ambele părţi ale drumului, în faţa APC-urilor. Înaintau, se opreau şi aşteptau, apoi înaintau din nou. La unul din locurile în care se opriră, se trase puternic asupra lor, dintr-o clădire din apropiere. Oamenii se adăpostiră şi găsiră un punct avantajos din care să riposteze.

— Hei, treci în poziţia mea, strigă Lepre unui puşcaş de douăzeci şi trei de ani, soldatul James Martin.

Acesta se repezi şi se ghemui în spatele zidului. Lepre înaintase numai doi paşi în dreapta, când Martin fu lovit în cap de un glonţ care îl aruncă pe spate. Lepre văzu o gaură mică în fruntea lui.

Vocea lui se alătură celorlalte care strigau:

— Sanitar! Am nevoie de un sanitar aici.

Un sanitar alergă la ei şi începu să desfacă hainele omului căzut. Se ocupă câteva minute de Martin, după care se întoarse spre Lepre şi ceilalţi şi spuse:

— E mort.

Sanitarul şi încă un soldat încercară să tragă corpul lui Martin la adăpost, dar fură împiedicaţi de alte focuri de armă inamice. Unul dintre ei alergă înapoi şi înfruntă gloanţele, trăgând cu o mână şi târându-l pe Martin după el cu cealaltă. Când ajunse aproape, alergară şi alţii să-l ajute, trăgând corpul pe alee.

Lepre stătea ghemuit, la numai câţiva metri depărtare, privind fix corpul lui Martin. Se simţea îngrozitor. Îi ceruse soldatului să treacă în locul lui şi acesta fusese împuşcat mortal. Pentru că-l târâse pe stradă, pantalonii lui Martin alunecaseră până la genunchi. Lepre nu suporta să-l vadă aşa. Pe jumătate dezbrăcat. Aşa că, în ciuda focurilor de armă, se duse şi încercă să-i redea ceva demnitate, trăgându-i pantalonii în jos. Două gloanţe izbiră pavajul aproape de el şi Lepre se târî înapoi la adăpost, cu inima grea.

— Îmi pare rău, omule, zise el.

7

Elicopterul de comandă continua să menţină legătura între cele două forţe, la locul primei prăbuşiri.

— Merg în faţa trupelor din vehicule, cu trupe pe jos. Trupele pedestre şi cele din vehicule sunt reţinute la sud de hotelul „Olimpic”... Veţi întâmpina o combinaţie de soldaţi pe jos şi în vehicule. Cei pe jos sunt în faţa celor în vehicule, terminat.

Apoi, adresându-se convoiului, care se apropia de virajul la stânga:

— Treizeci de metri sud de trupele noastre. Ei sunt la un bloc mic, la nord de voi, acum. Dacă APC-ul din faţă continuă să înainteze, poate să vireze prima la stânga şi să meargă de-a lungul unui bloc, drept, terminat.

Steele auzi vehiculele virând. Oamenii lui văzură pe uşă un şir neclar de soldaţi. Steele şi ceilalţi strigară:

— Ranger! Ranger!

— Divizia 10 Montană, li se răspunse.

— Executat. Am stabilit legătura cu elementul Kilo *şi* Juliet, *terminat.*

Steele scoase capul pe uşă:

— Aici, căpitanul Steele. Sunt comandantul Ranger.

— Înţeles, domnule, suntem din Divizia 10 Montană, răspunse un soldat.

— Unde este comandantul vostru? întrebă Steele.

8

Extragerea lui Elvis din elicopterul prăbuşit dură ore întregi. Era o sarcină urâtă. Coloana de salvare adusese un ferăstrău electric ca să taie scheletul metalic al elicopterului în jurul corpului lui, dar carlinga era căptuşită cu un strat de kevlar care mânca lama ferăstrăului. Apoi încercară să desfacă bucăţi Black Hawk-ul, ataşând lanţuri la capetele lui şi trăgând de el. Câţiva dintre rangeri, care priveau totul de la distanţă, crezură că băieţii din Delta foloseau vehiculele ca să smulgă trupul pilotului din epavă. Unii se întoarseră cu spatele, dezgustaţi.

Morţii erau plasaţi deasupra APC-urilor, iar răniţii în interiorul lor. Goodale înainta şchiopătând până la col care parcase în faţa

curţii lor şi fu ajutat să urce. Înăuntru, se rostogoli pe o parte.

— Trebuie să stai, i se spuse.

— Nu pot. Am fost împuşcat în dos. Mă doare dacă stau.

— Atunci sprijină-te de ceva.

Mai jos, în curtea în care se afla Miller, îl cărară în primul rând pe Carlos Rodriguez, în pantalonii lui de cauciuc. Apoi îi deplasară pe ceilalţi răniţi. Stebbins se simţea destul de bine. Pe fereastră putea să-i vadă pe tipii din Divizia 10 Montană lungiţi pe stradă, într-o parte şi în cealaltă. Protestă când se întoarseră pentru el cu o targă.

— Sunt bine, le spuse el. Pot să mă sprijin într-un picior. Ajutaţi-mă doar să ajung la vehicul. Încă mai am arma.

Ţopăi pe piciorul bun şi fu ajutat să urce în maşina blindată.

Wilkinson urcă în partea din spate a aceluiaşi vehicul. Se aşteptau cu toţii să plece în curând, dar asta nu se întâmplă. Containerul de oţel închis era ca o saună şi mirosea a sudoare, urină şi sânge. Ce coşmar devenise acea misiune! De fiecare dată când credeau că se încheiase, că scăpaseră, se întâmpla ceva şi mai rău. Răniţii din vehicule nu puteau să vadă ce se întâmpla afară şi nu înţelegeau motivul întârzierii. Trecuse deja de trei dimineaţa. Soarele avea să răsară curând. Gloanţe loveau din când în când pereţii. Ce se întâmpla dacă erau loviţi de o grenadă RPG?

Mai jos, pe stradă, în Condor-ul lui Goodale se desfăşura o mică revoltă.

— N-ar trebui să pornim? întrebă Goodale.

— Mda, aşa cred şi eu, spuse unul dintre cei îngrămădiţi lângă el.

Goodale era cel mai aproape de partea din faţă, aşa că se aplecă spre şoferul malaiez.

— Hei, omule, hai să mergem! spuse el.

— Nu, nu, protestă şoferul. Stăm.

— La naiba, nu stăm! Hai să plecăm dracului de aici!

— Nu. Nu. Stăm.

— Nu, nu înţelegi. Se trage în noi. Trebuie să plecăm cu chestia asta, la dracu'!

Comandanţii deveneau şi ei tot mai neliniştiţi.

— *Scotty* (Miller). *Spune-mi situaţia,* ceru locotenent-colonelul Harrell (în afară de câteva opriri scurte la bază pentru

realimentare, Harrell şi comandantul aerian Tom Matthews fuseseră deasupra oraşului toată noaptea).

— *Recepţionat,* răspunse Miller. *Încearcă să-l facă bucăţi. Până acum fără să reuşească.*

— *Recepţionat. Mai aveţi doar o oră de întuneric.*

Acum erau peste trei sute de americani în interiorul şi în jurul celor două blocuri din Mogadiscio, capul de avangardă al convoiului care se întindea pe aproape un kilometru în spate, spre Naţional Street, ceea ce crea un sentiment de siguranţă în rândul soldaţilor Diviziei 10 Montane recent sosiţi, şi care nu trecuseră prin luptele la care participaseră rangerii şi cei din Delta toată noaptea. Cei din forţa de asalt, epuizaţi, se uitau cu uimire la tipii din armata regulată, care stăteau sprijiniţi de ziduri şi îşi aprindeau ţigări, stând de vorbă pe aceeaşi stradă pe care ei suportaseră focul inamic. Lui Howe, comandantul Delta, care fusese atât de dezamăgit de rangeri, aceşti oameni i se păreau total deplasaţi. Aşteptarea pentru extragerea corpului lui Elvis începu să îngrijoreze pe toată lumea.

Când o explozie zgudui APC-ul în care se afla Stebbins, oamenii din interior strigară furioşi.

— Duceţi-ne acasă, la dracu'!

Rodriguez gemea. Stebbins şi Heard ţineau cu schimbul tubul IV al mitraliorului. Erau îngrămădiţi într-un spaţiu mic, ca piesele unui puzzle. La scurt timp după explozie, uşa mare de metal a transportorului se deschise şi soldatul din Divizia 10 Montană, care fusese lovit în cot, fu ridicat înăuntru, pe o targă. Urlă de durere când atinse podeaua.

— Nu-mi vine să cred! strigă el.

Şoferul malaiez se întorcea mereu, încercând să calmeze lucrurile:

— Repede, spital, spunea el.

După ce îl pansă pe noul sosit, Wilkinson se sprijini cu spatele de peretele interior şi văzu printr-o gaură mică cum întunericul începea să se risipească, dinspre est. Volumul focurilor de armă creştea. Pe lateralul transportorului se auzeau mai multe bufnituri.

Răniţii care fuseseră atât de nerăbdători să se urce în blindatele mari se rugau acum să plece. Se simţeau ca nişte ţinte de tir. Goodale avea o gaură mică pe care se uita afară. Era atât de cald. Încât transpira din abundenţă. Îşi scoase casca şi îşi desfăcu vesta de corp. Dar asta nu-l ajută prea mult. Stăteau cu

toţii în spaţiul mic şi întunecat, privindu-se fix, în tăcere şi aşteptând.

— Ştii ce ar trebui să facem? sugeră unul dintre băieţii din Delta. Ar trebui să crăpăm puţin una dintre uşile astea, aşa, ca atunci când vom fi loviţi de grenade, să avem un loc prin care să explodăm afară.

Cam cu o oră înainte de răsăritul soarelui, elicopterul C-2 prezentă situaţia curentă JOC-ului:

— *În esenţă, încearcă să desfacă panoul de instrumente al elicopterului din jurul corpului. Nu se ştie când vor reuşi asta.*

— *OK, dar vor reuşi să scoată corpul de acolo?* întrebă Garrison... *Am nevoie de un răspuns sincer, nu de tâmpenii, de o evaluare reală a conducătorului de pluton sau a omului cel mai mare în grad prezent. Terminat.*

Miller răspunse:

— *Recepţionat. Înţeleg că mai avem douăzeci de minute înainte să scoatem corpul.*

— *Recepţionat,* spuse Garrison. *Ştiu că oamenii fac tot ce pot. Vom rămâne acolo până când reuşesc. Terminat.*

Când cerul începu să se lumineze, sergentul Yurek fu şocat de carnagiul din camera în care petrecuseră. Noaptea. Soarele lumina bălţile şi dârele de sânge de peste tot. Când scoase capul pe uşa dinspre curte, văzu numai cadavre de somalezi răspândite pe tot drumul, până în depărtare. Unul dintre cadavre, al unui tânăr, părea că fusese călcat de câteva ori de vehiculele folosite ca să desfacă în bucăţi elicopterul.

Howe observă printre corpurile urcate pe APC-uri tălpile a două cizme de atac, mici. Exista un singur tip în unitate care avea cizme atât de mici. Earl Fillmore.

Toţi ştiau că momentul de respiro avea să se încheie. Lumina zilei urma să-i aducă din nou pe somalezi pe stradă. Căpitanul Steele stătea afară, verificându-şi ceasul, periodic. Se uitase la el de sute de ori, probabil. Nu-i venea să creadă că nu se mişcau încă. Orizontul începea să devină roz. Punerea în pericol a trei sute de oameni pentru recuperarea cadavrului unui sigur om era un gest nobil, dar nu prea raţional. În cele din urmă, la răsărit, macabra sarcină fu îndeplinită.

— Adam Six Four (Garrison) *aici* Romeo Six Four (Harrell). *Începe să se deplaseze, terminat... Plasează încărcăturile şi începe să se mişte.*

Atunci veni următorul şoc pentru rangerii şi oamenii din Delta care luptau deja de paisprezece ore. Nu era suficient loc în vehicule pentru ei. După ce soldaţii din Divizia 10 Montană urcară ia bord, şoferii malaiezi, neliniştiţi, porniră repede, lăsând restul forţei în spate. Ei trebuiau să meargă acum pe aceleaşi străzi pe care luptaseră în ziua precedentă.

Era 5:45 a.m., luni, 4 octombrie. Soarele trecuse deja de acoperişurile caselor.

9

Aşa că o luară la fugă. Ideea era să alerge alături de vehicule, ca să aibă acoperire din partea acestora, dar şoferii malaiezi porniseră în viteză.

Steele alerga lângă Perino, încă cu staţia radio în spate. În urma lor, erau înşiruiţi opt rangeri. Mai în spate se aflau restul Forţei Delta, echipa CSAR, toţi ceilalţi. Totul se întâmplă foarte repede. Oamenii de la capătul liniei fură surprinşi să vadă, când cotiră la dreapta în vârful dealului, că ceilalţi porniseră deja.

Yurek alerga cu echipamentul caporalului Smith. Nimeni nu vrusese să-l atingă. Era ca o recunoaştere a morţii lui. Tot grupul mărşăluia pe aceeaşi rută pe care venise forţa principală, oprindu-se la fiecare intersecţie şi trăgând foc de acoperire, în timp ce sprintau unul câte unul în partea cealaltă. Imediat ce începură să înainteze, focul inamic reîncepu şi el, aproape la fel de rău ca în după-amiaza precedentă. Se trăgea în ei de la toate uşile şi ferestrele, de pe fiecare stradă. Steele îşi simţea picioarele ca de plumb şi avea senzaţia că înainta mult mai încet decât era viteza lui normală, deşi, de fapt, alerga cât de repede putea.

Când ajunseră la poziţia lor iniţială de blocare, se trăgea puternic în intersecţia largă din faţa hotelului „Olimpic”. Sergentul Randy Ramaglia văzu cum gloanţele izbeau laturile vehiculelor blindate, la câteva blocuri mai în faţă. „Iar ei trebuiau să alerge pe jos pe acolo?” Iar acelaşi rahat din ziua precedentă? Reuşi să ajungă la intersecţie, când simţi o izbitură puternică în umăr, ca şi cum l-ar fi lovit cineva cu un baros. Nu căzu la pământ. Dar îngheţă. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi revină în simţiri. La început, crezu că se prăbuşise ceva peste el. Ridică privirea.

— Ai fost împuşcat, sergent strigă specialistul Collett, care alerga lângă el.

Ramaglia se întoarse spre el Collett îl privea cu ochii mari.

— Ştiu, zise el.

Inspiră de câteva ori adânc şi încercă să-şi mişte braţul. Putea să-l mişte. Nu simţea nici o durere.

Glonţul îl lovise în spate, smulgând o bucată de mărimea unei mingi de baseball din el. Apoi trecuse prin omoplatul lui şi ştersese mâneca lui Collett, rupând steagul american cusut pe el.

— Eşti bine? strigă un sanitar Delta de pe partea cealaltă a străzii.

— Mda, spuse Ramaglia şi o luă din nou la fugă.

Era furios. Toată scena i se părea ireală. Nu-i venea să creadă că nişte blestemaţi de somalezi îl împuşcaseră pe el, sergentul Randal J. Ramaglia, din rangerii armatei americane. Avea de gând să iasă viu din acel oraş, sau să ia jumătate din ei cu el. Trăgea în tot ce vedea. Alerga, sângerând, transpirând şi trăgând. Ferestre, uşi, alei… dar, mai ales, în oameni.

Sergentul Nelson, complet surd, alerga alături de soldatul Neathery, care fusese împuşcat în braţul drept în după-amiaza anterioară. Nelson avea mitraliera M-60 şi căra la spate carabina M-16 a lui Neathery. Alergau cât de tare puteau şi Nelson trăgea în tot ce vedea. Nu se mai simţise niciodată atât de înspăimântat, nici măcar în cele mai rele momente din ziua precedentă. El şi Neathery erau spre sfârşitul şirului şi erau îngroziţi că în acea cursă nebună aveau să fie lăsaţi în spate de ai lor sau ajunşi din urmă de inamici. Când ajunseră la un grup care asigura foc de acoperire la o intersecţie mare, unde ar fi trebuit să se oprească şi să le ia locul, pentru ca acel grup să înainteze, cei doi continuară să alerge, traversând direct intersecţia.

Howe izbi cu piciorul în uşa unei case de pe stradă şi echipa se strânse înăuntru, ca să-şi reîncarce armele şi să-şi tragă suflul. Căpitanul Miller intră şi el, respirând greu, şi le spuse să continue să înainteze. Howe făcu un tur al camerei, verificând starea şi muniţia fiecăruia, după care ieşiră din nou în stradă. În faţă, mitraliorii din APC-uri trăgeau în tot.

Soldatul Floyd alerga, cu pantalonii rupţi fluturând în jurul lui, aproape gol de la talie în jos, simţindu-se deosebit de vulnerabil şi ridicol. Lângă el, Doc Strous dispăru brusc într-o explozie

puternică, ce îl doborî pe Floyd la pământ. Când îşi recăpăta cunoştinţa şi se uită după Strous. Nu văzu decât o minge de fum tot mai mică. Nici urmă de Doc.

Sergentul Watson îl prinse pe Floyd de umăr.

— Unde e Strous?

— A sărit în aer, sergent.

— A sărit în aer!

Floyd arătă spre locul unde alerga sanitarul. Strous ieşi dintr-o grămadă de buruieni, ştergându-şi hainele, cu casca strâmbă. Se uită la Floyd şi o luă din nou la fugă. Un cartuş lovise o grenadă de panică de pe vesta lui Strous şi explodase, doborându-l şi aruncându-l în buruieni. Dar nu era rănit.

— Dă-i drumul, Floyd, strigă Watson.

Continuară să alerge, trăgând în lumina răsăritului, prin răpăitul focurilor de armă, prin mirosul greţos al oraşului şi al propriilor corpuri, simţind gustul prafului în gură, cu pete de sânge maronii uscate pe uniformele de camuflaj şi cu amintirea proaspătă a prietenilor morţi sau sfârtecaţi în moduri de nedescris, nevenindu-le să creadă că măreaţa şi teribila armată a Statelor Unite ale Americii îi aruncase în nebunia aceea, îi abandonase acolo şi apoi îi lăsase să alerge prin acelaşi teren mortal, ca să scape. „Cum era posibil aşa ceva?”

Ramaglia alerga disperat, cu ultimele rezerve de adrenalină. Alerga, trăgea şi înjura, până când începu să simtă mirosul propriului sânge şi să ameţească. Pentru prima dată simţea junghiuri dureroase. Continuă să alerge. Când se apropie de intersecţia lui Hawlwadig Road şi Naţional Street, la o distanţă de cinci blocuri sud de hotelul „Olimpic”, văzu un tanc şi un şir de APC-uri şi Humvee-uri, precum şi o mulţime de oameni în uniformă de luptă. Alergă până se prăbuşi, fericit:

10

La Spitalul Voluntarilor din Mogadiscio, chirurgul Abdi Mohamed Elmi era plin de sânge şi epuizat. Compatrioţii lui răniţi şi morţi începuseră să sosească în seara precedentă. La început, puţini, în ciuda intensităţii focurilor de armă. Vehiculele nu se puteau deplasa pe străzi, aşa că pacienţii erau căraţi pe sus sau aduşi pe tărgi. În tot oraşul erau baraje rutiere în flăcări şi

elicopterele americane coborau şi trăgeau, aşa că majoritatea oamenilor se temeau să iasă afară.

Înainte de începerea luptei, Spitalul Voluntarilor fusese aproape gol. Se afla în apropiere de baza americană, lângă aeroport. După începerea bătăliei cu americanii, celor mai mulţi somalezi le era frică să vină acolo. Până la sfârşitul acelei zile, luni, 4 octombrie, toate cele patru sute de paturi aveau să fie pline şi alţi o sută de răniţi să fie aliniaţi pe jos, pe holuri. Şi nu era cel mai mare spital din oraş. Numărul răniţilor era şi mai mare la Digfer. Cea mai mare parte a celor cu răni la stomac aveau să moară. Întârzierea în aducerea lor la spital permitea instalarea infecţiei, aşa încât rănile nu mai puteau fi tratate, cu antibioticele puţine pe care le avea spitalul la dispoziţie.

Camera de operaţii cu trei paturi de la Voluntari fusese plină şi ocupată aproape toată noaptea. Elmi făcea parte dintr-o echipă de şapte chirurgi care lucraseră fără pauză. Asistase la optsprezece intervenţii chirurgicale până la răsăritul soarelui, iar holurile se umpleau deja cu zeci, sute de alţi răniţi.

Ieşi din sala de operaţii la opt dimineaţa şi se aşeză să se odihnească. Spitalul era plin de urletele şi gemetele răniţilor, ale oamenilor fără membre. Sângerând, murind în dureri îngrozitoare. Doctorii şi surorile alergau de la pat la pat, încercând să facă faţă. Elmi stătea pe o canapea, fumând o ţigară, în tăcere. O franţuzoaică îl văzu şi se apropie de el, furioasă.

— De ce nu-i ajuţi pe oamenii ăştia? strigă ea.

— Pentru că nu pot, spuse el.

Ea plecă repede. Elmi rămase acolo până termină ţigara. Apoi se ridică şi se întoarse la treabă. Avea să stea treaz încă patruzeci şi opt de ore.

11

Abdikarim Mohamed părăsi casa prietenului lui în dimineaţa de după plecarea americanilor. În ziua precedentă fusese trimis acasă devreme de la slujba lui din complexul ambasadei americane şi alergase ca să vadă lupta din Piaţa Bakara. Fusese atât de încrâncenată, încât petrecuse o noapte lungă de nesomn pe podeaua casei prietenului lui, ascultând focurile de armă şi privind exploziile care luminau cerut.

Împuşcăturile reîncepuseră cu violenţă după răsărit, când rangerii luptau ca să se retragă. Apoi se opriră.

Se aventură pe stradă o oră mai târziu. Văzu o femeie moartă în mijlocul drumului. Fusese lovită de gloanţele trase de un elicopter. Stomacul şi intestinele ei erau răspândite pe stradă. Văzu trei copii morţi, micuţi. Înţepeniţi şi cenuşii. Pe stradă mai era şi un bătrân, cu faţa în jos, într-o baltă formată chiar de sângele lui, iar lângă el un măgar, tot mort. Abdi numără gloanţele din bătrân. Erau trei, două în piept şi unul în picior.

Bashir Haji Yusef, avocatul, auzi lupta puternică de la răsărit. Reuşise să doarmă câteva ore şi focurile de armă îl treziră. Când încetară, îi spuse soţiei lui că se duce să vadă ce era afară. Îşi luă aparatul de fotografiat cu el. Voia să înregistreze ceea ce se întâmplase.

Văzu măgari morţi pe drum şi clădirile din jurul hotelului „Olimpic” şi de la est de acesta, care fuseseră deteriorate puternic. Peste tot erau pete de sânge, ca şi cum pe acolo trecuse o bestie sălbatică, uriaşă, dar majoritatea cadavrelor fuseseră luate. Făcu fotografii, în timp ce mergea pe străzile pe care alergaseră soldaţii, şi văzu carcasa primului Black Hawk care se prăbuşise, fumegând încă în urma focului aprins de rangeri. Mai văzu rămăşiţe carbonizate ale Humvee-urilor, unul încă arzând, şi câteva APC-uri malaieze.

Apoi, Bashir auzi o mare agitaţie, oamenii cântând, aclamând şi strigând. Alergă să vadă ce se întâmpla.

Duceau un soldat american mort, întins peste o roabă. Îl lăsaseră numai în chiloţii negri şi era întins cu faţa în jos, cu mâinile atârnând în praf. Corpul era acoperit de sânge uscat, iar faţa părea împăcată, distantă. În piept şi braţ avea găuri de gloanţe. Îi legaseră corpul cu frânghii şi îl înveliseră parţial cu o foaie de tablă ondulată. Mulţimea devenea tot mai numeroasă. Oamenii scuipau şi loveau cadavrul cu piciorul.

— De ce ai venit aici? strigă o femeie.

Bashir îi urmă, copleşit. „Este îngrozitor.” Islamul cerea un tratament reverenţios şi îngroparea imediată a morţilor, nu acel spectacol oribil, încercă să-i oprească, dar mulţimea era înnebunită. Aceia erau oameni sălbatici, oamenii ghetoului, care acum sărbătoreau. Dacă ar fi încercat să păşească în faţă şi să-i întrebe: „Ce faceţi?”, aşa cum ar fi vrut Bashir, ar fi însemnat să rişte ca mulţimea să se întoarcă împotriva lui. Făcu câteva fotografii şi îi urmă mai departe. Atât de mulţi oameni fuseseră

ucişi şi răniţi în noaptea precedentă! Străzile erau pline cu oameni furioşi, sălbatici. Un festival al sângelui.

Hassan Adan Hassan era în grupul care târa un alt american mort. Hassan lucrase de câteva ori ca translator pentru ziariştii americani şi britanici şi voia să fie şi el jurnalist. Îl urmă până la cercul de trafic K-4, unde se transformă într-o adevărată mulţime. Apărură nişte soldaţi arabi saudiţi, în vehicule, însă mai puţini şi mai slab înarmaţi. Deşi aparţineau ONU, saudiţii nu erau consideraţi inamicii somalezilor, şi vehiculele lor nu fuseseră atacate nici chiar în acea zi.

— Ce faceţi? întrebă unul dintre soldaţi.

— Sacrificăm animale, răspunse un tânăr somalez înarmat, unul dintre conducătorii gloatei.

— Acesta este un soldat american, spuse un altul.

— Dacă este mort, de ce faceţi asta? Nu sunteţi oameni? îl întrebă soldatul saudit pe conducătorul grupului, insultându-l.

Unul dintre somalezi îşi îndreptă arma spre saudit.

— Te vom ucide şi pe tine, zise el.

Oamenii din spate strigară la saudiţi:

— Plecaţi! Lăsaţi-ne în pace! Plecaţi! Oamenii aceştia sunt furioşi. S-ar putea să vă ucidă.

— Dar de ce faceţi asta? insistă sauditul. Puteţi lupta, la fel ca şi ei, dar omul acesta este mort. De ce îl târâţi pe jos?

Alte arme se îndreptară spre saudiţi. Soldaţii plecară, dezgustaţi.

Abdikarim era în mulţimea care îl târa pe americanul mort. O urmă până când se temu că vreun elicopter american avea să vină să tragă în ea. Apoi se îndepărtă şi plecă acasă. Părinţii lui fură extrem de uşuraţi să-l vadă în viaţă.

12

Americanii îi duseră pe toţi la un stadion de fotbal din capătul nordic al oraşului, o bază pakistaneză de operaţiuni. Scena părea ireală. Rangerii epuizaţi intrară cu maşinile pe poarta mare din faţă, trecură prin umbrele peluzelor, ca şi cum ar fi mers la un meci de fotbal sau baseball, acasă la ei, şi apoi ţâşniră în arena luminată de soare, şirurile de bănci din jur ajungând până la cer.

Pe rândurile de jos stăteau întinşi şiruri de oameni din Divizia 10 Montană. Soldaţi fumând, stând de vorbă, mâncând şi chiar râzând, în timp ce doctorii se ocupau de tratarea răniţilor.

Doctorul Marsh venise la stadion împreună cu alţi doi medici, ca să supravegheze intervenţiile de urgenţă. Spre deosebire de primul rând de răniţi, care veniseră în convoiul rătăcit, majoritatea dintre cei de acum fuseseră bandajaţi şi îngrijiţi de sanitari pe câmpul de luptă.

Pentru rangeri, chiar şi drumul de la punctul de întâlnire de pe Naţional Street până la stadion fusese traumatizant. Încă se mai trăgea şi în Humvee-uri abia dacă mai era loc pentru toţi, aşa că se aşezaseră unii peste alţii, în două, trei straturi. Soldatul Jeff Young, care îşi sucise rău glezna în timpul alergării, fu ridicat de unul dintre oamenii din Delta, care îl aruncă pe scaunul din spate al unui Humvee şi apoi, fără prea multă ceremonie, se aşeză în poala lui. Soldatul George Siegler se repezise plin de speranţă spre un APE, când o voce dinăuntru strigase:

— Mai avem loc numai pentru unul!

Locotenentul Perino era deja cu un picior înăuntru. Văzu cu coada ochiului disperarea de pe faţa tânărului soldat. Îşi retrase piciorul şi spuse, mascându-şi bunătatea printr-un ordin nervos:

— Haide, soldat, haide!

Ar fi fost foarte simplu pentru locotenent să spună că nu-l văzuse. Siegler fu atât de mişcat de acel gest, încât chiar în clipa aceea şi în acel loc se hotărî să se ofere din nou voluntar.

Nelson se trezi într-un Humvee care avea patru cutii pline de muniţie de 0,60, aşa că îşi folosi „porcul” pe tot drumul prin oraş, trăgând în tot ce vedea. Era atât de aproape să scape cu viaţă din dezastrul acela, şi era hotărât să facă tot posibilul ca să se întâmple asta.

Pentru Steele, cel mai rău moment din întreaga luptă fu acela în care porniră de pe Naţional Street. Se uita în lungul şirului de APC-uri cu oameni la bord şi îl văzu pe Perino lăsându-l pe Siegler în locul lui, după care, brusc, convoiul plecă. „Mai erau încă oameni acolo, Perino şi ceilalţi!” îl bătu frenetic pe umăr pe şoferul APC-ului, strigând la el:

— Am încă oameni acolo!

Şoferul malaiez avea pe cap o cască de tanchist şi se prefăcu că nu-l aude pe Steele. Căpitanul trecu pe reţeaua de comandă.

— Am plecat de pe Naţional Street... Dar suntem încărcaţi la maximum şi încă au rămas cincisprezece sau douăzeci de oameni pe jos. Trebuie să trimitem pe cineva înapoi acolo, ca să-i

recupereze.

— Recepţionat. Înţeleg, spuse Harrell. Credeam că a fost încărcată toată lumea. Am primit vreo trei apeluri. Toate spuneau că oamenii s-au urcat în vehicule. Unde sunt ei pe Naţional Street?

— Romeo, *aici* Juliet. *Nu văd nimic de aici. Trebuie ca soldaţii aceia să fie luaţi de pe Naţional Street cât mai rapid posibil!*

De fapt, Perino şi ceilalţi fuseseră luaţi, dar nu fără probleme. Locotenentul şi alţi şase oameni, rangeri şi operatori Delta, rămăseseră singuri pe stradă, când se apropie ultimul vehicul. Soldaţii epuizaţi strigară şi făcură semne cu mâna, dar şoferul malaiez nu le acordă nici o atenţie, până când unul dintre băieţii din Delta păşi în faţă şi îndreptă carabina spre el. Şoferul opri. Cei de afară se aruncară peste oamenii care erau deja îngrămădiţi înăuntru.

Steele nu află asta decât după ce ajunse la stadion. Câteva Humvee-uri merseră direct la hangar, aşa că numărătoarea dură o jumătate de oră, foarte stresant. În cele din urmă, cineva de la JOC îi citi o listă cu toţi rangerii care se întorseseră. Abia atunci aruncă Steele o privire lungă în jur şi înţelese amploarea celor ce se întâmplaseră acolo.

13

După ce-i predară pe morţi şi răniţi, oamenii din Delta se urcară repede în elicoptere şi fură duşi înapoi la hangar. Sergentul Howe şi oamenii lui trecură la treabă, pregătindu-se să se întoarcă imediat. Erau antrenaţi să reziste zile întregi fără să doarmă, aşa că se aflau într-un loc familiar, pe care ei îl numeau „zona de zbârnâire”, un punct în care corpul depăşeşte durerile minore şi devine insensibil la arşiţă şi frig. În „zona de zbârnâire”, ei accelerau la un nivel superior al percepţiei, nonreflectiv, ca pe autopilot. Lui Howe nu-i plăcea acea senzaţie, dar se obişnuise cu ea.

Unii dintre rangeri şi chiar şi o parte dintre prieteni lui din unitate se purtau ca şi cum fuseseră învinşi, ceea ce-l enerva teribil. El ştia că împreună cu oamenii lui produseseră mult mai multe pierderi inamicului decât suferiseră ei. Ajunseseră într-un loc îngrozitor şi nu numai că supravieţuiseră, dar şi zdrobiseră inamicul. Nu cunoştea numărul estimativ de victime, dar era

sigur că tocmai purtaseră cea mai mare bătălie din istoria americană modernă.

Howe era surprins că era încă în viaţă. Gândul că se întorcea la luptă îl speria, dar teama era un lucru minor. În comparaţie cu loialitatea pe care o simţea faţă de oamenii rămaşi în oraş. Unii dintre ai lor erau încă acolo – Gary Gordon, Randy Shughart, Michael Durant şi echipajul lui *Super Six Faur.* În viaţă sau morţi, ei trebuiau să ajungă acasă. Lupta nu se termina până nu se întorceau cu toţii.

14

Sizemore nu află că amicul lui Lorenzo Ruiz eră mort decât după ce se întoarse la hangar.

— Ai auzit de Ruiz, nu? îl întrebă specialistul Kevin Snodgrass.

Sizemore înţelese imediat ce se întâmplase şi nu se putu abţine să nu izbucnească în plâns. Mai înainte, după-amiaza, când îl urcaseră pe Ruiz în avion spre un spital din Germania, acesta era încă în viaţă. La scurt timp după ce plecase, primiseră vestea că murise. Ruiz încercase să-i dea lui Sizemore pachetul de scrisori pentru părinţi şi pentru cei dragi înainte de misiune, dar acesta refuzase. Acum, era mort. Lui Sizemore nu-i venea să creadă că Ruiz murise, şi nu el. Ruiz avea soţie şi un copil. Lui Sizemore i se părea total nedrept. Sergentul Watson rămase alături de el ore întregi, consolându-l, discutând cu el. Dar ce putea fi spus?

Căpitanul Steele primi lista exactă cu victime la întoarcerea la hangar. Sergentul-major Glenn Harris îl aştepta la uşă şi îl salută.

— Rangerii au fost primii, domnule.

— Tot timpul, spuse Steele, răspunzând la salut.

— Iată lista, domnule, spuse Harris, întinzându-i o foaie verde.

Steele era şocat. Foaia cuprindea o mulţime de nume. Nu muriseră numai patru oameni. Pe listă, numărul morţilor era de doisprezece. Şase dispăruseră de la locul prăbuşirii celui de-al doilea elicopter şi erau presupuşi morţi, dintre cei trei răniţi grav care fuseseră trimişi la un spital din Germania – Griz Martin, Lorenzo Ruiz şi Adalberto Rodriguez – Ruiz fusese deja raportat mort. Şaptezeci şi trei de oameni fuseseră răniţi. Dintre morţi, şase erau din unitatea lui Steele – Smith, Cavaco, Pilla, Joyce, Kowalewski şi Ruiz. Treizeci dintre cei răniţi erau rangeri. Harris

începuse o a doua coloană în partea de sus a foii, care ajungea aproape până la baza paginii. O treime din oamenii din compania lui Steele fuseseră fie uciși, fie răniți.

— Unde sunt ei? întrebă Steele.

— Majoritatea sunt la spital, domnule.

Steele își scoase echipamentul și se îndreptă spre spitalul de campanie. Căpitanul credea în menținerea unei fațade de stăpânire a emoțiilor, dar scena din spital fu mai tare ca el. Peste tot erau întinși soldați, pe paturi, pe podea. Unii erau încă bandajați în pansamentele pe care le găsiseră în timpul bătăliei. Adresă câteva cuvinte de încurajare fiecăruia, încercând să nu dea frâu liber durerii pe care o simțea. Ultimul soldat pe care-l văzu fu Phipps, cel mai tânăr dintre rangerii din elicopterul CSAR. Acesta arăta de parcă ar fi fost bătut cu o bâtă de baseball. Avea fața umflată, de două ori mai mare decât în mod obișnuit, și de o culoare neagră-albăstruie. Spatele și piciorul erau bandajate și se vedeau pete de la rănile sângerânde. Steele îi puse o mână pe umăr.

— Phipps?

Soldatul tresări. Când deschise ochii, porțiunile normal albe erau acum roșii.

— Te vei face bine, spuse Steele.

Phipps întinse mâna și îl prinse de braț.

— Mă fac bine în câteva zile, domnule. Nu vă întoarceți acolo fără mine.

Steele aprobă din cap și plecă repede.

Soldatul David Floyd se miră cât de gol părea hangarul. Se târî până la patul lui și își scoase echipamentul. Dar, în loc să se simtă mai ușor, simți pe umeri greutatea imensă a durerii. În jurul lui, ceilalți stăteau de vorbă. Relatau evenimentele. Pentru fiecare dintre cei uciși sau răniți exista câte o poveste. Uneori, acestea erau diferite. Unul credea că Joyce mai trăise o vreme în partea din spate a camionului, în timp ce un altul insista că murise instantaneu. Cineva spuse că Diemer era cel care-l trăsese pe Joyce din linia de foc, dar altul era sigur că era Telscher. Stebbins căzuse de patru ori. Nu, numai de trei ori, îl contrazicea altcineva. Vorbiră despre lupta lungă și inutilă de a-l menține pe Jamie Smith în viață.

Nelson, unul dintre ultimii la întoarcerea în hangar, îl găsi pe sergentul Eversmann plângând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nelson.

Apoi, ştiind că prietenul lui, Casey Jones, fusese în echipa lui Eversmann, întrebă:

— Unde e Joyce?

Eversmann îl privi surprins, apoi i se puse un nod în gât şi nu mai putu să vorbească. Nelson alergă în hangar şi îl căută pe locotenentul Perino, care îi spuse vestea proastă. Îi spuse şi despre Pilla, partenerul lui de scheciuri. Nelson se prăbuşi.

Îl îndurera mai ales moartea lui Joyce. Îi datora scuze acestuia. Sătul să stea de gardă în uniformă de luptă, completă. Nelson spusese oamenilor din echipa lui, cu câteva zile înainte, că puteau să ignore ordinul care stabilea asta. Le spusese să poarte vestele antiglonţ şi căştile peste pantalonii scurţi şi tricouri. În caz că apăreau probleme, puteau să dea vina pe el. Nu se gândise totuşi, că, de fapt, aceste probleme aveau să cadă pe umerii lui Joyce, nu ai lui, căci acesta era superiorul lui direct. Joyce fusese mustrat cu severitate că nu putea să-şi controleze oamenii.

După părerea lui Nelson, Joyce era cel mai decent om pe care-l cunoscuse, sincer până în adâncul inimii. Joyce îşi câştigase tresele de sergent primul, dar ştiau amândoi că Nelson avea să le primească şi el curând pe ale lui. Joyce se simţea stingherit să fie superiorul lui Nelson. Erau prieteni buni.

— Ascultă, sunt la fel de sătul de porcăria asta cu echipamentul ca şi tine, îi spusese Joyce lui Nelson. Dar fă-mi o favoare. Orice s-ar întâmpla, nu face nimic care să mi-i pună în cârcă pe sergentul-major Harris şi pe sergentul de stat-major Eversmann. Hai să facem ceea ce trebuie ca să putem pleca de aici. Nu lăsa asta să intervină între noi.

Joyce nu-l luase la rost, aşa cum ar fi avut tot dreptul să facă şi cum ar fi procedat majoritatea. El exprimase o rugăminte, ca de la om la om, ca de la prieten la prieten. Normal ar fi fost ca Nelson să-i mulţumească, şi cuvintele îi ajunseseră până pe vârful limbii, dar Nelson nu le spusese. Era încă furios din cauza regulii, pe care o considera inutilă şi stupidă, şi nu voia să-şi calce pe mândrie. Nici măcar faţă de prietenul lui. Acum nu va mai avea niciodată ocazia să o facă.

Sergentul Watson se duse la morgă, ca să-l vadă pe Smith pentru ultima dată. Deschise sacul. Şi se uită la faţa neînsufleţită şi palidă a prietenului lui. Apoi se aplecă şi îl sărută pe frunte.

15

Cei care-l capturaseră pe Mike Durant îl întrebară dacă era de acord să înregistreze o casetă video.

— Nu, spuse Durant.

Era surprins că-l întrebaseră. Dacă voiau să înregistreze o casetă, puteau să o facă oricum. Dar, dacă întrebaseră... Durant învăţase cum trebuia să se poarte în captivitate. Cum să evite să le dea vreo informaţie, dar fără să-i înfrunte. Pilotul ştia că, dacă scăpa cu viaţă, acţiunile lui aveau să fie puse la microscop. Era mai sigur să nu se afle în poziţia de a se adresa lumii din captivitate.

În acea noapte, apărură cu o echipă de filmare. Trecuseră mai mult de douăzeci de ore de când se prăbuşise şi fusese luat pe sus de o mulţime furioasă de somalezi. Îi era foame, sete, şi era încă îngrozit. Faţa lui era plină de sânge şi umflată, după ce fusese izbit cu patul unei puşti.

Echipa de filmare era formată din zece oameni. Aceştia fixară luminile. Unul dintre ei începu să-i vorbească, un tânăr care ştia bine englezeşte. Durant ştia că secretul de a trece de aşa ceva era să le ofere minimum de informaţii, să fie evaziv, nu sfidător. Exista un cod de conduită care stabilea ce putea spune şi ce nu, şi Durant era hotărât să-l urmeze. Cei care-l interogau erau pricepuţi. Îi puseseră toată ziua întrebări, încercând să-l facă să spună mai multe despre cine era şi despre ce încerca unitatea lui să facă în Somalia. După pornirea camerei de filmat, tânărul începu să-l piseze cu aceleaşi întrebări. Somalezii credeau că toţi americanii din forţa de atac erau rangeri.

— Nu, nu sunt ranger, spuse Durant.

Îi lămuri că era pilot.

— Ai ucis oameni nevinovaţi, insistă somalezul.

— Nu e bine să fie ucişi oameni nevinovaţi, spuse Durant.

Asta a fost tot ce reuşiră să scoată de la el. Acestea erau cuvintele pe care întreaga lume avea să le audă la televizor, în ziua următoare. Somalia fusese total neinteresantă pentru programele de ştiri, înainte de bătălie. Nici unul dintre ziarele şi reţelele de televiziune nu avea un corespondent în Mogadiscio. Acum, acel oraş de coastă din Africa de Nord era centrul atenţiei. Faţa lui Durant, însângerată şi umflată, privirea sălbatică şi înspăimântată din ochii lui, preluate de pe casetă, aveau să apară în scurt timp în ziarele şi pe copertele revistelor din toată

lumea. Era imaginea neputinţei americane.

Willi Frank se lăsă în patru labe în faţa televizorului şi se uită atentă. Încerca să vadă în colţurile ecranului. Era sigură că, dacă-l prinseseră pe Durant, probabil că aveau acolo şi alţi membri ai echipajului, poate şi pe Ray. Probabil că el stătea chiar lângă Mike, afară din cadru!

Durant era mulţumit de cum se descurcase la interviu. După ce oamenii cu camera video plecară, veni doctorul. Era un om blând şi vorbea bine englezeşte. Se scuză pentru resursele limitate pe care le avea la el, dar reuşi să cureţe capătul osului şi ţesutul din jur.

Era foarte dureros, dar pilotul îi fu recunoscător. Ştia destule despre răni ca să-şi dea seama că o infecţie a femurului era ceva foarte obişnuit şi mortal, chiar şi în urma unei fracturi simple. A lui era complexă şi stătuse întins pe o podea murdară toată noaptea. Durant întrebă despre echipajul lui şi despre băieţii din Delta, dar doctorul îi spuse că nu ştia nimic.

După plecarea acestuia, pilotul fu mutat din camera în care fusese trezit în acea dimineaţă de zgomotele copiilor şi păsărilor. Fu împins pe podea, în partea din spate a unei maşini, şi puseră o pătură peste el. Era al naibii de dureros. Piciorul i se mişca în toate părţile. Se umflase rău şi cea mai mică mişcare era o tortură.

Îl duseră într-un apartament mic şi-l lăsară în grija unui bărbat stângaci şi miop, pe care avea să ajungă să-l cunoască mai bine în următoarele zece zile. Era Abdullahi Hassan, un om căruia i se spunea „Firimbi”, ministrul Propagandei al conducătorului clanului, Mohamed Farah Aidid.

Pilotul nu ştia, dar căpetenia războinică îi plătise răscumpărarea.

Acum, ca să-l obţină pe Durant, America trebuia să negocieze cu Aidid.

16

Garrison şi forţa de atac erau gata de luptă, dar Washingtonului îi trecuse cheful de aşa ceva.

Pe 5 octombrie, fostul ambasador SUA în Somalia, Robert Oakley, participa la o petrecere, la ambasada siriană din Washington, când primi un telefon de la Casa Albă. Era Anthony

Lake, consilierul cu probleme de securitate naţională ăl preşedintelui Clinton.

— Trebuie să stăm de vorbă mâine dimineaţă, la prima oră, spuse Lake.

— De ce, Tony? întrebă Oakley. Sunt acasă de şase luni.

Oakley, un intelectual uscăţiv şi sincer, cu o carieră strălucită în diplomaţie, fusese cel mai important civil al preşedintelui George Bush în Mogadiscio, în timpul misiunii umanitare care începuse în decembrie trecut. După încheierea foametei şi venirea unei noi administraţii la Washington, Oakley părăsise oraşul în martie 1993, cam în acelaşi timp când vechiul lui prieten, amiralul Jonathan Howe, preluase slujba de vârf în cadrul ONU în Somalia.

De la întoarcerea în ţară, Oakley privise cu dezamăgire cursul evenimentelor din Somalia. Urmărise cu o îngrijorare crescândă cum evenimentele şi rezoluţiile ONU îl împingeau pe Aidid departe de procesul de pace şi era de părere că ideea de a urmări pe conducătorul clanului ca pe un nelegiuit era sortită eşecului. Dar nimeni nu-i ceruse părerea.

— Poţi să vii la micul dejun la şapte şi jumătate? întrebă Lake.

Acum aveau probleme. A doua zi după bătălia de pe 3 octombrie, secretarul Apărării Les Aspin şi secretarul de stat Warren Cristopher fuseseră interpelaţi de membrii furioşi ai Congresului. Cum se întâmplaseră toate acestea? De ce mureau soldaţi americani în îndepărtata Somalie, când misiunea umanitară ar fi trebuit să se încheie de luni de zile? Cinci sute de somalezi fuseseră ucişi şi peste o mie răniţi. Durant era încă prizonier. Publicul era şocat, iar Congresul cererea retragerea.

În Mogadiscio, escaladarea violenţei dintre Habr Gidr şi forţele ONU era privită drept un ansamblu de incidente individuale, nu ca acţiuni ale unei forţe inamice hotărâte. În Washington, oficialii de la Pentagon, Casa Albă şi Congres erau şocaţi de amploarea, hotărârea şi ferocitatea contraatacului lui Aidid de pe 3 octombrie.

Acea bătălie era o lovitură dată unei administraţii deja nepopulare în faţa militarilor. Îl făcea pe Clinton să pară dezinteresat de soarta soldaţilor Americii. Înainte, preşedintele era informat de toate misiunile Forţei de Atac Rangers. Aceasta însă fusese organizată atât de rapid, încât el nu fusese anunţat. Clinton i se plânse cu amărăciune lui Lake. Considera că fusese legat la ochi şi era furios. Voia răspunsuri la un număr mare de întrebări, de la probleme politice, la tactici militare.

Şedinţa de la micul dejun dură şase ore. Problema principala a discuţiilor a fost: Ce facem acum? Nu se putea pune problema să rămână în Mogadiscio, chiar dacă amiralul Howe şi generalul Garrison doreau asta. Ei credeau că Aidid primise o lovitură mortală şi că nu ar mai fi durat prea mult până la încheierea socotelilor cu el. Dacă rapoartele spionilor locali erau corecte, o parte dintre aliaţii cei mai puternici ai lui Aidid fugiseră din oraş. De teama contraatacului inevitabil al americanilor, arsenalele lor de tuburi RPG fiind serios afectate. Alţii trimiteau mesageri ai păcii, oferindu-se să-l predea pe Aidid ca să evite alte vărsări de sânge. Dar, dacă ascultai discuţia din acea dimineaţă de la Casa Albă, era clar că America îşi pierduse apetitul pentru o altă acţiune militară în Somalia.

America se retrăgea. Şedinţa se încheie cu decizia de întărire a Forţei de Atac Rangers, pentru a da un spectacol de hotărâre militară, dar totodată să se abandoneze orice alte eforturi de prindere a lui Aidid sau a aghiotanţilor lui. După ce în Mogadiscio erau trimise suficiente tancuri, oameni, avioane şi nave, ca să şteargă oraşul de pe faţa pământului, aceste forţe trebuiau doar să rămână în expectativă pentru o vreme. Urmau să fie făcute eforturi noi pentru negocierea unui guvern somalez stabil, care *să-l includă* pe Aidid, urmate de o retragere demnă, în martie 1994. Şeful de clan somalez nu ştia încă, dar clanul lui tocmai repurtase o victorie importantă. Fără forţa Statelor Unite, ONU nu avea cum să impună în Somalia un guvern fără cooperarea lui Aidid.

Oakley fu trimis în Mogadiscio ca să ducă acest mesaj şi să încerce să obţină eliberarea lui Durant.

Eliberarea pilotului trebuia negociată cu Aidid. Oakley primi instrucţiuni să transmită un mesaj ferm: Preşedintele Statelor Unite voia ca Durant să fie eliberat. *Acum.*

17

Firimbi erau un bărbat solid, pentru un somalez. Înalt, cu braţe lungi şi mâini mari. Avea o burtă lată şi privea prin nişte ochelari cu lentile groase, fumurii, cu rame negre. Era extrem de mândru de poziţia lui în Alianţa Naţională-Somaleză (SNA), ramura politică a clanului. După ce Aidid îl cumpărase pe Durant de la bandiţii care-l capturaseră, lui Firimbi i se spusese: „Orice rău i

se va întâmpla pilotului, ţi se va întâmpla şi ţie”.

La sosirea lui Durant, în acea noapte, Firimbi văzu că americanul era furios, înspăimântat şi că avea dureri mari. Întâmpină comportamentul posac al pilotului cu o ostilitate sinceră. America tocmai produsese o baie de sânge clanului lui Firimbi, şi el îi considera răspunzători pe oamenii de genul acelui pilot. Era greu să nu fie furios.

Durant nu ştia unde fusese dus. În timpul drumului prin oraş, el fusese sub o pătură, în partea din spate a maşinii.

La sosire, Firimbi îl salută, dar pilotul nu răspunse, la început. Durant ştia puţină spaniolă, iar Firimbi, ca majoritatea somalezilor cu educaţie, vorbea italiană. Limbile erau suficient de asemănătoare ca ei să poată comunica. După ce rămaseră singuri o vreme, începură să vorbească suficient de mult ca să pună bazele unei conversaţii limitate. Durant se plânse în legătură cu rănile lui. În ciuda eforturilor doctorului care-l vizitase în celălalt loc, acestea se umflaseră şi se infectaseră. Firimbi îl ajută să le spele şi îl bandajă din nou. Apoi transmise că Durant avea nevoie de un doctor.

În noaptea aceea de luni, 4 octombrie, Durant şi Firimbi auziră elicoptere americane zburând pe deasupra capului, emiţând mesaje încurajatoare:

— Mike Durant, nu te vom părăsi.

— Mike Durant, suntem alături de tine.

— Să nu crezi că te-am părăsit, Mike.

— Ce spun? întrebă Firimbi.

Durant îi spuse că prietenii lui erau îngrijoraţi pentru el şi că îl vor căuta.

— Iar noi te tratăm atât de frumos, spuse temnicerul lui. Este o tradiţie somaleză să nu răneşti un prizonier.

Durant îi zâmbi, cu faţa lui zgâriată şi umflată.

18

Pentru John Smith, tatăl caporalului Jamie Smith. Coşmarul începuse în timpul unei întrevederi de luni după-amiază, în camera de şedinţe a băncii în care lucra, în Long Valley, N.J. Şedinţa fu întreruptă când soţia şefului deschise uşa şi intră.

Ea îşi ceru scuze şi apoi se întoarse spre Smith:

— Tocmai am primit un telefon de la Carol, zise ea. Sună

acasă.

Era evident că soţia lui Smith, Carol, considerase că era ceva urgent. Ignoraseră telefoanele în timpul şedinţei, aşa încât Carol sunase la numărul de acasă al şefului, căutând un mod de a lua legătura cu soţul ei.

Smith sună acasă din biroul alăturat.

— Ce s-a întâmplat?

Nu avea să uite niciodată cuvintele pe care le auzi.

— Sunt doi ofiţeri aici. John a fost ucis. Trebuie să vii acasă.

Când deschise uşa casei, Carol spuse:

— Poate că se înşală, Jim. Poate că Jamie este doar dispărut.

Dar Smith ştia. Fusese căpitan de rangeri în Vietnam şi îşi pierduse un picior în luptă. Ştia că într-o unitate restrânsă ca rangerii. Anunţurile de acest gen nu se făceau decât dacă aveau corpul.

— Nu, îi spuse el încet soţiei, încercând să o facă să înţeleagă. Dacă ei spun că e mort, înseamnă că sunt siguri.

După câteva ore, începură să sosească echipele de televiziune. După ce toţi cei din familia apropiată primiră vestea, Smith ieşi în grădina din faţă ca să răspundă la întrebări.

Fu şocat de atitudinea reporterilor şi de genul de întrebări puse de aceştia. *Cum se simţea?* Cum credeau ei că se simte? Le spuse că era mândru de fiul lui şi că se simţea profund îndurerat. *Era de părere că fiul lui fusese bine antrenat şi condus?* Da, fiul lui fusese superb antrenat şi condus. *Pe cine dădea el vina*? Ce putea să spună, pe armata americană? Pe Somalia? Pe el însuşi, pentru că încurajase interesul fiului lui faţă de rangeri? Pe Dumnezeu?

Smith le spuse că nu ştia suficiente despre ce se întâmplase ca să acuze pe cineva, că fiul lui era soldat şi că murise servindu-şi ţara.

Două zile mai târziu, sosi un mesaj oficial, semnat de un colonel pe care nu-l cunoştea.

„PRIN PREZENTA, CONFIRMĂM ANUNŢUL PERSONAL CARE V-A FOST FĂCUT DE CĂTRE UN REPREZENTANT AL SECRETARULUI ARMATEI, ŞI ANUME FAPTUL CĂ FIUL DUMNEAVOASTRĂ, SOLDAT JAMES E. SMITH, A MURIT ÎN MOGADISCIO, SOMALIA, PE 3 OCTOMBRIE 1993. ORICE ÎNTREBĂRI AVEŢI TREBUIE ADRESATE OFIŢERULUI DE ASISTENŢĂ. VĂ ROG SĂ ACCEPTAŢI SINCERELE MELE CONDOLEANŢE FAŢĂ DE PIERDEREA DUMNEAVOASTRĂ”.

19

Teama lui Durant că va fi executat sau torturat dispăru după câteva zile de captivitate. După ce se aflase în centrul acelei mulţimi înnebunite, în ziua în care se prăbuşise, cel mai mult se temea acum că va fi descoperit de publicul somalez. Aceeaşi teamă o avea şi Firimbi.

Ministrul Propagandei se ataşase de el. Era un lucru obţinut de Durant. O parte a antrenamentului lui de supravieţuire. Cei doi oameni petrecură împreună o săptămână întreagă, zi şi noapte. Se aflau într-un apartament mic.

Firimbi încerca mereu să-l înveselească pe pilot:

— Ce doreşti? întreba el mereu.

— Un bilet de avion pentru Statele Unite.

— Vrei un radio?

— Sigur, zise Durant şi primi un radio de plastic, cu un volum atât de mic, încât trebuia să-l ţină lipit de ureche.

Acel aparat radio deveni cel mai important obiect din viaţa lui. Putea să asculte BBC World Service şi rapoartele despre captivitatea lui.

În zilele următoare, discutară şi se tachinară reciproc în legătură cu vanitatea ce apărea în urma celor mai rele suferinţe. Alteori stăteau tăcuţi ore întregi. „Italiana” lor era tot mai bună.

Durant îl întrebă pe Firimbi câte neveste avea.

— Patru.

— Câţi copii?

Firimbi minţi.

— Douăzeci şi şapte, spuse el.

— Cum le asiguri traiul la atât de mulţi?

— Sunt om de afaceri, zise Firimbi. Înainte aveam o fabrică de făină şi paste făinoase, spuse el, ceea ce era adevărat.

Mai avea şi fii mari, care plecaseră din Somalia şi îi trimiteau bani, mai spuse el. (De fapt, Firimbi avea numai nouă copii).

Durant îi spuse că el avea o nevastă şi un copil.

Firimbi încercă să-i explice pilotului de ce erau somalezii atât de furioşi pe el şi pe ceilalţi rangeri. Îi povesti despre atacul de la Abdi House, cum elicopterele uciseseră mulţi dintre prietenii lui şi dintre membrii clanului. Se plânse în legătură cu toţi oamenii nevinovaţi pe care-i uciseseră americanii, femei şi copii. Erau sute, poate mii, zise el. Îi spuse că Aidid era un conducător important şi strălucit în ţara lui, nu un om pe care SUA şi ONU să-

l poată eticheta drept nelegiuit. Firimbi îl considera pe Durant prizonier de război. Credea că, tratându-l uman pe prizonier, îmbunătăţea imaginea Somaliei în America.

Firimbi se identifica atât de mult cu Durant, încât, atunci când acesta refuza mâncarea, o refuza şi el. Când Durant nu putea dormi din cauza durerii, Firimbi nu putea dormi nici el. Îl puse pe Durant să-i promită că, la eliberare, avea să povestească cât de bine fusese tratat. Durant promise că va spune adevărul.

După cinci zile mizerabile în captivitate, americanul primi vizitatori. Camera fu curăţată şi aşternuturile schimbate. Firimbi îl ajută pe pilot să se spele, să-şi schimbe pansamentele, îi dădu o cămaşă curată şi îi înfăşură partea inferioară a corpului şi picioarele în *maawis.* Fusta largă purtată de femeile somaleze. Durant crezu că urma să fie eliberat.

În loc de asta, Firimbi aduse un vizitator. Era Suzanne Hofstadter, o norvegiancă ce lucra pentru Crucea Roşie Internaţională. Durant o prinse de mână şi i-o strânse tare. Tot ce îi adusese ea erau nişte articole ca să poată scrie o scrisoare. În scrisoare, Durant îşi descrise rănile şi spuse că primise tratament medical. Transmise familiei că era bine şi le spuse să se roage pentru el şi pentru ceilalţi. Încă nu cunoştea soarta echipajului lui şi a celor doi operatori Delta, Shughart şi Gordon.

Apoi, îl întrebă pe Firimbi dacă putea scrie o scrisoare şi camarazilor lui, la hangar, iar paznicul lui îi spuse că da. Durant le scrise că era bine şi îi rugă să nu se atingă de sticla de „Jack Daniels” din rucsacul lui. Nu avu prea mult timp de gândire. La baza notei scrise: „NSDQ”.

Mai târziu, oficialii de la Crucea Roşie şterseseră iniţialele, temându-se că-şi vor viola neutralitatea lor strictă, permiţând transmiterea unui mesaj codat.

După plecarea lui Hofstadter, fură introduşi doi reporteri: Briton Mark Huband de la *Guardian* şi Stephen Smith de la ziarul francez *Liberation.* Huband îl găsi pe pilot întins pe pat, cu pieptul gol, rănit şi având dureri. Durant era încă zguduit în urma discuţiei cu Hofstadter. O ţinuse tot timpul de mână, până în ultima clipă, nevrând să o vadă plecând.

Huband şi Smith aduseseră un casetofon, dar îi spuseră că nu era obligat să spună nimic. Încercară să-l liniştească. Huband spuse că făcuse multe reportaje în Somalia şi că părerea lui era că oamenii aceia nu aveau să-i facă nici un rău.

Durant se gândi dacă să vorbească cu ei şi decise că era mai

bine să comunice cu lumea de afară. Acceptă să discute numai lucrurile care se întâmplaseră cu el după prăbuşire. Cu casetofonul pornit, le descrise pe scurt prăbuşirea şi capturarea lui. Apoi, Huband îl întrebă de ce avusese loc bătălia şi de ce muriseră atât de mulţi oameni. Durant răspunse, spunând ceva ce avea să regrete mai târziu:

— Sunt ucişi prea mulţi oameni nevinovaţi. Oamenii sunt furioşi pentru că văd cum sunt ucişi civili. Nu cred că cineva care nu trăieşte aici poate înţelege ce este în neregulă. Americanii au intenţii bune. Au încercat să ajute. Dar lucrurile au mers prost.

Acel „lucrurile au mers prost" îl bântui şi după plecarea reporterilor. Cine era el, să pronunţe un verdict asupra misiunii americane? Ar fi trebuit să spună simplu: „Sunt soldat şi fac ceea ce mi se spune".

În ziua următoare, Durant auzi vocea soţiei lui, Lorrie, la BBC. Ea făcu o declaraţie presei. În finalul declaraţiei, Lorrie spuse patru cuvinte care aduseră lacrimi în ochii soţului ei. Erau cele patru cuvinte ale căror iniţiale le scrisese el la baza biletului – încă vizibile, în ciuda, ştergerii lor de către Crucea Roşie. Erau motto-ul unităţii lui, Regimentul de Aviaţie pentru Operaţiuni Speciale nr. 160.

Lorrie zise:

— Aşa cum spui tu mereu, Mike: *Night Stalker's Don't Quit*[4].

Mesajul lui sfidător ajunsese acasă.

20

Willi Frank primi veşti despre soţul ei exact la o săptămână după ce el fusese raportat dispărut. Fusese o săptămână îngrozitoare. Cei care nu aflaseră nimic despre soarta rudelor lor continuau să urmărească cu atenţie fotografiile şi benzile video de la ştiri.

Willi participa la serviciul funerar pentru Cliff Wolcott, când auzi pagerele începând să sune în mai multe locuri din biserică. Două dintre acestea se aflau la membrii unităţii ei de sprijin.

Aceştia o traseră deoparte. Willi crezu că o duceau ca să petreacă câteva minute cu Chris Wolcott. În loc de asta, ei îi spuseră că fusese identificat corpul lui Ray.

[4] NISDQ – Cavalerii Nopţii nu se dau bătuţi niciodată, (n. tr.).

— De unde ştiţi că e Ray? întrebă ea. Avea părul cărunt?

Părul dispăruse, îi spuseră ei, dar îi descriseră restul. Corpul era îmbrăcat. Le ceru să-i descrie pantalonii scurţi, lenjeria. Ray plecase atât de repede, încât nu avusese timp să-i usuce lenjeria militară, şi i-o împachetase pe cea civilă. Când îi spuseră ce gen de lenjerie de corp purta, Willi nu mai avu nici o îndoială.

21

În a doua săptămână de captivitate, Durant fu mutat din nou, de data aceasta într-o reşedinţă particulară, înconjurată de un zid. Primi cutii cu cadouri de la Crucea Roşie. Într-una dintre ele se afla o Biblie de buzunar.

Durant nu era un om deosebit de religios, dar găsi o folosinţă proprie Bibliei. Începu să reconstruiască evenimentele captivităţii sale pe marginile ei, folosind cuvinte de cod şi începând cu prăbuşirea. Scrise:

— *Buf* – amintindu-şi senzaţia pe care o avusese când fusese lovit de o grenadă RPG.

— *Rotaţie.*

— *Orizont* – pentru amestecul de pământ şi cer, când elicopterul se prăbuşea.

Şi aşa mai departe. Continuă, reconstituind până la urmă captivitatea aproape oră cu oră. Marginile Bibliei erau aproape pline de mâzgăliturile lui.

Firimbi îl văzu pe pilot studiind şi făcând notiţe şi presupuse că Durant era un om foarte credincios.

— Dacă te-ai converti la islamism, ai fi eliberat, îi spuse el.

— Tu te rogi la Dumnezeul tău, eu la al meu, şi poate că vom fi amândoi eliberaţi, glumi Durant.

La radio se transmiteau selecţiuni din muzica lui favorită.

22

La sosirea lui Robert Oakley în Mogadiscio, pe 8 octombrie, Aidid se ascundea încă. Aranjamentele durară câteva zile, dar în cele din urmă Oakley se întâlni cu clanul căpeteniei războinice. Le spuse conducătorilor lui Habr Gidr că operaţiunea armatei

americane împotriva lui Aidid se terminase şi că misiunea iniţială a Forţei de Atac Rangers se încheiase. Somalezii se arătară sceptici.

— O să vedeţi singuri, în timp, că este adevărat, spuse Oakley.

Apoi le spuse că preşedintele Clinton voia ca Durant să fie eliberat imediat, fără condiţii. Somalezilor nu le venea să creadă. Rangerii prinseseră şaizeci sau şaptezeci de oameni din conducerea clanului lor. Oameni importanţi, inclusiv cei doi prinşi pe 3 octombrie, Omar Salad şi Mohammed Hassan Awale, erau ţinuţi în lagărul de prizonieri improvizat pe insula de lângă coasta Kismayo. Eliberarea lui Durant trebuia să fie un schimb. Aşa procedau somalezii.

— O să fac tot posibilul să obţin eliberarea acelor oameni, dar nu pot promite nimic, spuse Oakley. Subliniind că somalezii erau, teoretic, în custodia ONU. Îi voi vorbi preşedintelui despre asta, dar numai după ce îl eliberaţi pe Durant.

Apoi, fostul ambasador transmise un mesaj dur. Înţelesul era clar, deşi avu grijă să spună:

— Nu e vorba de o ameninţare. Nu am făcut nici un plan în acest sens şi voi face tot posibilul să împiedic asta, dar ce se va întâmpla dacă vor trece câteva săptămâni şi domnul Durant nu va fi eliberat? Nu numai că veţi pierde tot creditul pe care-l aveţi poate acum, dar noi vom hotărî că trebuie să-l salvăm. Vă garantez că nu avem de gând să plătim sau să facem vreun schimb pentru el, de nici un gen... Aşa că vom decide că trebuie să-l salvăm şi, indiferent dacă vom dispune de locul potrivit sau nu, va urma o luptă cu oamenii voştri. În momentul în care se vor auzi armele trăgând, orice reţinere ale Statelor Unite vor dispărea. Uitaţi-vă la ce aducem aici, acum. Un portavion, tancuri, nave... După începerea luptei, va fi dezlănţuit haosul. Toată această parte a oraşului va fi distrusă, bărbaţi, femei, copii, cămile, pisici, câini, ţapi, măgari, totul... Va fi o adevărată tragedie pentru noi toţi, dar asta se va întâmpla.

Somalezii îi duseră mesajul lui Aidid, în ascunzătoare, şi acesta înţelese înţelepciunea sfatului lui Oakley. Se oferi să-l predea imediat pe pilot.

Având grijă să nu-l supere pe vechiul lui prieten, amiralul Howe, Oakley le spuse să aştepte câteva ore, pentru ca el să aibă timp să plece din ţară. Le spuse să i-l predea pe Durant lui Howe şi apoi luă avionul spre Washington.

23

Firimbi îi spuse lui Durant că urma să fie eliberat în acea zi. Ministrul Propagandei era foarte fericit să-i dea această veste, dar şi foarte nervos. Era fericit pentru prietenul lui şi pentru sine. Glumi, spunând că astfel aveau să fie eliberaţi amândoi. Firimbi avea să fie liber să se întoarcă la treburile lui obişnuite. Era de părere că eliberarea lui Durant fără nici un fel de condiţii era o demonstraţie uimitoare a generozităţii lui Aidid şi a Habr Gidr. Considera că acest gest avea să atenueze lovitura dată de imaginile oribile ale mulţimii mutilând soldaţi americani morţi, o scenă care-i stânjenise pe Firimbi şi pe alţi membri educaţi ai clanului. Îl îndemna în mod repetat pe Durant să-l asigure că va spune lumii cât de bine fusese tratat în captivitate.

Decizia era atât de bună, încât Firimbi începu să se teamă că ceva va strica totul. Dacă o facţiune furioasă de somalezi era înfuriată de înţelegere şi venea să-l caute pe Durant, ca să-l ucidă? Dacă americanii le întindeau o capcană? Americanii puteau să trimită pe cineva care să-l ucidă pe Durant, iar întreaga lume ar crede că Aidid şi Habr Gidr o făcuseră.

În acea dimineaţă, Firimbi îl ajută pe Durant să se spele. De data aceasta, în loc să-l arunce în partea din spate a maşinii şi să se aşeze peste el, oamenii sosiră cu o targă ca să-l ia pe pilot şi îl aşezară în partea din spate a unui camion. Durant înţelese că se terminase. Avea să fie în continuare nervos până ajungea din nou în mâini americane, dar Firimbi era atât de fericit şi agitat, încât ştiu că era adevărat.

Îl duseră la un complex înconjurat de ziduri şi aşteptară sosirea oficialilor Crucii Roşii. Un doctor al armatei veni cu echipa lui şi îl examină. Vru să-i dea pilotului o pastilă pentru dureri, dar Firimbi se opuse. Se temea ca doctorul să nu-l otrăvească pe Durant.

Pilotul fu predat fără ceremonie. Oficialii Crucii Roşii îi dădură o scrisoare de la Lorrie şi de la părinţii lui. Doctorul care-l examinase ieşi din complex ca să spună reporterilor că pilotul avea un picior rupt, maxilarul şi spatele fracturate şi răni relativ minore la picior şi umăr, dar că fusese tratat bine de cei care-l ţinuseră în captivitate.

Apoi, Durant fu luat de oficialii Crucii Roşii. Strângea în mână scrisoarea şi pe obraji îi curgeau lacrimi, în timp ce era transportat pe lângă reporteri şi dus cu maşina înapoi la baza

rangerilor, de unde decolase cu unsprezece zile înainte.

Toţi americanii care supravieţuiseră bătăliei de la Mogadiscio aveau să se întoarcă acasă în câteva luni. Majoritatea rămaseră nemulţumiţi de decizia de întrerupere a misiunii lor. Dacă fusese suficient de importantă ca să ducă la moartea a optsprezece oameni şi la rănirea a şaptezeci şi trei, fără a mai menţiona şi morţii şi răniţii somalezi, cum de fusese anulată a doua zi după luptă? La câteva săptămâni după eliberarea lui Durant, infanteriştii Marinei americane (la ordinul lui Oakley) îl escortară pe Aidid la noile negocieri de pace. Preşedintele Clinton acceptă rugămintea lui Oakley în favoarea liderilor somalezi. Câteva luni mai târziu, Omar Salad, Mohamed Hassa Awale şi toţi oamenii capturaţi de Forţa de Atac Rangers fură eliberaţi.

Forţa de atac reîntărită îl aşteptă pe Durant, la sosirea convoiului Crucii Roşii, la aeroport. Veniră toţi, peste o mie de oameni, îmbrăcaţi în costume de camuflaj kaki şi cu bonete de deşert, fericiţi să aibă în sfârşit un motiv să sărbătorească. Formară un coridor lung, care ducea de la aleea bazei la platforma avionului de transport ce urma să-l ducă pe Durant în Germania, unde Lorrie îl aştepta deja. Oamenii aveau cu toţii în mâini ceşti cu câte o gură de whisky, pretins a fi din acea sticlă de „Jack Daniels” pe care pilotul o avea în rucsac şi în legătură cu care îi avertizase pe camarazii lui, în biletul scris în captivitate, să nu se atingă de ea.

Era o zi de sărbătoare şi de uşurare, dar şi una tristă. Durant află că era singurul dintre membrii echipajului lui *Super Six Faur* şi cei doi bravi apărători ai lui care se întorcea viu. Zâmbi şi îşi reţinu lacrimile, în timp ce era transportat prin coridor pe o targa, cu un tub IV în braţ, strângând în mână bereta roşie a unităţii lui.

Oamenii din jurul lui îl aclamară şi apoi, când targa se apropie de avion, începură să cânte. Melodia începu mai întâi în unul sau două locuri, apoi se întinse, cuprinzând toate vocile.

Cântau: *„God Bless America*”.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI *ASALTUL*.....3
1.....3
2.....9
3.....17
4.....18
5.....20
6.....23
7.....29
8.....34
9.....35
10.....38
11.....39
12.....40
13.....43
PARTEA A DOUA *ELICOPTER DOBORÂT*.....46
1.....46
2.....48
3.....49
4.....51
5.....52
6.....54
7.....55
8.....57
9.....58

10.....60
11.....61
12.....63
13.....65
14.....66
15.....69
16.....71
17.....74
18.....79
19.....80
20.....84
PARTEA A TREIA *COPLEŞIŢI*.....90
1.....90
2.....93
3.....96
4.....97
5.....100
6.....102
7.....107
8.....110
9.....112
10.....115
11.....116
12.....122
13.....123
14.....127
15.....129
16.....131

17.....131
18.....134
19.....136
20.....137
PARTEA A PATRA *ALAMO*.....138
1.....138
2.....139
3.....144
4.....149
5.....153
6.....155
7.....157
8.....159
9.....162
10.....165
11.....174
12.....178
13.....180
PARTEA A CINCEA *N.S.D.Q.*.....183
1.....183
2.....185
3.....190
4.....192
5.....195
6.....196
7.....199
8.....199
9.....203

10.....205
11.....206
12.....208
13.....210
14.....211
15.....214
16.....216
17.....218
18.....219
19.....220
20.....223
21.....223
22.....224
23.....225
CUPRINS.....228

Cronici din lupta împotriva terorismului.

Black Hawk Down, una dintre cele mai bune cronici de luptă scrise vreodată, este relatarea palpitantă, minut cu minut, a raidului din 1993 din Mogadiscio, Somalia. Spre sfârşitul după-amiezii de 3 octombrie 1993, elicopterele americane debarcă 140 de soldaţi de elită ai SUA în vecinătatea unei pieţe aglomerate, din inima oraşului Mogadiscio. Misiunea lor era să răpească doi locotenenţi importanţi ai unui lord al războiului somalez şi să se întoarcă la bază. Toată operaţiunea trebuia să dureze aproximativ o oră.

A fost cea mai mare luptă - o bătălie încrâncenată care a durat cincisprezece ore - în care au fost implicate trupele americane după războiul din Vietnam. Jurnalistul Mark Bowden relatează istoria acestei înfruntări uimitoare prin ochii tinerilor din ambele tabere care au luptat în acea zi. Într-un adevărat tur de forţă, Bowden a obţinut acces la mii de pagini din relatările armatei referitoare la bătălie, inclusiv casete video secrete, transcrieri radio şi casete audio. A fost singurul scriitor american care a vizitat Mogadiscio după acest eveniment. **Black Hawk Down** este o operă clasică a reportajului de război. Ea este cea mai precisă şi mai detaliată descriere a unei lupte moderne scrisă vreodată.

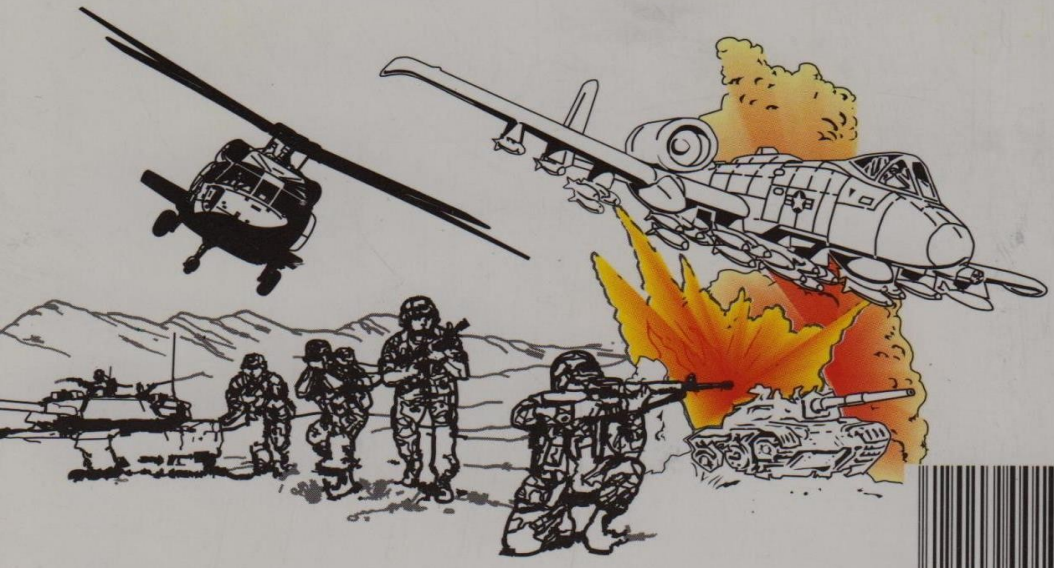

6 420209 001075

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-65-5

Lei 29.000